

28
'70

FLACĂRA

ANUL XIX
NR. 788
11 IULIE 1970

investiții '70

Realizarea planului de investiții este nemijlocit condiționată de respectarea obligațiilor reciproce ale proiectanților, constructorilor și beneficiarilor, de întocmirea ritmică, la timp, a documentației proiectelor.

Preocupați de această problemă, am purtat o convorbire cu tovarășul Petre Mihăilescu, consilier la Direcția capacități noi din Ministerul Industriei Ușoare, cu privire la stadiul de pregătire a documentației pentru obiectivele prevăzute în planul de investiții pe 1970 în acest sector economic.

Spiritul de responsabilitate cu care au fost abordate lucrările de investiții în anul în curs — în valoare totală de 2,5 miliarde de lei — are ca rezultat faptul că până la sfârșitul semestrului I au fost realizate lucrări de construcție reprezentând 48,5% din planul anual. Aceasta în pofida calamităților naturale, care au temporizat lucrările, fie prin afectarea directă a unor șantiere, fie prin concentrarea forțelor și mijloacelor pentru refacerea obiectivelor productive afectate. Acest spirit de răspundere s-a manifestat în primul rând prin asigurarea

rea cu multă vreme înainte a documentației tehnice. În acest context, atât constructorul cât și beneficiarul au putut după primul trimestru să se bucure de roadele muncii lor; 18 obiective noi au intrat în funcțiune la termen sau înainte de termen.

Să amintim câteva dintre ele: ultima capacitate la Fabrica de articole din sticlă pentru ambalaje și menaj, ultima capacitate la Filatura de fire de bumbac-Oltenița, darea în funcțiune eşalonat, după grafic, a tuturor capacităților de la Fabrica de ață de cusut din Odorheiu Secuiesc, intrarea în funcțiune a ultimei capacități a noii Fabrici de confecții de la Tîrgu Secuiesc. Putem continua exemplele cu fabrica de lînă integrată «Argeșana», Fabrica de sticlă din Turda și Fabrica de cuțite din Ocna Sibiului. Numeroase capacități prevăzute a fi terminate în trimestrele III și IV ale acestui an au fost date în funcțiune cu 1-7 luni înainte de termen. Dintre acestea amintim întreprinderea textilă «Bucegi», uzinele textile «Moldova»-Botoșani, întreprinderea «Ambalajul» din Timișoara ș.a.

Din cele 35 de titluri de investiții în industria ușoară ale anului 1970 a fost predată documentația tehnică și s-a deschis finanțarea

la termenele stabilite pentru 33 de titluri. În celelalte două cazuri (o întreprindere pentru piese de schimb în Moldova și o nouă secție a fabricii «Suveica» din Capitală), aprobarea documentației se află în întârziere cu circa trei luni de zile față de program, întrucât amplasamentul celor două obiective a fost în repetate rânduri schimbat.

În afară de aceasta la unele lucrări mai sînt stadii fizice întârziate și acestea numai din vina constructorului. De pildă, cu circa 2 luni de zile sînt rămase în urmă unele stadii — față de program — la «Filatura de bumbac»-Slobozia, la fel la secția nouă a «Țesătoriilor unite» din București.

Masive întârzieri, imputabile tot constructorului, sînt la cele două unități vecine din Timișoara, «Ambalajul metalic» și întreprinderea «Victoria», pentru care documentația tehnică a fost asigurată din timp.

La Direcția capacități noi din M.I.U. continuă să persiste o notă de optimism, bazată pe unele măsuri speciale care vor face ca în final volumul de investiții, planificat pentru 1970, să fie realizat integral.

Mihai COCOI

bucureștiul în acest an

A afirma că în București se construiește masiv și într-un ritm accelerat a devenit de mult un truism. O simplă «ieșire» în orice perimetru al marelui oraș convinge pe deplin asupra acestui elementar adevăr. În cițiva ani doar, geografia Capitalei a cunoscut mutații profunde, ce tind să-i dea alt profil și altă anvergură. Cu riscul de a repeta, așadar, adevăruri la îndemina oricui, vom preciza totuși că anul acesta, anul 1970, din care o bună parte s-a și scurs, suscită pe plan edilitar și urbanistic un interes sporit. În primul rând, cea mai înaltă clădire din țară, hotelul «Intercontinental», siluetă ce domină deja întreg perimetrul central al Capitalei, va fi terminată. Tot în acest an vom consemna încheierea lucrărilor de construcție la noua aripă a clădirii Universității, «plombă» de mari proporții, concepută și integrată organic în corpul vechii clădiri. Să mai consemnăm apoi terminarea unor importante lucrări de construcție la Academia de studii economice, precum și darea în folosință a unui cămin de studenți cu o capacitate de 1 700 locuri, în cadrul Institutului de agronomie. Anul 1970 reprezintă și anul de debut al unor construcții de mare anvergură. Astfel, pe terenul din apropierea Facultății de medicină se va începe construcția unui spital clinic de mari proporții, ultramodern. Amplasat în plin centrul Capitalei, hotelul «Lido» va cunoaște ample lucrări de extindere a capacităților sale.

Pe plan edilitar să mai semnalăm darea în folosință încă în cursul acestui an a circa 24 000 apartamente, amplasate mai ales în cartierele Drumul Taberei, Titan, Ferentari, Berceni-sud și în-

cheierea noului ansamblu de blocuri situat pe șoseaua Colentina, însumind peste 5 000 apartamente. Așadar, un an de premiere și debuturi ce merită cu prisosință a fi semnalate.

H. MIHAI

agenda celui de-al V-lea festival „Enescu“

În septembrie, cînd Bucureștiul va găzdui prestigiosul Concurs și Festival Internațional «George Enescu», ajuns la cea de-a V-a sa ediție trienală, Capitala noastră va deveni, pentru 17 zile, unul din principalele centre ale vieții muzicale europene.

Agenda proximei festival făgăduiește publicului meloman întâlniri de mult așteptate cu o nouă serie de formații, dirijori și solisti de faimă mondială, care se vor alătura formațiilor noastre fruntașe și onora dintre cei mai buni șefi de orchestră și soliști pe care îi avem. La cele 40 de concerte ale festivalului vor participa: *London Symphony Orchestra*, condusă de André Prévin, cu concursul solistic al sopranei engleze Sheila Armstrong și al pianistului Radu Lupu, deținătorul premiului I al precedentei ediții a Concursului «Enescu»; *Bach-Orchester des Gewandhauses* și formațiile camerale — *Cvartetul «Smetana»* (Cehoslovacia), *Cvartetul «Juilliard»* (S.U.A.), *Solistii Filarmonicii din Varșovia* și *Orchestra de cameră «Gasparo da Salo»* (Italia).

La pupitrele Filarmonicii bucu-reștene și orchestrei Radio-televiziunii se vor afla oaspeți marcanti ca: Wolfgang Sawalisch, Paul Kletzki, Paul Paray, iar ca soliști renumiți artiști: Mstislav Rostropovici, Henryk Szeryng, Gyorgy Cziffra, Paul Badura-Skoda, Jörg Demus, Nicanor Zabaletta, unii dintre aceștia urmînd să dea și diferite recitaluri. Un cap de afiș la recitaluri va fi desigur și celebrul flautist francez Jean-Pierre Rampal.

Pe scena operei vor avea loc 11 spectacole, dintre care trei oferite de baletul Teatrului «S.M. Kirov» din Leningrad. Cu Bogu Lescovic (Iugoslavia) la pupitrul operei vom vedea două spectacole cu «Faust» și «Don Carlos», la acesta din urmă dîndu-și concursul și reputata soprana Virginia Zeani. Ea va mai apărea și într-o reprezentație cu «Aida», în timp ce soțul său, renumitul bas Nicola Rossi-Lemeni, va deține rolul titular din «Boris Godunov».

În toate concertele și spectacolele de operă și balet de pe agenda festivalului, creația originală și în mod special cea enesciană — în frunte cu capodopera «Oedip» — sînt larg reprezentate, prilejuind o nouă și puternică afirmare a muzicii românești.

S.M.

toate mașinile funcționează

Am vrut să încep și să închei ziua de lucru o dată cu mecanizatorul de pe cîmpia doljană. Dar lucrul acesta mi-a fost aproape cu neputință, pentru că deși nu ieșiseră bine zorile cînd am ajuns pe tarla, combinele se depărtașeră cu mult de drum.

Trebuie să menționăm că întreprinderile de mecanizare au făcut înainte de campanie recepționarea tuturor tractoarelor și combinelor. La această treabă au luat parte și inginerii șefi ai cooperativelor deservite.

În prima zi de recoltare cînd au intrat în lan toate combinele, a urmat o nouă verificare. Urmărindu-se evitarea pierderilor, combinele sînt reglate de trei ori pe zi; dimineața, tobele sînt strînse, spre prînz, pentru a nu fi sparte boabele, se lărgesc, ca apoi, spre seară, să fie strînse din nou.

În județul Dolj, orzul fiind copt pe întreaga suprafață, s-a stabilit să se lucreze cu toate combinele într-o tarla, pentru ca munca să poată fi supravegheată îndeaproape. Cu toate acestea s-a fixat normă fiecărei combine în parte.

Acest lucru face posibilă recoltarea păioaselor într-un timp scurt. La ora cînd citiți aceste rînduri, întreaga suprafață de orz a fost secerată. Totuși, nu putem să nu consemnăm fruntașii: C.A.P. din Seaca de Cîmp, Mirșani, Dobrești, Dăbuleni, Poiana Mare. De îndată s-a trecut la recoltatul grîului.

La sfîrșitul săptămîinii la C.A.P.-Poiana Mare se recoltaseră deja 240 ha cu grîu, la Seaca de Cîmp 150 ha, la Desa 100 ha iar la Ostrovieni 360 ha.

«Avem — ne comunică ing. Mihai Pană, director adjunct la Di-

recția agricolă a județului Dolj — condițiile să terminăm recoltatul grîului în 15 zile bune de lucru». Din păcate, nu toate combinele funcționează din plin. La C.A.P.-Urzicuța cele 11 combine au lucrat zile întregi sub capacitate. La multe dintre ele am semnalat pierderi importante datorate neetanșării capacelor de siguranță de la elevator sau din cauza neregărilor corespunzătoare a tobelor. Spice numeroase sînt aruncate peste oblonul din spate al mesei de tăiat, pierzîndu-se. Presele de balotat paie, funcționînd cu defecțiuni, nu permit eliberarea de paie a terenurilor. Aceași situație am întîlnit-o și la C.A.P.-

Urzica Mare. Nici un bob nu trebuie irosit. Pentru aceasta specialiștii din agricultură trebuie să fie zilnic printre combine, organizînd eficient campania. În cel mai scurt timp posibil păioasele trebuie înmagazinate pentru a permite tractoarelor să tragă brazdă neagră pentru noua recoltă.

Asigurîndu-se un flux continuu: recoltarea, scoaterea la capul locului a baloturilor de paie și apoi aratul și semănatul culturilor duble, pierderile suferite de agricultura noastră anul acesta pot fi diminuate simțitor.

Petre ANGHEL

UN MOMENT REMARCABIL ÎN EVOLUȚIA RELAȚIILOR ROMÂNNO-SOVIETICE

Vizita oficială de prietenie întreprinsă în această săptămână în țara noastră de delegația de partid și guvernamentală a Uniunii Sovietice, condusă de tovarășul A. N. Kosîghin, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., membru al Biroului Politic al C.C. al P.C.U.S., primirea acesteia de către tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretarul general al Partidului Comunist Român, președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, tratativele purtate cu delegația de partid și guvernamentală a Republicii Socialiste România, întâlnirile cu oamenii muncii din București și Ploiești, mitingul prieteniei româno-sovietice, au relevat o dată mai mult sentimentele de prețuire și stimă pe care popoarele celor două țări vecine și prietene le nutresc reciproc, dorința partidului și statului nostru, a întregului popor român, de a dezvolta și adânci continuu legăturile trainice de prietenie, colaborare și întrajutorare frățească dintre cele două țări și popoare. Stadiul și perspectivele legăturilor multilaterale statornice între cele două țări sînt oglindite în importantul document semnat pe prilejul vizitei — Tratatul de prietenie, colaborare și asistență mutuală între Republica Socialistă România și Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste. Caracteristicile fundamentale ale Tratatului decurg din faptul că el consfințește alianța dintre două state socialiste, iar în prevederile sale își găsesc consacrarea principiile pe care sînt clădite relațiile dintre cele două țări — internaționalismul socialist și întrajutorarea frățească, independența și suveranitatea națională, egalitatea în drepturi, neamestecul în treburile interne, avantajul reciproc. Moment remarcabil în evoluția relațiilor dintre cele două țări, Tratatul constituie un puternic instrument de dezvoltare a prieteniei și colaborării româno-sovietice, de adîncire a cooperării bilaterale pe toate planurile vieții economice, sociale și politice. În afara semnificației sale bilaterale, Tratatul are și una internațională, decurgînd din acele prevederi care definesc poziția celor două părți într-o serie de probleme deosebit de importante ale contemporaneității. Acționînd în spiritul Tratatului, România își va aduce și în viitor întreaga contribuție la lupta împotriva acțiunilor agresive ale cercurilor imperialiste, la apărarea libertății și independenței popoarelor, a dreptului sacru al fiecărui popor de a-și hotărî singur soarta, va milita neobosit pentru dezvoltarea colaborării între toate țările, indiferent de orînduirea lor socială, pentru întărirea păcii și securității în Europa și în lume.

La primirea de către tovarășul Nicolae Ceaușescu a delegației de partid și guvernamentale a Uniunii Sovietice, condusă de tovarășul A.N. Kosighin.

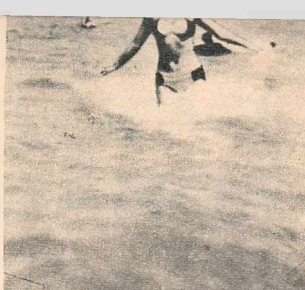
Semnarea Tratatului de prietenie și alianță româno-sovietică.

Pe aeroportul internațional Otopeni.

reportaj de sapte zile

COPERTA NOASTRĂ

Soare, mare, bucurie...

Fotografie de S. STEINER

Prezentarea artistică:
V. OLAC

FLACARA. Redacția: București, Piața Șteii 1, Sectorul 1. Căsuța poștală 41 12. Of. 33. Telefon 17.60.10 — int. 1744. TIPARUL executat la Combinatul poligrafic «Casa Șteii».

84 milioane cărămizi

Aceasta este cifra pe care și-a propus s-o realizeze pe anul în curs întreprinderea producătoare de materiale de construcții 1 Mai din Bucov — județul Prahova. În cei aproape 50 de ani de activitate — ne spune tovarășul director Vasiliu Mircea — întreprinderea noastră a înregistrat, de la etapă la etapă, creșteri însemnate ale capacității de producție, îndeosebi după naționalizare și o proliferare a sortimentului materialelor de construcții, ajungând astăzi cea mai mare unitate economică de acest gen din țară. Ritmul acestor salturi este atestat de cifrele consemnate de-a lungul anilor: de la 15 000 000 de cărămizi în 1948 la 84 000 000 bucăți în 1970. Dar nu numai atât; în activitatea celor 7 unități ale întreprinderii dotate parțial cu o tehnologie nouă — uscătorii tunel, prese Weimar — o pondere însemnată o deține și fabricația unor diverse materiale de construcții ca, de pildă, înlocuitori de cărămizi, țigle, prefabricate de beton armat, talc, diatomit, barită (obținute la instalația pentru produse măcinate). Era firesc, deci, ca întreprinderea «1 Mai» să «atace» în prezent un front de lucru pe măsura prestigiului ei economic pentru a-și aduce în mod substanțial aportul la refacerea pagubelor provocate de inundații, dar și la opera generală de construcții a noi obiective economice, locuințe, școli, edificii administrative etc. Chemările în această direcție ale organizațiilor de partid și sindicale s-au

bucurat de ecou în rîndul celor peste 1 600 de salariați care au înțeles ca, pe baza reanalizării posibilităților reale, să participe cu seriozitate la aplicarea unui plan de măsuri necesar suplimentării producției. Cu acest prilej a fost pusă în funcțiune o presă de fabricat cărămizi cu o producție de 25 000 bucăți/zi, un cuptor microtunel pentru arderea cărămizilor aparente, s-au mecanizat unele operații grele și s-a trecut la valorificarea aerului cald de la cuptoarele Hoffmann — facilitînd uscarea cărămizilor aparente — ca și la punerea în valoare a unui nou zăcămint de materii prime etc., ceea ce va permite obținerea unor produse de calitate superioară și suplimentarea angajamentelor inițiale. Totodată, întreprinderea a trecut la gospodărirea în regie proprie, salariații angajîndu-se să presteze un volum sporit de activități voluntare. Rezultatele au fost pînă în prezent pe măsura proiectelor. Colectivul întreprinderii a transmis regiunilor sinistrate 100 de tone de ciment și 100 de tone de fier-beton. Producția globală a fost suplimentată cu 3 milioane lei, producția-marfă cu peste 3 milioane lei. Se vor înregistra plusuri și la prefabricate de beton și la țigle. În total, la materialele de zidărie, suplimentările prevăd o cifră însemnată: peste 9 milioane bucăți. Ritmul alert în care se îndeplinesc toate aceste angajamente lasă să se întrevadă seriozitatea cu care se muncеște la întreprinderea «1 Mai», seriozitate certificată prin cifrele realizărilor consemnate în primul semestru al anului curent.

I. NAPI

în inima deltei

În aceste zile sute de turiști străini (din Suedia, Franța, R.F. a Germaniei, Anglia, Cehoslovacia, Polonia, Danemarca etc.) sînt oaspeții deltei.

Grupurile de turiști pleacă cu autocarele de la Mamaia sau din alte stațiuni de pe litoral fac o primă escală la Tulcea, continuîndu-și călătoria, de o zi în deltă, cu vaporul de pasageri «Tudor Vladimirescu», pus special la dispoziție de către O.N.T. Pe canalele înguste, unde vasul nu mai poate pătrunde, turiștii trec pe

nave mici (hidrobuze). În acest fel se fac zilnic excursii în împărăția stufului, la Murighiol, Matia, Mla 23 și în alte locuri a căror faună și floră stîrnesc totdeauna admirația vizitatorilor. Excursiile sînt astfel organizate încît în fiecare zi oaspeții să poată fi plimbați de-a lungul și de-a latul deltei.

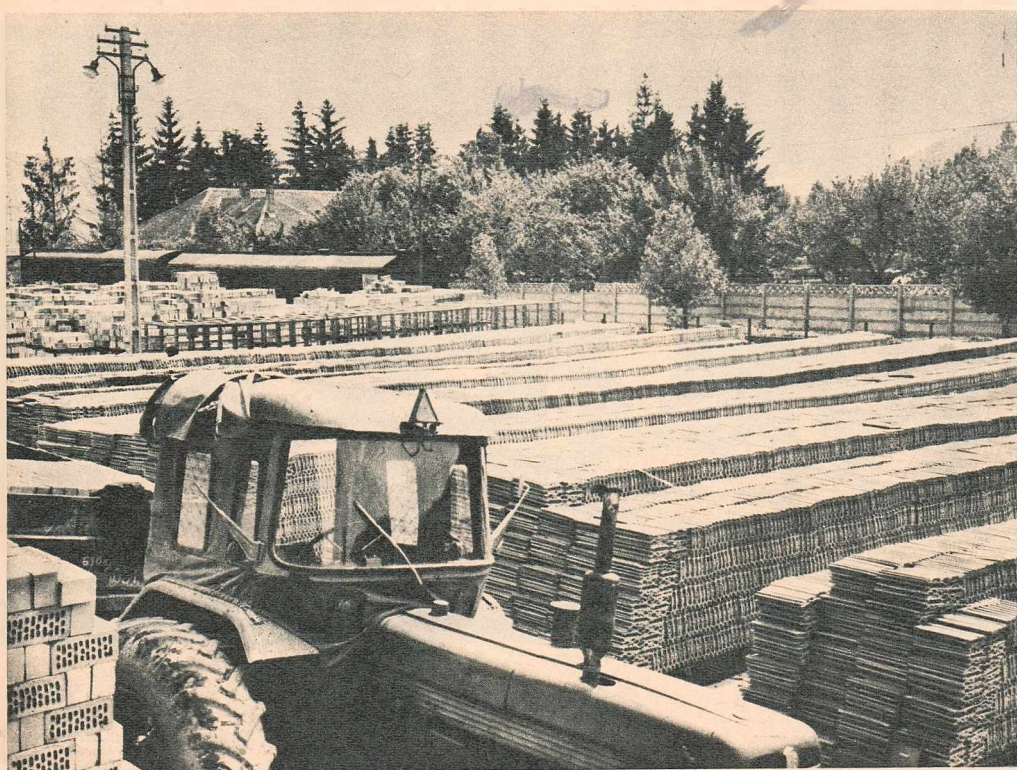
În vederea dezvoltării turismului în deltă — ne-a informat tovarășul Oscar Bira, directorul agenției județene de turism-Tulcea — Oficiul național de turism va face în anii ce vin importante investiții. În acest scop va fi alocată o sumă de peste 100 de milioane lei. Printre altele se vor construi trei mari complexe turistice. Unul din ele va fi ridicat la punctul Crisana, în apropiere de intrarea în Dunărea veche. La

Cu hidrobulul spre inima deltei.

Sulina se va înălța un hotel turistic cu 120 de locuri. Căsuțe turistice se vor construi pe plaja aceluiași oraș, precum și pe plaja de la Sf. Gheorghe.

La sfîrșitul viitorului cincinal se va construi — așa cum se preconizează — un mare hotel plutitor, cu care turiștii se vor putea deplasa dintr-un loc în altul, în zonele cele mai interesante din deltă. Acest vapor-hotel va fi construit într-unul din șantierul navale din țară.

Text și foto de B. SURU

Sute de mii de cărămizi și de țigle așteaptă să fie îndreptate către frontul construcției.

avanpremieră la integrarea absolvenților în procesul de producție

Anul acesta febra repartizării în producție a proaspeților absolvenți a cuprins instituțiile de învățămînt superior, ceva mai devreme ca de obicei. Este de fapt rezultatul dorințelor manifestate în apeluri, chemări, angajamente, lansate de absolvenți, nerăbdători să se integreze cît mai grabnic în activitatea productivă.

Sîntem la Facultatea de filozofie a Universității-București. Fete și băieți îmbrăcați ca pentru sîrbătoare. Grupuri mari în fața catedrei de socialism științific. Aici se fac repartizările absolvenților secțiilor de psihologie, pedagogie, defectologie din Cluj, Iași, București. Din sală iese primul «representant» al absolvenților clujeni, I. Bădescu. A terminat sec-

ția de defectologie cu media 9,25 iar pentru lucrarea de stat a obținut nota 10. «Hărăzit» muncii de cercetare științifică.

Surpriză: «Am ales o școală de reeducare de lingă... Slatina, destinată copiilor cu anumite deficiențe».

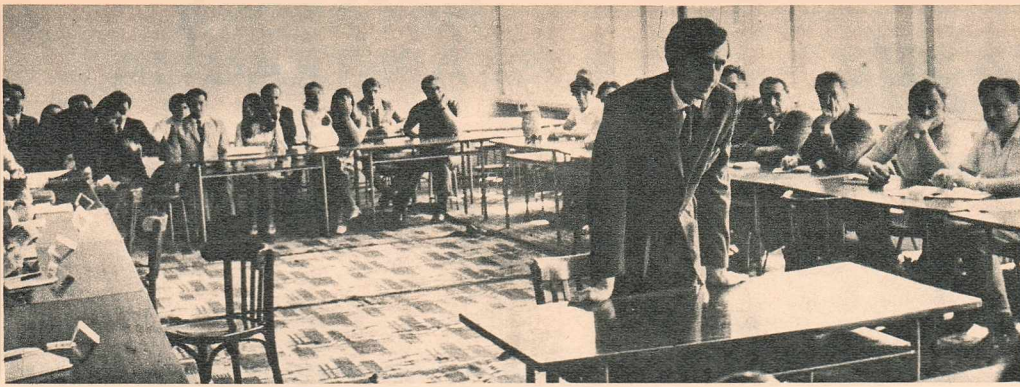
— De ce?

Bădescu se explică:

— Nu-mi plac vorbele mari. Adevărul este că într-un asemenea loc mi-am dorit să lucrez. Voi căuta să dau tot ce am mai bun în mine. Acestor copii, mai mult ca altora, trebuie să li se redea sentimentul utilității. Se muncеște pentru recuperarea lor, pentru integrarea lor în marele circuit al vieții, a cărei esență este munca, participarea nemijlocită în procesul de producție.

Între timp a «optat» și Steliana Sterian, care a terminat secția de pedagogie-București. «Am ales liceul pedagogic dintr-o comună de lingă Rm. Sărat — ne mărturisește ea. Acolo am învățat eu. Reîntîlnirea într-o nouă postură, pentru mine, cu foștii mei profesori îmi dă emoții, dar voi trece cu bine examenul».

Despre condițiile și atmosfera în care se desfășoară repartizarea, discutăm cu președintele comi-

Febra repartizării în producție la Facultatea de construcții din București. Ultima «consfătuire» cu cadrele didactice înainte de sfârșitul studenției.

siei, decanul Facultății de filozofie din București, tovarășul profesor universitar Ion Didilescu. «Repartizarea — ne declară domnia-sa — se face într-un înalt spirit de echitate. În lumina recentului decret, privind repartizarea în producție a absolvenților învățământului superior, se ține cont atât de medii cit și de interesele directe ale proaspeților absolvenți. De comun acord cu foștii studenți s-a procedat la încadrarea pe grupuri de câte trei-patru tineri cu aceeași medie sau cu diferență de cel mult 50 de sutimi între medii. În felul acesta absolvenții au avut posibilitatea să se consulte între ei, să facă opțiuni, ținând cont de preferințele și interesele fiecăruia». La discuție participă și tovarășul prof. universitar A. Roșca, reprezentant al Universității din Cluj: «Am ieșit la iveală gesturi frumoase.

Alexandra Crișan din Cluj a cedat postul în favoarea unei ieșențe, căsătorită în Cluj. A considerat normal și omenesc să procedeze astfel».

Într-un grup, Ecaterina Sucmănaru, acum psihopedagog la un spital din Craiova, «dă explicații»: «Nu e o renunțare la Bucureștiul meu natal. Îndrăznesc însă să cred că acolo e nevoie de mine. Va fi o muncă delicată, dar... tot timpul mi-a fost teamă să nu fie solicitat acest post de altcineva».

Ne deplasăm în continuare la Institutul de construcții (facultățile drumuri, poduri, căi ferate, geodezie). Discutăm cu prodecanul institutului, conferențiarul universitar Stelian Dorobanțu, care ne declară: «Am făcut parte din comisia de repartizare a absolvenților din institutul nostru. Opțiunile lor demonstrează încă o dată că tinerii noștri înțeleg sen-

surile majore ale vieții.

Sînt tineri, sînt cetățeni și dorința lor este de a fi utili, de a se realiza, de a se autodepăși».

Tineri solicitați de institutele de cercetări au preferat munca de șantier. E și firesc. O impune și specificul pregătirii. D. Mantu a ales secția Linii — Tr. Severin, Mihaela Chiliman optează pentru Oficiul de fonduri funciare Slobozia, jud. Ialomița, Mihai Constantin va lucra la Direcția Linii — secția Constanța.

«Surpriza» de la Facultatea de filozofie se repetă. Radu Ungur și Mihai Dincă, inițial solicitați pentru munca de cercetare, au preferat să lucreze ca ingineri constructori de drumuri.

Bilanțul celor două facultăți vizitate: nici un absolvent nu a refuzat postul.

Garofița FUEREA

înăbușit, încă 10 minute. Pasați fiertura printr-o strecurătoare și din socol obținut — nu trebuie să fie prea gros — preparați jeleul, adăugînd gelatina respectivă. Între timp, curățați de pielică roșiile mari (operația se simplifică dacă le opăriți), și tăind un capac la fiecare le curățați de miez cu grijă, să nu se sfărîme. Lăsați-le câteva minute să se scurgă zeama. Apoi umpleți-le cu compoziția rezultată din șuncă tăiată în bucățele, rasolul de pasăre desfăcut în fibre mărunte, totul sărat, piperat și amestecat cu ketchup.

Căutați niște cupe de compot

apropiate de dimensiunea roșiilor, în care puneți un pic din sosul cu gelatină, peste care așezați roșia umplută, iar deasupra ei mai turnați sos gelatinat. Puneți totul la rece. Cînd trebuie să serviți, scoateți roșiile din cupă și așezați-le pe o frunză de salată, și ornați fiecare roșie cu cite o frunzuliță de busuioc.

Dacă totul vă reușește, puteți concura pentru titlul de bucătar șef la orice vagon-restaurant al C.F.R.-ului. Nu de alta, dar au nevoie să-și mai diversifice meniul.

P.P. NAȘU

o necropolă traco-getică

Enisala, vechi sat dobrogean, situat în zona deluroasă a Babadagului, se află în momentul de față în atenția arheologilor. Este vorba de una din cele mai interesante descoperiri din ultima vreme. Despre ce este vorba? În urmă cu doi ani, pădurarul din Enisala, Marin Tănase, a informat telefonic muzeul din Tulcea că în mijlocul pădurii, cu prilejul săpării unui șanț, au ieșit la lumină importante urme ale trecutului, insistînd chiar să se înceapă investigații. Ca urmare, la fața locului a sosit arheologul Simion Gavrilă, directorul muzeului din Tulcea, care a început imediat săpăturile. De atunci activitatea pe șantierul arheologic de la Enisala a continuat fără întrerupere, soldîndu-se cu descoperiri deosebit de importante. În afară de urme de activitate omenească din neolitic și din epoca fierului s-a descoperit — ceea ce este deosebit de important pentru cei care se interesează de trecutul patriei — o necropolă traco-getică (veche de peste 2500 de ani), cu morminte de incinerare. Pînă acum din necropolă au fost scoase la lumină peste o sută urne funerare, în fiecare din aceste urne, în afară de osemintele defuncțiilor, găsindu-se obiecte de podoabă, vîrfuri de săgeți, unelte de fier,

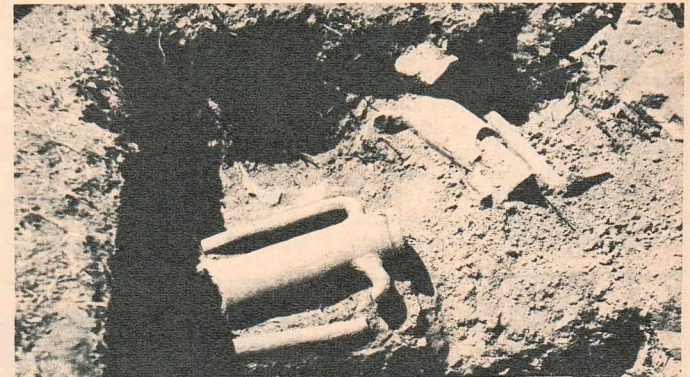
vase din ceramică, multe din ele pictate, numeroase oglinzi de bronz etc. Toate aceste morminte de incinerare erau așezate în cerc și acoperite cu movile de pămînt. Pe un promontoriu, aflat în apropiere, s-au mai descoperit urmele unei cetăți romane din secolele I-III e.n., precum și multă ceramică de proveniență grecească-arhaică.

Materialul arheologic descoperit aici, de altfel, deosebit de bogat, dovedește — ne spune arheologul Simion Gavrilă — atât gradul de îndeminare a meșterilor locali, cât și relațiile economice pe care populația traco-getică băștinașă le avea în secolele V-IV î.e.n. cu coloniștii greci din cetea Istria, aflată în imediată apropiere.

Săpăturile de la Enisala continuă. Ele sînt efectuate și în vara aceasta cu sprijinul tineretului, în special cu al elevilor de la liceul pedagogic din Tulcea. Ei locuiesc într-o tabără special amenajată, unde în afara orelor de lucru li se țin prelegeri în legătură cu trecutul Dobrogei și li se oferă filme cu caracter arheologic.

Tot materialul descoperit pînă acum în cele o sută de morminte traco-getice a fost transportat la Tulcea, urmînd să constituie fondul de bază al viitoarei secții istorice a muzeului din acest oraș.

F. URSEANU
Fotografii
de Mihale MATARANGA

Amfore grecești (din secolele V-IV î.e.n.), descoperite în necropola de la Enisala.

Una din cele o sută de urne funerare descoperite la Enisala. În ea, pe lângă osemintele defunctului, s-au găsit podoabe, vase de ceramică și diverse obiecte de cult.

În acest uriaș cerc se afla una din movilele care acopereau mormintele traco-getice.

FOILETON

844 - trenul fantomelor

În sfîrșit! S-a găsit soluția contra biletelor duble!

Nu ne vom mai încăiera pentru o bucată din canapelele căii ferate! Nu ne vom mai duce cu noaptea-n cap la gară ca să ocupăm primii locurile «rezervate». S-a zis cu geamantanele servite-n cap, cu emoții în fiecare stație la gîndul că apare un nou pretendent, adio infarct contractat la clasa a doua și polemici pe marginea tichetelor de carton. Nu ne vom mai despărți de colegii de călătorie cu formula de politețe «ba dumneavoastră sînteți idiot!» Adio nervi, adio stat pe bățături, adio pretext de ciubuc pentru «nașul»!

Soluția era simplă, ca oul lui Columb, ca teorema lui Pitagora, ca ibricile emailate care se găseau cîndva în comerț.

— Vreți să nu se mai elibereze cite două tichete pentru același loc, ar fi întrebare retoric reprezentanții c.f.r.?

— Daaa, am fi răspuns noi, milioanele de pasageri.

— Nimic mai ușor. Nu vă mai vindem nici unul.

— Cum, călătorim fără bilet?

— Nuu! Nu mai călătoriți de loc!

— Și trenurile?

— Trenurile circulă, bineînțeles.

— Goale?

— Ei asta-i, goale! Unde ar fi eficiența? Circulă cu conductorii lor.

— Păi, ce să mai controleze conductorii dacă nu mai sînt bilete?

— Controlează să nu se mai urce nimeni, se controlează unul pe altul, și altul pe unul.

— Dar pentru treaba asta n-ar ajunge un singur conductor?

— Nu, pentru că i-ar fi urit. Gîndiți-vă și dv., un tren întreg gol.

Dialogul este imaginar, desi-

gur. Dar soluția a și fost aplicată «experimental». Este vorba de acceleratul nr. 844/127, Mangalia-Timișoara. Trenul a fost pus în circulație pe întreaga distanță, în ziua de 26 iunie 1970. Dar bilete nu s-au pus în vînzare decît din București, motivîndu-se că se evită astfel încurcarea locurilor. Am cerut explicații:

— Cum poate călători cineva de la Mangalia pînă la Timișoara?

— Cumpără din Constanța un bilet la acceleratul de Cluj pînă la București, coboară în Capitală și ia trenul care vine tot de la Mangalia și merge la Timișoara.

— Dar dacă nu vrea să schimbe trenul?

— la biletul din București, se întoarce cu primul tren pe litoral și de aici n-are decît să se imbarce în trenul direct de Timișoara.

— Îi dați voie ca întorcîndu-se la Mangalia să ocolească prin Oradea?

— Sigur că da, numai să plătească biletul.

— Dar de la Mangalia pînă la București se poate circula în acceleratul de Timișoara?

— Nici vorbă. Bilete în acest tren, pînă la București, se vînd numai de la Constanța.

— Dar de la Mangalia la Constanța?

— Luați expresul Mangalia-Praga, via Medgidia.

— Nu înțeleg. Circulă un tren Mangalia-Timișoara?

— Da. Dar bilete nu se dau decît din București.

— Și cum pot ajunge totuși cu trenul ăsta, pînă în Banat?

— Cumpărați de la Mangalia un bilet pînă la Constanța, de la Constanța unul pînă la București, iar de la București unul pînă la Timișoara.

— Dar n-ar fi mai bine ca de la București să vindeți numai pînă la Videle, de la Videle pînă la Roșiori, iar de la Roșiori, pînă la Caracal? De ce plătesc biletul întreg? Dacă la Caracal se răs- toarnă... trenul?!

— E o idee! Cum vă numiți?

— Dar n-ar fi mai bine ca de la București să vindeți numai pînă la Videle, de la Videle pînă la Roșiori, iar de la Roșiori, pînă la Caracal? De ce plătesc biletul întreg? Dacă la Caracal se răs- toarnă... trenul?!

— E o idee! Cum vă numiți?

— Dar n-ar fi mai bine ca de la București să vindeți numai pînă la Videle, de la Videle pînă la Roșiori, iar de la Roșiori, pînă la Caracal? De ce plătesc biletul întreg? Dacă la Caracal se răs- toarnă... trenul?!

— E o idee! Cum vă numiți?

— Dar n-ar fi mai bine ca de la București să vindeți numai pînă la Videle, de la Videle pînă la Roșiori, iar de la Roșiori, pînă la Caracal? De ce plătesc biletul întreg? Dacă la Caracal se răs- toarnă... trenul?!

—Sergiu ANDON

GASTRONOMICĂ

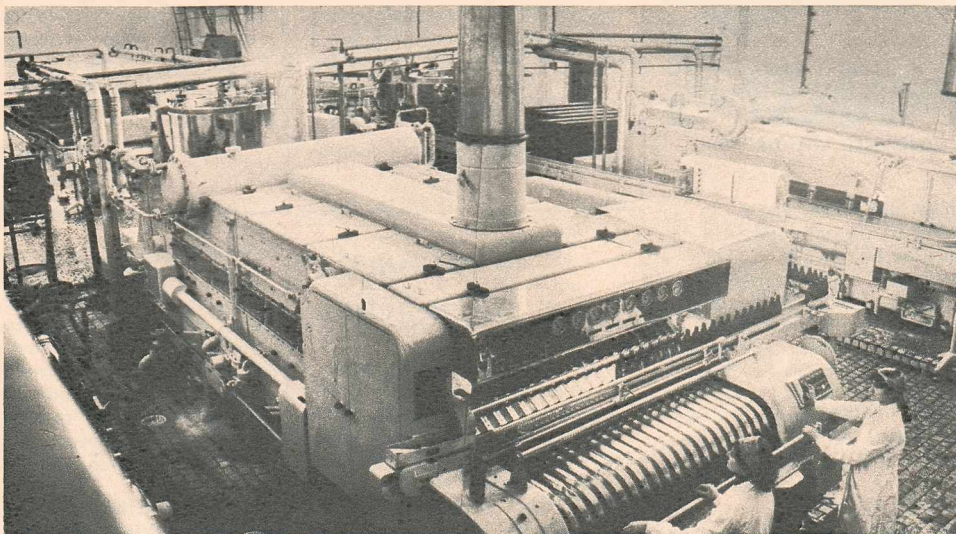
cu „pommes d'amour”

Avîndu-și obîrșia în America Latină, — în Peru după unii, în Mexic după alții — numite de francezii meridionali «pommes d'amour», de italienii «pomodoro» și alintate de mult vorbita contesă de Noailles, «Les vibrantes et rouges Tomates», banalele pătlăgele roșii, sau pur și simplu roșii, sînt centrul atenției celor mai rafinate rețete de bucătărie. Așadar, intrucît sîntem în plin sezon estival, cînd roșiile ating maxima calităților de gust, buchet și formă, putem — cu puțină osteneală — să preparăm una dintre rețetele mult apreciate mai ales de gurmanzii din sudul Franței. Este vorba de așazisele «Tomates cu gelée».

Pentru a prepara un hors-d'oeuvre la patru persoane, aveți nevoie de: 700 g roșii bine coapte, 8 roșii mari, frumoase, de dimensiuni egale, gelatină pentru 350 g lichid, vin alb, demisec, 70 dl, 50 g rasol de pasăre, 120 g șuncă, o lingură de ketchup (pînă va fi preparat de industria noastră de conserve puteți să vă preparați și singuri dintr-un sos concentrat de roșii, la care adăugați, după gust, puțin zahăr, sare fină, oțet și boia), o legătură de pătrunjel, o ceapă mijlocie, crengi de busuioc, sare, piper, salată.

Începeți prin a prepara sosul tomat astfel: puneți într-un vas cele 700 g roșii, după ce le-ați spălat și tăiat în bucăți. Adăugați pătrunjelul, ceapa tăiată în rondoale și crenguțele de busuioc (de la care luați frunzele și le păstrați pentru mai tîrziu), tăiați și piperati după gust, apoi turnați vinul alb. Puneți totul acoperit la un foc moderat. Cînd începe să fiarbă, folosiți o furculiță pentru a strivi roșiile. Lăsați focul la minimum și lăsați să fiarbă încet,

reportaj de sapte zile

Căldură mare... zăduf... sete. Ce poate învinge mai bine aceste neplăceri specifice verii decât un pahar cu bere rece? Îl vom găsi oriunde și oricând? Probabil că da: anul acesta a intrat în funcțiune la Craiova o nouă fabrică ce are capacitatea de a produce anual 400 000 hectolitri bere, ceea ce echivalează cu conținutul a 80 000 000 sticle. (În fotografie: un aspect din fabrică.)

suplimentări în industrie

Marile investiții din ultimii ani au făcut ca uzinele «Republica» din Capitală, cu producția de bază de peste 90 la sută țevi și laminate, să devină un puternic bastion al industriei noastre. În ultimii doi ani uzinele și-au dublat capacitatea de producție în urma dării în funcțiune a unui nou laminor și a unei noi trăgătorii. Unul din obiectivele principale ale colectivului uzinei, de altfel realizat, a fost creșterea producției în funcție de creșterea productivității muncii. Semnificativi sînt indicii de depășire a planului de producție realizați prin îmbunătățirea capacității de producție. Pentru cele 6 luni ale anului 1970 sînt concludente câteva cifre: 1 233 tone laminate finite, 2 523 tone țevi total și 1 milion și jumătate metri liniari țevă peste plan. În cele șase secții ale uzinelor «Republica»,

prin creșterea indicilor de utilizare intensivi și extensivi ai agregatelor, productivitatea muncii pe cap de salariat a fost realizată cu o depășire de 2,5 la sută față de nivelul planificat. Au putut fi livrate la timp toate comenzile beneficiarilor. Bătălia se concentrează acum în jurul depășirii producției globale pentru livrarea a cît mai mulți metri liniari de țevă peste plan. Pretutindeni am întîlnit o vie și efervescentă dăruire. Nume ca al inginerului Bicoiu Nicolae, ca al șefului de secție de la fabrica de țevi sudate, Rugină Aurel, al inginerului Crișan Ion, șef de secție trăgătorie, și al multor alora sînt demne de reținut pentru seriozitatea și conștiinciozitatea cu care își aduc aportul la îndeplinirea obiectivelor-cheie ale uzinei — suplimentarea producției.

— Datorită eforturilor depuse de toate secțiile uzinei — ne relatează inginerul Marinescu Ion, directorul general al uzinelor «Republica» — s-a reușit ca în lunile mai și iunie să fie dată o

producție-marfă peste plan de 12 milioane lei față de numai 6 milioane lei în prima parte a trimestrului. Lucrînd duminicile, neprecupețind nici un moment, micșorînd timpul de reparații, cu aportul tuturor muncitorilor, tehnicienilor și inginerilor am reușit să livrăm în cel mai scurt timp 800 tone de țevi sudate uzinelor din zonele calamitate, care în cîteva zile de la retragerea apelor au reușit să-și reia activitatea normală. Din partea multor uzine beneficiare am primit scrisori de mulțumiri. Și pe viitor întreg colectivul uzinelor bucureștene «Republica» își va concentra toate forțele pentru suplimentarea producției, pentru depășirea producției globale. În 1971 volumul valoric al producției va crește cu 13 la sută față de planul anului 1970.

Am părăsit uzinele «Republica» cu certitudinea că angajamentele vor fi realizate și depășite.

Dumitru STANCU

BRATISLAVA

lira de aur

Corespondență specială de la Nina LITSCHAUEROVA

Bratislava și Brașov se găsesc la sute de kilometri distanță. Brașovul este situat în munți, Bratislava, pe Dunăre — totuși au ceva comun. În fiecare an are loc, în fiecare din aceste orașe, un festival de muzică ușoară. Festivalul de la Brașov e ceva mai tînăr decît cel din Bratislava, însă ambele au de acum tradiție și constituie evenimente muzicale. Aceste trăsături comune sînt accentuate și de faptul că la festivalul din Brașov participă cu regularitate interpreți din R.S. Cehoslovacă, iar la cel din Bratislava cîntăreți români.

Anul acesta, Festivalul de la Bratislava a fost, în ordine, al

V-lea — un festival jubiliar — constituind astfel o sărbătoare. Cum se obișnuiește și la alte manifestări similare, Festivalul de la Bratislava este împărțit în două părți: concursul «Lira Bra-

tislavei» — rezervat compozitorilor și interpreților cehoslovaci — și recitalurile soliștilor din străinătate. La concursul de creație au participat 329 piese, dintre care juriul a selecționat 24, reprezentînd în număr egal cîtece cehe și slovace. La Bratislava s-a prezentat anul acesta o nouă generație de cîntăreți — steluțe și stele ce n-au apucat încă să strălucească. Cu toate că cei mai mulți participau pentru prima oară la un concurs, surprizele plăcute nu au fost puține. Seara finalei s-a desfășurat, ca de obicei, sub semnul tensiunii și emoției. S-au anunțat rezultatele celui de-al V-lea concurs «Lira din Bratislava», s-au împărțit li-rele, premii în bani, flori și aplauze. Încă un detaliu interesant — conform hotărîrii FIDOF, laureatul acestui an va participa la Festivalul de la Rio de Janeiro. Aleasa este tînara Marcela Liferova (în fotografie), cîștigătoare «Lirei de aur».

METAFORA ȘI ABSTRAȚIA

de Henri WALD

Există în cultura contemporană și o tendință de izgonire a metaforei. Decepțiile care au urmat după zdruncinarea diverselor dogmatisme ale veacurilor trecute — de la logica aristotelică și geometria euclidiană și pînă la fizica newtoniană și metafizica apriorică — au dus, pînă la urmă, la o neîncredere crescîndă în capacitatea subiectului de a cunoaște și de a stăpîni obiectul. Metafora este învinuită că țintuiește cunoașterea și o împiedică deci să se dezvolte.

Pornind de la ideea că «însuși scopul miturilor este de a imobiliza lumea», Roland Barthes propune «această vorbire transparentă, inau-gurată prin «l'Etranger» de Camus, care realizează un stil al absenței care este aproape o absență ideală de stil». După părerea sa, «stilul nu este niciodată decît metaforă, adică ecuație între intenția literară și structura carnală a autorului»; de aceea «scrierea intelectualului funcționează ca semnul paradoxal al nonlimbajului și permite societății să trăiască visul unei comunicări fără sistem (fără instituție), a scrie fără să scrii, a comunica gîndirea pură fără ca această comunicare să desfășoare un mesaj parazit».

Însă limbajul nu este numai un instrument de comunicare a gîndurilor, ci și de formare a lor. Metafora, ca și mitul, care este o macro-metaforă, după cum metafora este un micromit, nu are numai o funcție expresivă în raport cu ideile, ci și una constitutivă. Omul nu poate cunoaște lumea decît omenește. Subiectul nu poate înțelege obiectul decît în mod subiectiv. Dialectica obiectivă dintre individual și general nu poate fi cunoscută decît prin dialectica subiectivă dintre sensibilitate și rațiune. Or, metafora este tocmai vehiculul care asigură circuitul continuu dintre sensibilitate și rațiune. A o înlătura, înseamnă a arunca omul «dincoace» de cultură, în lumea animalelor, sau «dincolo» de cultură, în lumea mașinilor. Fără metaforă, omul se dezantropologizează.

De metaforă s-au ocupat mai mult esteticienii decît logicienii și de aceea funcția ei expresivă a fost mult mai cercetată decît cea cognitivă. Însă prin metaforă gîndirea se mișcă nu numai de la general la individual, individualizînd generalul, ci, în primul rînd, de la individual la general, generalizînd individualul. Prin limbaj oamenii cunosc lumea și iau o anumită atitudine față de ea.

«Metaforă» înseamnă «transport». «Meta» înseamnă «după» și «phoros» înseamnă purtător. Metafora transportă un anumit înțeles nu numai de la abstract la concret, ci, înainte de toate, de la concret la abstract.

«Omnibus», care însemna pe latinește «pentru toți», desemna în veacul trecut o «trăsură mare cu cai». După ce a apărut automobilul, energia metaforică a vorbirii a permis unirea dintre prefixul celui de-al doilea cuvînt cu desinența primului și «autobus» a ajuns să însemne «automobil pentru toți». Mai tîrziu, cînd omnibusul și-a asigurat automobilitatea prin trolee, a apărut cuvîntul «troleibuz».

De asemenea, «ma» însemna, probabil, în latina veche «trunchi de copac din care ies ramuri», mai tîrziu, devenind «mater», însemna mamă, iar sub forma de «materie» a ajuns să însemne substanța realității.

Urcînd de la individual la general, metafora duce la constituirea unei noțiuni, iar coborînd de la general la individual, metafora duce la sporirea expresivității. În primul caz, metafora e constitutivă sau cognitivă, în vreme ce în al doilea caz, ea e expresivă sau plasticizantă. Metafora cognitivă reflectă, în primul rînd, cunoașterea obiectului de către subiect, iar cea expresivă exprimă, îndeosebi, atitudinea subiectului față de obiect.

În ambele cazuri, metafora asigură comunicarea dintre sensibilitate și rațiune: în limbajul științific, metafora raționalizează sensibilul, iar în cel artistic, sensibilizează raționalul. Metafora cognitivă moare la nașterea conceptului: metafora expresivă presupune existența conceptului. Firește că de la un anumit stadiu al dezvoltării culturii, aceeași metaforă poate îndeplini și funcția cognitivă și pe cea expresivă, poate fi euristică și emoționantă. În mintea creatorului de artă, metafora este ambivalentă: nici un artist autentic nu se mărginește să împodobească niște idei vechi cu metafore noi, ci se exprimă printr-o metaforă în care conceptul crește o dată cu trăirea.

Ideile noi nu pot răsări decît în cîmpul care se întinde între sensibilitate și rațiunea creatorului și care este în permanență străbătut, în sus și în jos, de energia metaforică a cuvintelor.

Tentativa contemporană de a demetamoriza întreaga artă nu poate să ducă la înlăturarea metaforei, ci doar la oprirea inflației de metafore devalorizate. Nu poate exista cultură fără metaforă. Cînd o anumită metaforă începe să stingherească ideea la a cărei formare și dezvoltare a participat, devine necesar un moment «iconoclast», prin care metafora învechită cedează locul uneia noi, capabilă să stimuleze dezvoltarea gîndirii creatoare. Se poate vorbi de metafore și de mituri străvechi, dar nu și de concepte străvechi. Cuvîntul «atom» este același de acum două mii cinci sute de ani, dar conceptul de atom este astăzi cu totul altul. Mitul lui Prometeu este același ca acum 3000 de ani, dar înțelesul lui, în era energiei atomice, este mult mai bogat... Înțelesurile nu se pot însă dezvolta decît în și prin metafore.

◀ Briza poate fi inhalată mai eficient — ar zice specialiștii — dacă se practică mișcare. Chiar dacă tinerii nu au învățat această lecție pedantă, jocul cu mingea face parte, oricum, din decorul marin.

la mare, 24 ore din 24

Dacă n-ați fost încă în această vară pe litoral, să știți că marea a rămas aceeași. Aceeași, în măsura în care facem abstracție de mimetismul ei coloristic sau de neînțelesul farmec al mișcării valurilor — când mai line, când mai tumultuoase. Evocând sezonul marin de anul trecut, oaspeții Mării Negre au descoperit cu entuziasm (acesta-i cuvântul) o diferență capitală: fiecare dimineață se anunță cu cer senin și toate zilele sînt încălzite generos de un soare statornic. («Țineți minte cum ne-a stricat ploaia concediul, vara trecută?») Evident, fără căldură din belșug, deci fără bronz, marea nu mai e mare și vacanța... Ei bine, luna lui Cuptor nu se dezmințe de rîndul acesta: nisipul auriu arde, aerul arde, trupurile capătă și ele, în timp record, culoarea atît de căutată a aramei și peste toată această cumplită dogoare coboară mîngierea bună, mătăsoasă (și sărată) a apei.

După unii «autori», un concediu la mare nici nu poate îndrăzni să stea alături de măreția decorului montan. Fiindcă — zic ei — oricîte nuanțe de albastru-verzui ar

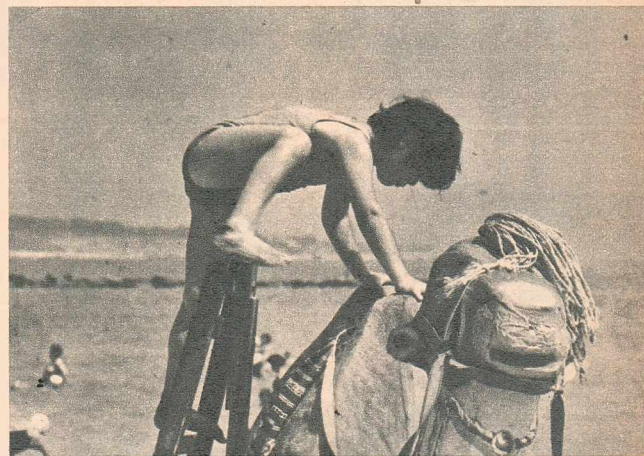
conține întinderea de valuri, tot monotonie se cheamă, dacă e să uzăm de comparație; muntele îți dezvăluie la tot pasul surprize, fiecare colțisor înseamnă un tablou inedit etc., etc., etc. Fără a fi pătîritoare, îmi îngădui să contrazic această opinie și să le răspund cît se poate de succint celor care întrebă... «Ce să faci la mare?»

Firește, dacă e vreme bună (și estel), plaja și înotul ocupă cea mai mare parte din programul zilnic. Și mai departe?

Gazdele, adică Centrula O.N.T.-litoral, s-au gîndit să compenseze chiar și cea mai săracă dintre fantezii. Tovarășul Ion Pravăț — un demn și neostenit reprezentant al centralei — ne-a slujit drept ghid pe litoral, astfel că grație bunăvoinței sale sîntem în măsură să sugerăm și celor... sceptici variante de consumare a timpului (extraplajă) în chipul cel mai agreabil. Socotim de datoria noastră să subliniem că toate aceste sugestii duc la adrese cu desăvîrșire noi.

(Continuare în pag. 8)

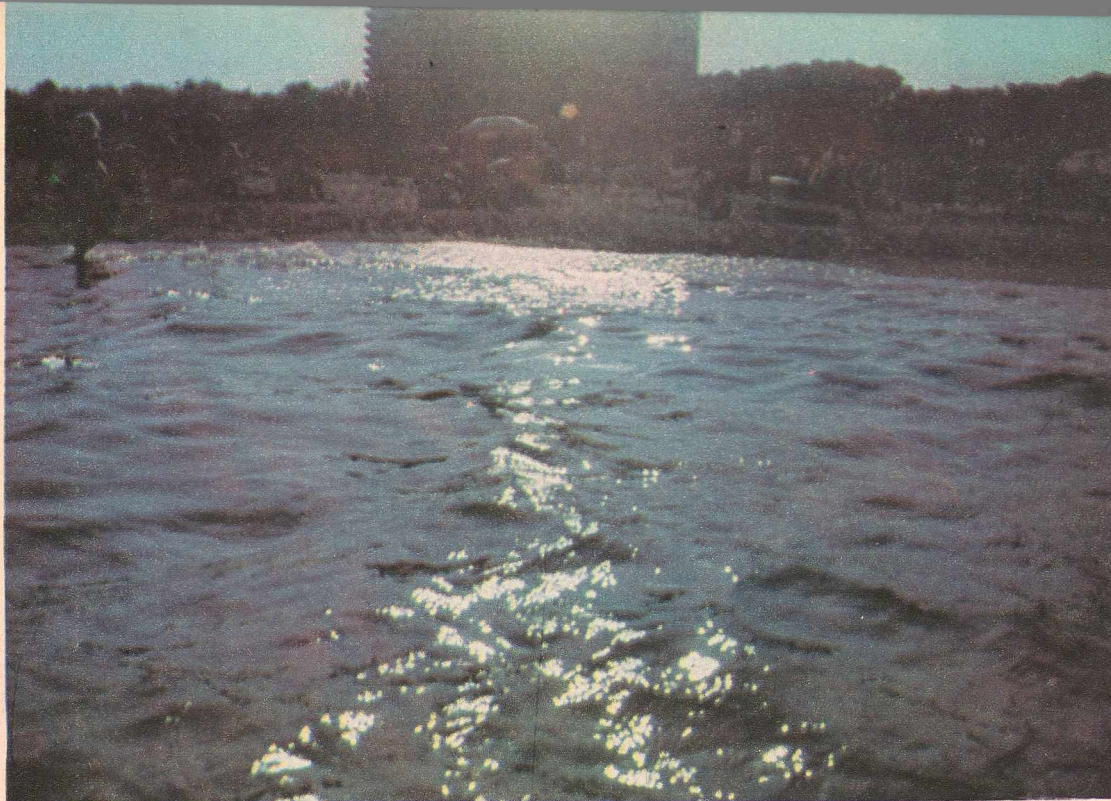
de Viorica CIORBAGIU
Fotografii de S. STEINER

Minivile, minihoteluri: Venus — o stațiune nouă, răspunzînd unui deziderat mai vechi.

◀ Cu o cocoșă sau două cocoșe?

◀ **Razele de lună,
care brăzdează
și pătrund adincurile mării...
Cine își refuză
și astfel de momente poetice?**

la mare, 24 ore din 24

(Urmare din pag. 7)

Bunăoară, în stațiunea «Iupiter» (ea însăși premieră a anului 1970) s-a alcătuit un program de 24 ore din 24. Puteți juca volei, tenis, baschet sau minigolf. Vă puteți amuza cu jocuri mecanice. Dacă vă tentează bărcile sau hidrobicicletele — n-aveți decît să descoperiți (cu încintare, nici vorbă) cele două lacuri născute, în acest sezon, în împărăția lui Iupiter și Venus. Poate că n-ați aflat pînă acum o altă noutate: au început cursele de galop la hipodromul de la Mangalia.

Monotonie la mare? Mă îndoiesc sincer că cineva dintre dv. ar conserva o asemenea opinie după ce se va cufunda în lumea de basm românească a hanului «La calul bălan». Pentru ca basmul să se apropie cît mai mult de realitate, caii albi și murgi și trăsurile cu coviltirele înflorate vă așteaptă pentru plimbări pe aleile Neptunului. Și dacă seara la Neptun tot nu-i pe gustul dv., atunci poate curiozitatea vă îndeamnă să vedeți cum arată o noapte în paradisul Iupiterului (citiți: bar nocturn în galben și violet cu piscină, rotiserie ș.a.m.d.).

Cum să te distrezi seara cînd ești la volan și băutura... Ei da, este un argument de care s-a ținut seama la construcția clubului de noapte al «automobilistilor din... Venus. Totul vă va aminti și conserva, acolo, condiția de conducători auto: veiozele sînt semnalizatoare, semnele de circulație vă înconjură în toate chipurile, iar băuturile (?) se revarsă în borcane de iaurt și sticle de Pepsi. În fine, noul teatru roman, popicele, proaspăta (la propriu și la figurat) grădina vieneză de la ultimul etaj al hotelului «Perla» — Mamaia, cu un pian și o vioară, cu care puteți înlocui atmosfera «Infern-barurilor», dacă sînteți firi melancolice...

O ultimă sugestie și gata: în această vară se va alege «Miss Mamaia». Aviz... amatoarelor!

Deci, monotonie sau nu?

◀ **«La calul bălan»
găsești nu numai bucate alese,
ci și o stație
de închiriat vehicule
cu unul și doi cai putere.**

▲ **Un colțisor al
«Barului nimfelor»
din Eforie-Sud.
Prea puțin, poate,
ca să vă dezvăluie
atmosfera inspirată
din lumea subacvatică,
în care vă puteți integra
numai la fața locului.**

▶ **Bucuria revederii
cu spuma albă
a mării albastre.**

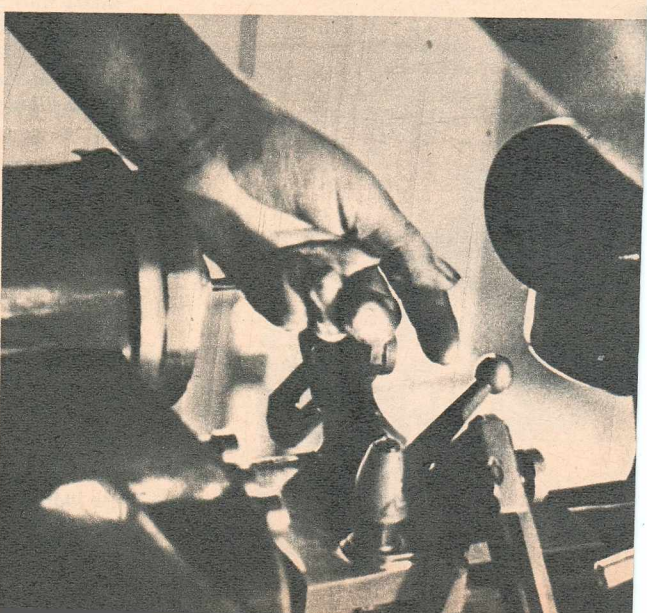

▲
**Luna lui Cuptor
a scos
la licitație
fiecare
metru pătrat
de plajă,
ba chiar fiecare
centimetru,
dacă te uiți bine.**

▶
**Feeria Mamaiei
rămîne «la înălțime»
și în timpul nopții.**

Controlul final al injectoarelor atestă calitatea muncii depuse.

INIMA MOTOARELOR ROMÂNESTI

se zămislește tot mai puternică, mai viguroasă

de M. HETCO
Fotografii de S. STEINER

O simplă cutie de fontă, cântărind câteva kilograme. O singură cutie, fără de care nici un motor nu poate funcționa, nici o mașină, nici un tractor porni.

Nu degeaba pompa de injecție — relativ minuscula cutie de fontă, așa cum apare ea la prima vedere profanului — a fost numită inima motorului. Piese de mare finețe sînt înglobate în acest aparat—cheie, piese a căror fabricație reclamă precizie micronică, talent de orfevrier, într-un cuvînt, calificare profesională cu totul ieșită din comun.

Am avut sentimentul, vizitînd recent Uzina mecanică fină din Sinaia, că mă aflu realmente într-un asemenea atelier de orfverrie, un atelier gigantic, fără-ndoială, într-atît munca de finisare a diferitelor și gingașelor piese copleșește orice altă activitate. Mașini de mare randament și de — mai e nevoie s-o repetăm? — extremă precizie finisează, strunjesc, rectifică parcă la nesfîrșit acele pulverizatoarelor, conuri, bușe, piese care în faza finală de montaj trebuie să se îmbine într-o severă și supremă precizie, condiție obligatorie a funcționării ireproșabile a pompei astfel zămislite. Mai bine de 2 000 de oameni, în zdrobitoarea lor majoritate muncitori de înaltă calificare, asigură în uzina din Sinaia, prin atît de competența lor activitate, rodnică înaintare peste cîmpuri a tractoarelor noastre și impetuoasele curse ale locomotivelor diesel sau hidraulice. În paralelipedul acesta uriaș de sticlă mată și verde, în atît de perfectă concordanță cu mirificul peisaj al munților și pădurilor din jur, se fabrică de ani și ani o foarte complexă aparatură de injecție, fără de care, după cum spuneam, o seamă de vehicule de cea mai mare importanță economică, pur și simplu, nu s-ar putea urni din loc. Diversele tipuri de pompe de injecție în linie, cu acționare în afară, cu distribuție, injectoare, pompe de alimentare, elementii de precizie, supape pulverizatoare etc., etc., realizate aici, conferă Uzinei de mecanică fină o importanță cu totul deosebită în contextul industriei noastre constructoare de mașini.

Spuneam la început că ceea ce caracterizează activitatea uzinei este extrema finețe a tuturor operațiilor executate, finețe rezultată dintr-o muncă de-o calitate ireproșabilă. Tocmai aici, într-un mediu aflat tot timpul sub zodia activității duse cît mai aproape de perfecțiune, preocupările menite să dezvolte și să impulsioneze și mai tare calitatea și cantitatea muncii au un ecou deosebit. Și nu dintr-un motiv de ordin cumva metafizic, ci dintr-unul cît se poate de practic. Performanțele tractoarelor și locomotivelor noastre au crescut și cresc fără-ncetare, ceea ce determină perfecționarea neînteruptă a aparatului—cheie component.

Tehnologul șef al uzinei, ing. Petre Furdea, unul dintre specialiștii care au contribuit din plin cu energia și competența lor la realizarea unei largi game de pompe de injecție, de-o calitate recunoscută și pe plan internațional, ne-a vorbit despre aceste permanente căutări.

— Ne preocupă în cel mai înalt grad introducerea în fabricație a unor noi tipuri de pompe — ne-a spus tov. Petre Furdea. Pompe a căror greutate și consum să fie mai reduse, crescînd concomitent calitățile lor de funcționare. Prin introducerea în fabricație a pompei de injecție de tip A am și obținut o reducere a greutateii cu 32% față de vechiul tip, realizîndu-se astfel importante economii de metal. În scopul creșterii productivității muncii am acordat o mare grijă modernizării mașinilor cu care este dotată uzina noastră. Am introdus mașini de rodare la corpul pulverizatoru-

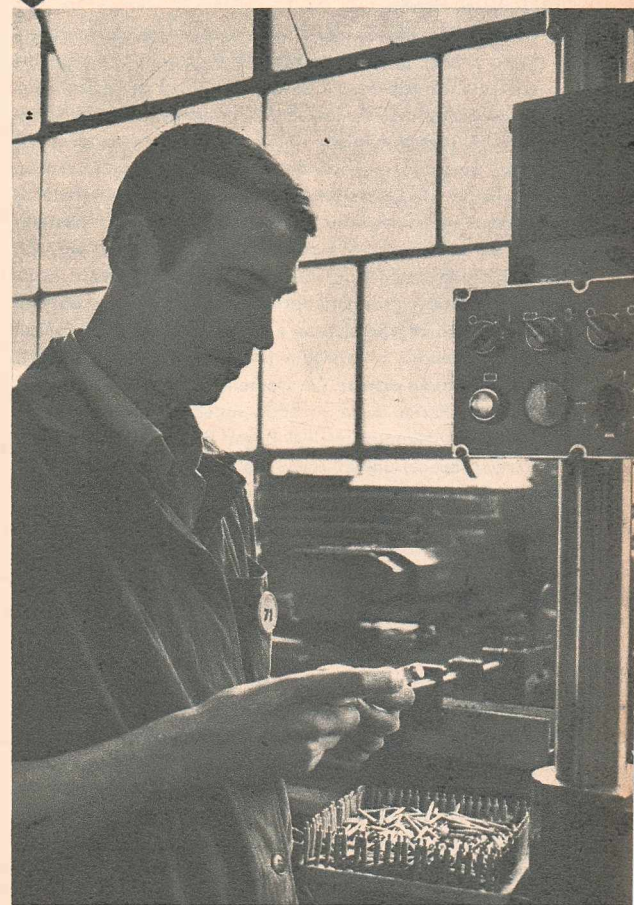
lui, pînă la sfîrșitul anului urmînd ca toate operațiile de rodare să fie mecanizate. Se va obține astfel o creștere a productivității muncii cu adevărat uriașă, de 400%.

...În diferitele secții ale uzinei, acolo unde piesele fine se strunjesc cu o mîgală ce scapă ochiului liber, mașina fiind cea care, prin sticlirea ecranelor fosforescente sau zvicnetul acelor indicatoare, indică gradul de finisare atins, am aflat despre introducerea unor procedee tehnologice noi, menite și ele să ridice productivitatea muncii. S-a introdus alimentarea automată la strungurile mono și multiax, pentru elementii pistonășului, precum și la pușița pulverizatorului și corpul pulverizatorului, ceea ce a determinat sporirea cu peste 80% a productivității muncii. Iar prin estruziunea la rece a bușelor lagăr de la pompele de ulei se obțin economii de zeci de tone de metal anual.

Inventivitatea, receptivitatea la nou a «creierului» uzinei, mă refer la corpul de tehnicieni și ingineri de înaltă calificare, s-au demonstrat încă o dată prin realizarea unor mașini de înaltă productivitate, pînă de curînd achiziționate din import, pe bani grei. S-au realizat astfel patru mașini de găurit la pulverizatoare și instalații pentru recondiționarea pulverizatoarelor. Sînt în curs de execuție trei instalații de spălat care vor determina reducerea consumului de percloretilenă, substanță scumpă, achiziționată din import.

Să subliniem că atît proiectarea cît și execuția acestor mașini au fost realizate în uzina din Sinaia de un colectiv din cadrul serviciului tehnologului șef. Inginerii Gheorghe Moacă și Ion Vasilescu au reușit să găsească soluții originale

O muncă de o precizie absolută: rectificarea ocului pulverizatorului.

◀ Mîini îndeminate, aparatură ultramodernă: totul concură la obținerea unor rezultate de anvergură.

◀ În turnătoră de precizie a uzinei.

dialog cu cititorii

de H. DONA

Influențat, probabil, de psihoza examenelor, specifică ultimelor zile de iunie, cititorul Aurel Marcu din București (pe care-l bănuim tânăr și, deci, direct interesat) ne trimite o scrisoare în care încearcă să analizeze această formă atât de discutată a controlului cunoștințelor și, în concluzie, se pronunță pentru desființarea examenelor «așa cum s-a întâmplat în multe țări străine» și pentru înlocuirea lor cu alte metode de verificare a nivelului de învățatură.

Lăsând la o parte faptul că nu sînt prea multe «țări străine» în care să se fi desființat examenele (experiența suedeză în această privință trebuie să-ncepă anul viitor), ne vom mulțumi doar să constatăm că, din punct de vedere pedagogic, problema ridicată de tov. A Marcu este încă departe de a fi «deplin rezolvată», părerile fiind încă foarte împărțite.

Absența examenelor în unele țări capitaliste, mai ales în ce privește intrarea în învățămîntul superior, poate fi explicată prin existența altor criterii de selecție, incomparabil mai nedrepte. E vorba, de pildă, de selecția pe baza averii (taxele universitare fiind extrem de ridicate), care bazează accesul spre învățatură unui mare număr de elemente dotate (care și ele au străbătut cu mari sacrificii materiale studiile liceale). Se știe doar că în principalele țări occidentale procentul fiilor de muncitori și țărani în învățămîntul superior nu trece de 2%-5%. Într-o societate ca a noastră, porțile tuturor școlilor sînt deschise tuturor tinerilor, pe baza cunoștințelor și aptitudinilor lor. Or, examenele, cu toate scăderile lor, cu tot coeficientul de hazard pe care nu-l pot elimina, corespund tocmai unei selecții făcute pe aceste criterii.

Desigur, s-au preconizat și alte metode (care să înlăture hazardul) a căror caracteristică principală este, dacă le examinăm atent, să înlocuiască examenul într-o sesiune printr-un fel de examen permanent. Într-adevăr — și acesta este cazul și cu noua reglementare suedeză — situația școlară este stabilită pe baza notelor obținute de-a lungul întregului an și a unui număr de lucrări de control și colocvii, desfășurate în timp. Inutil să precizăm că nu toți pedagogii sînt de acord cu o asemenea soluție, mai ales în ce privește nu atât examenele, cît concursurile. Acești critici subliniază că în lumea contemporană se observă tendința de a se extinde concursurile și dincolo de cadrul învățămîntului (pentru ocuparea celor mai diferite posturi, pentru avansarea în funcție etc.).

Dar să lăsăm aceste discuții prea teoretice și să urăm celor pe care-i mai așteaptă niscaiva examene în această vară succes deplin.

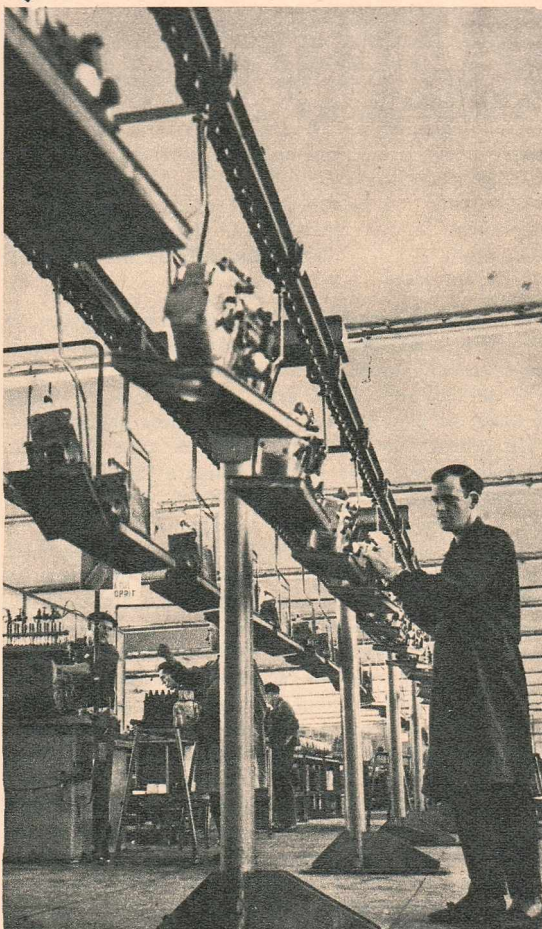
Cititorul Aureliu Gabrea din Sibiu, care face cîteva observații cu privire la unele telegrame Agerpres, are perfectă dreptate: într-adevăr, nu există un *primar* al Parisului, ci doar un președinte al Consiliului municipal. Această situație bizară (toate celelalte localități franceze au primari) durează de aproape o sută de ani. După înfrîngerea eroicei Comune din 1871, guvernării, îngroziiți de combativitatea populației pariziene, s-au străduit să-i îngrădească posibilitățile de administrare autonomă: Parisul a fost pus sub administrația prefectului de Sena, numit de guvern și nu ales. În momentul de față aproape toate partidele politice sînt de acord că «pedeapsa» a durat de ajuns și că Parisul merită nu numai o liturghie (cum spunea regele Henric al IV-lea), ci și un primar. De asemeni, nici formula «Universitatea din Paris» nu e corectă; începînd cu anul acesta, ca urmare a așa-numitei legi Edgar Fauré, există în Paris 13 (treisprezece) universități, cuprinzînd cam 190 000 studenți. Nici una dintre ele nu poartă numele de Sorbona.

Cititoarea Gabriela Tundrea din Dej vrea să se lămurească, o dată pentru totdeauna, cine a învins: moda *mini* sau moda *maxi*. Ne bucură că o asemenea întrebare ne vine din Dej; e semn că pe acolo viața s-a normalizat complet, din moment ce apar asemenea preocupări. Revenind la întrebare, trebuie să precizăm că nu putem da decît un răspuns provizoriu; știți doar cum e cu moda: pînă apar aceste rînduri, situația poate să se schimbe radical. După cît se pare, în momentul de față, în cîmpul modei domnește cea mai mare libertate, coexistă în bună (sau mai puțin bună) înțelegere toate stilurile și toate dimensiunile. Așa că, evitînd orice fel de exagerare (totdeauna de prost gust) și studiindu-și atent și lucid înfățișarea (și punga), cititoarea noastră din Dej își poate alege îmbrăcămintea care i se potrivește mai bine.

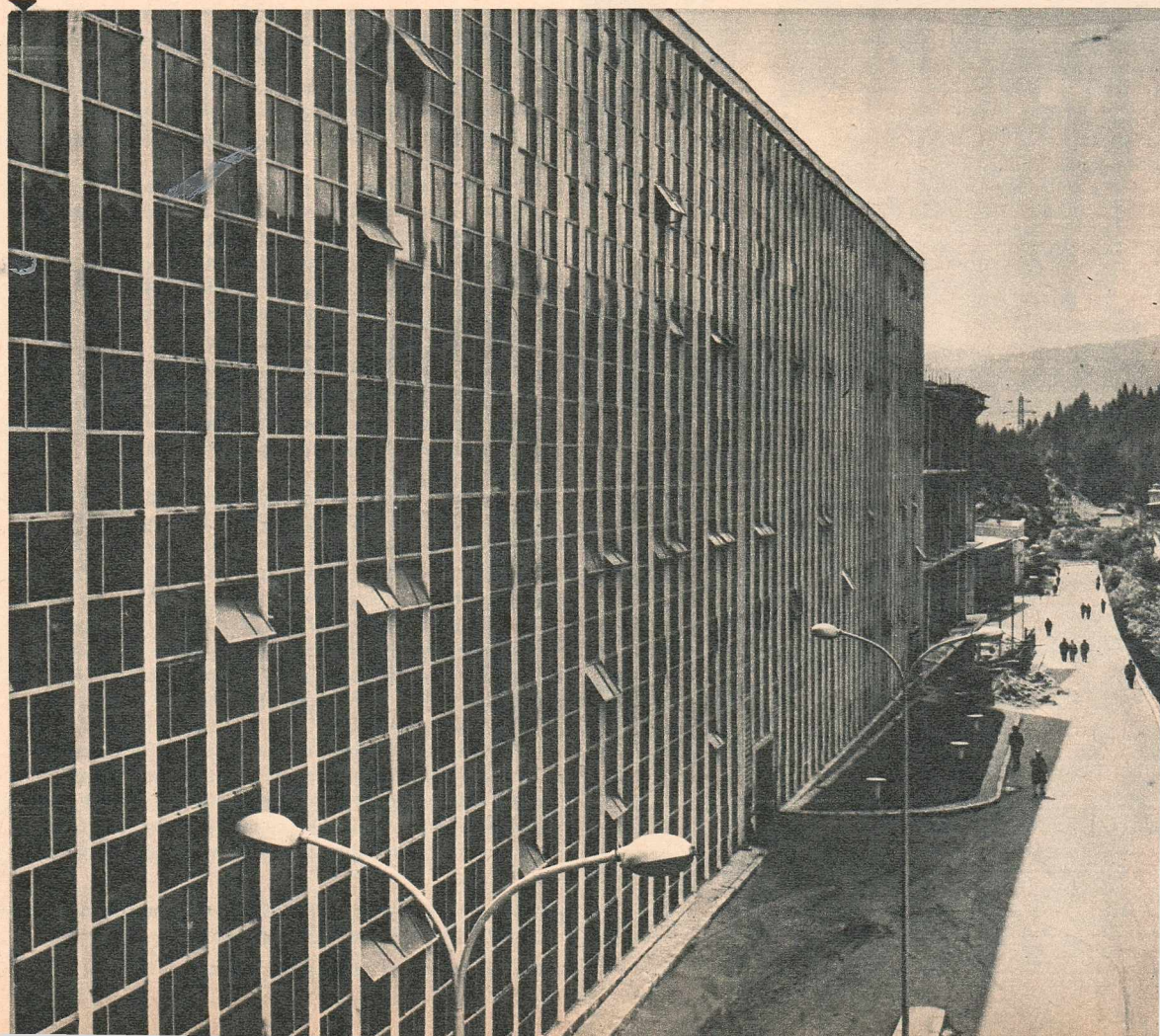
INIMA MOTOARELOR ROMÂNESTI

Linia de montaj a pompelor de injecție a fost proiectată și executată în uzină, ceea ce a dus la importante economii valutare și la o creștere substanțială a productivității muncii.

(Urmare din pag. 11)

Un imens paralelipiped de sticlă care adăpostește o muncă plină de minuție: Uzina mecanică fină-Sinaia.

pe care le-au materializat, exemplar, în agregate de mare eficiență. Se dovedește astfel încă o dată cît de fertile sînt căutările oamenilor îndrăgostiți de profesiunea lor, de întreprinderea în care s-au format și dezvoltat, ce teren prielnic întîlnesc spiritul de inițiativă, preocuparea permanentă de autodepășire. Zilele și nopțile de căutare înfrigorată, de studiu la planșetă, de execuție efectivă apoi a agregatelor în atelierul de autototare, incertitudinile, emoțiile, uneori chiar și eșecurile în realizarea cutărui sau cutărui detaliu, s-au estompat în fața bucuriei supreme a realizării prestigioase — atestare a unor calități profesionale și umane ce fac cinste uzinei din Sinaia.

Una din preocupările permanente ale întreprinderii este și cea legată de reducerea consumului de metal. Am arătat că prin introducerea în fabricație a pompei de tip A s-a redus greutatea acesteia față de pompa similară cu 32%. De asemenea, prin re-proiectarea diferitelor subansamble, pompa hidraulică a «slăbit» cu 29% («slăbire» care nu influențează cu nimic randamentul pompei, ba din contră!).

Alte operații cum ar fi: refularea și estruziunea la rece a două bușe de .la șase repere, și debitarea de precizie fără pierdere de material la un număr de alte 11 repere, operații de fabricare nou introduse, vor asigura recuperarea altor tone de metal, totalul de economisiri cifrîndu-se pînă la sfîrșitul anului la 66,7 t metal.

Perspectivile de dezvoltare a uzinei sînt dintre cele mai ambițioase. Ca urmare a diversificării neîncetate a producției, a creșterii suprafețelor productive (o nouă hală se află în construcție în cadrul uzinei) se prevede ca producția globală să crească în 1975 de 2,5 ori față de anul în curs. An care găsește uzina într-o activitate, după cum am căutat să arătăm, mai intensă ca oricînd. An de maximă importanță, de ale cărui rezultate depinde startul optim spre înaltele performanțe ale viitorului cincinal. O trecere în revistă, cu ajutorul sintetic al cifrelor ale acestei jumătăți de an 1970, indică fără dubii că la Uzina mecanică fină din Sinaia s-a lucrat și se lucrează bine, în concordanță cu prestigiul acestei unități ale cărei produse iau drumul a peste 50 de țări: față de anul trecut productivitatea muncii a crescut cu 9,8% iar prețul de cost a scăzut cu 3,9%.

Cu adevărat, inima motoarelor românești se află în mîini pricepute care știu s-o facă din ce în ce mai puternică, mai viguroasă.

Cornul abundentei și..relativitatea

de V. SAVIN
Fotografiile autorului

Originea simbolicului «corn al abundenței» poate fi aflată în mitologia greacă. Era vorba de «ambalajul» în care divinitățile abundenței — Cibela, Ceres, Achelaos ș.a. — purtau cu ele roadele ogoarelor, grădinilor, livezilor și podgoriilor, atunci când «ieșeau în lume». Un fel de «Magazin de prezentare» la purtător.

Simbolul a căpătat, în decursul mileniilor, universalitate. Dar fără îndoială că în imaginația oamenilor de pe diferite meridiane și paralele ale globului «cornul abundenței» apare în mod cu totul deosebit, în funcție de condițiile geografice și climatice, economice și sociale respective. Dacă grecii antici și-l imaginau încărcat cu roadele pământurilor pontice, peninsulare și ale arhipelagului, desigur că prin alte colțuri ale lumii orice altă mitologie l-ar fi umplut cu alte produse decât grâul, merele, măslinile și strugurii elenici. Laponii, de pildă, nu l-ar fi putut visa decât plin cu hălci de carne de focă; la indieni ar fi predominat, probabil, orezul; la africani — nucile de cocos; la sud-americani — cafeaua și bananele... Și așa mai departe.

Quod erat demonstrandum: «cornul abundenței» este o noțiune foarte... relativă. Conținutul său depinde de mulți factori, principalii fiind cei de timp și de loc.

Este un lucru de care ne-am convins și întreprinzând raidul de față, cu nelipsitul nostru aparat fotografic în mână, prin piețele alimentare din Capitală, dintr-un oraș reședință de județ: Buzău, și dintr-un centru muncitoresc: municipiul Gheorghe Gheorghiu-Dej.

RELATIVITATE CHIAR ÎNTR-UNUL ȘI ACELAȘI ORAȘ

Am dovedi rea-credință, dacă nu am recunoaște că, în ultimele săptămâni, piețele și magazinele de specialitate din București au fost bine aprovizionate cu legume și fructe de sezon, cu lapte și derivate lactate, cu păsări și ouă, ba chiar și cu carne de vacă și de porc, produse într-o vreme deficitare. Și aceasta în ciuda calamităților de care au fost

lovite toate județele țării! Dar în același timp am crea cititorului o falsă imagine dacă n-am reține și... relativitatea acestei bune aprovizionări. Relativitate determinată de ziua și ora vizitei într-o piață sau alta, într-un magazin sau altul sau de locul de pe harta Capitalei unde sînt amplasate respectivele piețe și magazine.

Ne-am început raidul nostru în a doua jumătate a săptămîinii și l-am încheiat într-o zi de luni. Evident că între prima și ultima parte a documentării am aflat diferențe esențiale. Ele sînt, așa cum ne-au explicat intențenții piețelor, șefii unităților vizitate și inspectorii comerciali de stat, inerente și obiective: cetățenii se aprovizionează în mod special și cu mai multe produse spre sfîrșitul săptămîinii, în special sîmbăta și duminica — luna fiind ziua în care solicitările sînt cele mai scăzute. Ca atare și cei ce aduc în piețe și magazine produsele alimentare de tot felul — întreprinderea de legume și fructe, Gostat-ul, U.J. C.A.P.-ul, O.C.L.-urile ca și producătorii individuali — acordă altă atenție sfîrșitului de săptămîină decît începutului ei.

Dar chiar în una și aceeași zi a săptămîinii aprovizionarea se deosebește de la o piață la alta.

La piața «7 Noiembrie», de pildă, am aflat în rafturile și pe teighelele I.L.F., ale Gostat-ului și ale unității inter-cooperatiste, cantități suficiente de roșii, cartofi, ceapă, fasole verde, mazăre etc. Gostat-ul adusese, de asemenea, 1 150 kg păsări vii, 10 000 de ouă ș.a. În hala de carne, 855 kg carne de porc de prima calitate, fără «coadă» prea mare, așa cum șade bine unei piețe civilizate (și cum am vrea să vedem în toate halele și unitățile de specialitate!). Totuși lipsea ceva: fructele. Dintre toate unitățile sectorului socialist doar I.L.F. adusese niscaiva fructe: 130 kg cireșe — și acelea nu chiar de prima calitate. Și dacă în alte hale această lipsă este suplinită datorită afluenței de producători individuali, la «7 Noiembrie», o hală situată «mai peste mîină», aceștia nu se prea îngheșuie. E drept că circa 200 kg cireșe și 100 kg zmeură mai intraseră în piață pe acest canal. Era însă prea puțin față de cereri.

La piața «1 Mai» lucrurile diferă puțin: aici nici Gostat-ul, nici O.C.L.-ul nu au unități. Deci, nu putem vorbi nici de păsări, nici de existența cărnii în incinta pieței. În schimb este mai bună aprovizionarea cu fructe. Prin U.J.C.A.P. au intrat în piață, într-o singură zi, 300 kg cireșe și 300 kg piersici, iar prin producătorii individuali, 650 kg cireșe, 200 kg vișine, 100 kg căpșuni, 100 kg zmeură ș.a. Deși situată pe aceeași arteră de circulație, numai — la trei stații de tramvai de prima, piața «1 Mai» atrage, precum se vede, mai mulți producători individuali. Unitățile socialiste, în schimb, sînt mai bine aprovizionate la «7 Noiembrie». Oare nu s-ar putea face ceva ca, după un principiu asemănător celui al vaselor comunicante, să se niveleze această discrepanță?...

...Așa cum, de pildă, se întîmplă la piața «Ilie Pintilie».

(Continuare în pag. 14)

De adevăratele dimensiuni ale Bucureștiului îți dai seama vizitînd unele dintre marile piețe ale orașului, «Obor», «Unirii», «Ilie Pintilie» etc., și cîntărind «din ochi» imensele cantități de legume, fructe etc., ce se descarcă zi și noapte în unitățile Gostat, I.L.F., U.J.C.A.P., ca și pe mesele producătorilor individuali. Aceste piețe «gem», într-adevăr, de produse. În fotografie: un aspect din piața «Unirii».

cornul abundentei și...relativitatea

(Urmare din pag. 13)

E drept că vechea hală «La Matache» s-a dezvoltat mult în ultimii ani, devenind, ca mărime și importanță, a treia piață a Bucureștiului (după «Obor» și «Unirii»). Piața este situată în apropierea gărilor Nord și Basarab, pe peronele cărora descind zilnic mii și mii de țărani cu produse. În plus, spre acest punct converg o duzină și jumătate din liniile de tramvaie, autobuze și troleibuze ale Capitalei. Așa că nu e de mirare nici cererea mare din această piață, nici oferta, corespunzătoare acestei cereri. Numai în ziua vizitată de noi în hală intraseră aproape 10 tone carne de porc (din care aproape jumătate carne fără slănină), 500 kg pui tăiași, 2 000 kg pui și 1 300 kg găini vii, 50 000 ouă, 750 kg pește proaspăt și 8 500 kg pește oceanic congelat, imense cantități de legume de sezon, fructe ș.a. Și totuși la compartimentele de carne, păsări, pește era aglomerație. Explicația: aprovizionarea mai slabă cu aceste produse în alte piețe. Și încă un fenomen demn de a fi semnalat: multe sortimente de legume și fructe se vindeau la producătorii individuali veniți la «Ilie Pintilie» cu prețuri nu numai sub cele stabilite prin «mercurial», dar chiar sub cele practicate de I.L.F. și Gostat — ca să nu mai vorbim de U.J.C.A.P.! Astfel, cireșele prevăzute în lista de prețuri cu 6,50 lei/kg puteau fi găsite la producători cu 6 sau chiar 5 lei/kg; roșiile, cu 6-7 lei în loc de 8 lei; fasolea grasă cu 3-3,50 lei în loc de 4,30 lei; căpșunile, cu 6-7 lei în loc de 8 lei etc.

Pe marginea acestui fenomen am purtat o scurta discuție cu tov. D. Iacoviță, inspector-șef la Inspectoratul comercial de stat al municipiului București. D-sa ne-a arătat că fenomenul acesta îmbucurător poate fi constatat și în alte piețe ale Capitalei. El se leagă însă de o anumită situație. Conform unei decizii a Consiliului popular al municipiului București (Decizia nr. 230/969 — art. 4), unitățile socialiste sînt obligate să reazeze prețurile atunci cînd se constată că pe piața neorganizată ele sînt mai mici. Respectiv, în fiecare piață se află cite un merceolog al I.L.F. care, constatînd această diferență de prețuri, are datoria de a face pe loc stocul unităților I.L.F. din piața respectivă, dispunînd reducerea prețurilor la nivelul celor practicate de producătorii individuali. În teorie așa stau lucrurile. Practic însă acest mecanism funcționează greoi și birocratic: merceologii nu au de fapt mîna liberă să procedeze conform deciziei, ci trebuie să ceară aprobarea conducerii I.L.F. De cele mai multe ori aceste aprobări nu se obțin — sau, cel puțin, nu se obțin destul de operativ. Și astfel I.L.F., în loc să scadă cu un procent oarecare încasările la marfa vîndută, se trezește de fapt cu pierderi mari, deoarece legumele și fructele ce se oferă la prețuri mai mari rămîn nevîndute, se transformă în veștejiturii care a doua sau a treia zi nu mai au nici un fel de căutare — oricît de redus ar fi prețul la care s-ar oferi ulterior.

— Aveți multe asemenea situații?, am întrebat noi.
— Destul de multe. La «Obor», duminică trecută — la «Unirii», ieri și alaltăieri (24 și 25 iunie — n.r.), a trebuit să intervină Inspectoratul comercial de stat și chiar să împartă unele sancțiuni (de exemplu: directorul Constantinescu și merceologul de serviciu de la I.L.F. centrul III), pentru a se ajunge la respectarea deciziei amintite.

Tot la Inspectoratul comercial de stat am mai aflat despre unele discrepanțe în aprovizionarea piețelor. De pildă, în ziua de 25 iunie la «Obor», «Amzei» și «Ilie Pintilie» se găseau în unitățile I.L.F. cantități de ceapă mult mai mari decît cererile și posibilitățile de desfacere, în timp ce la «Unirii» ceapa lipsea cu desăvîrșire. Sau alt aspect: sectorul intercooperatist aprovizionează prin unul și același centru atît piața «Unirii», cît și piața «Titan». Dar, în timp ce «Unirii» i se acordă toată atenția posibilă, «Titanul» este cu totul neglijat, cetățenii marelui cartier din sud-estul Capitalei fiind din această cauză nevoiți să bată drumuri de kilometri pentru a se putea aproviziona cum trebuie.

O altă discrepanță am constatat-o luni dimineață. În piața «Galați», producători foarte puțini, iar cele 3 compartimente ale I.L.F. (Oficiul II unitatea 104) erau închise; doar o tonetă oferea cumpărătorilor roșii și cartofi — în timp ce cele trei compartimente închise gemeau de marfă rămasă din ajun.

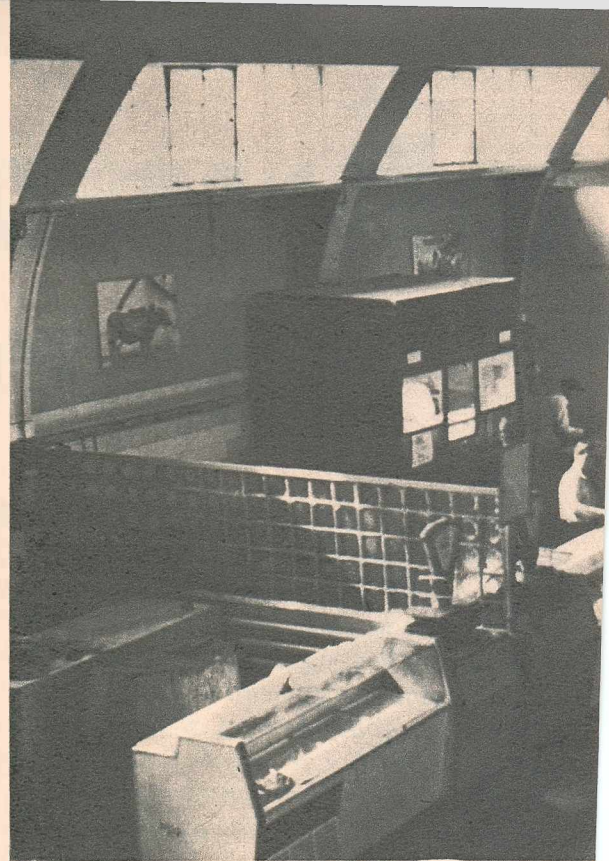
Încercînd să ne lămurim am primit din partea vînzătorului de la tonetă un bobîrnac: «Dumneavoastră nu știți că luna e închisă?!»

Știm — desigur. Dar la numai două stații distanță, în piața «Eminescu», toate cele 3 compartimente erau deschise (același I.L.F. Of. II — dar altă unitate: 106).

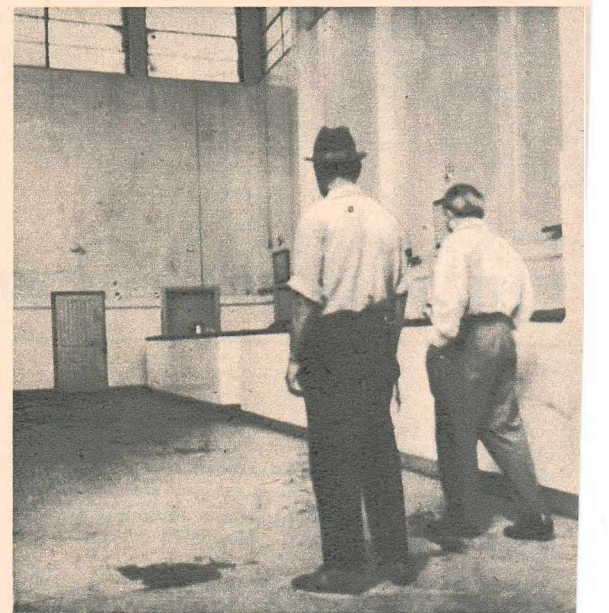
— De ce e deschis astăzi, luna, la dv.?
— Păi dacă avem marfă rămasă de ieri, nu e păcat să n-o vindem și s-o lăsăm să se veștejească?! — ne-a răspuns — cu o firească mirare — vînzătorul.

La fel am găsit deschise toate cele 4 compartimente ale I.L.F. (centrul I, unitatea 13) din piața «Dorobanți», precum și unitatea Gostat ce vindea păsări vii în aceeași piață. Și, bineînțeles, la simulata noastră mirare, am primit același bine simțit răspuns. Întrebăm însă conducerea I.L.F. — de astă dată fără a simula neînțelegerea — de ce luna nu sînt oficial deschise toate unitățile, cel puțin în cursul dimineții? S-ar putea ține închis, în schimb, într-o altă jumătate de zi a săptămîinii (eventual prin rotație), astfel ca marfa rămasă duminică nevîndută să nu se mai veștejească inutil în rafturi.

Concluzia: aprovizionarea alimentară a Capitalei este la ora actuală bună. Piețele gem de produse de tot felul — tendința prețurilor este în permanentă scădere. Ar trebui să se acorde mai multă atenție unor «mărunțșuri» organizatorice de felul celor pe care le-am semnalat.

Distanța de la care am făcut această fotografie nu permite să se vadă calitatea mărfii aflate în fund pe masa din stînga imaginii prinse în piața «7 Noiembrie». Fotoreporterul este însă martor că erau cotlete de porc de prima calitate. Aceasta cu toate că în fața cîntarului nu stăteau «la rînd» mai mult de o duzină de persoane!

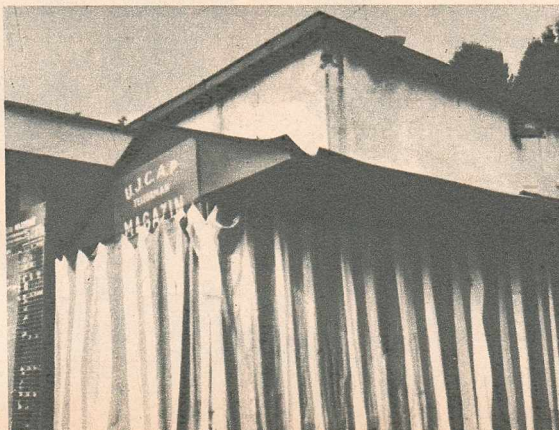
Curățenie ca într-o farmacie! Așa se prezintă interiorul halei de carne din Buzău, care de mult n-a mai avut nici un fel de... contacte cu carnea!

ÎNTR-UN CENTRU CU TRADIȚIE ÎN PRODUCȚIA LEGUMICOLĂ

Cît de mult au influențat, în sensul negativ al cuvîntului, ploile peste măsură de abundente și inundațiile ce le-au urmat în această primăvară, asupra producției legumicole, am putut vedea la Buzău. În alți ani la ora actuală Buzăul trimitea nordului Moldovei, Capitalei și județelor din Transilvania cantități impresionabile de produse ale acestui

vechi bazin legumicol și fructifer. La sfîrșitul lui iunie 1970 însă piața din Buzău nu strălucea prin prea multă varietate de legume: cartofi și varză se găseau din belșug, ca și ceapă, de altfel, dar aceste produse, expuse în compartimentele I.L.F., arătau cam... jalnice: se cunoștea că făcuseră drum lung pînă au ajuns aici. Tot la I.L.F. am aflat că roșiile nu

Două centre intercooperatiste din una și aceeași piață — «Dorobanți»: cel al U.J.C.A.P.-Ilfov (stînga) și cel al U.J.C.A.P.-Teleorman (dreapta). Unul cu tonetele acoperite de marfă proaspătă și cu vînzătorul în plină activitate — celălalt cu perdelele trase. O privire indiscretă printre aceste perdele ne-a lămurit: pe tejghea doar un morman de fasole (fostă) verde. Ce faceți cu acest punct de desfacere a produselor, tovarăși din Teleorman?

sînt totdeauna de culoare roșie, ci mai curînd verde-gălbui — și că alte sortimente lipsesc cu desăvîrșire: castraveți, usturoi, vinete etc.

În schimb, piața era foarte bogată în fructe. Mai puțin la I.L.F., mai mult la Gostat și la centrul U.J.C.A.P. — și foarte multe la producătorii individuali: vișine, piersici și mai ales cireșe. Cireșe de tot felul — cu deosebire din soiurile superioare — la prețuri mult reduse față de cele practicate de I.L.F.: 3 lei kg de «pietroase»!

Explicația lipsei legumelor de sezon am aflat-o: producția buzoiană este mult întîrziată. Grădinile de legume vor da anul acesta rod bogat — însă cu mare întîrziere. Ceea ce vedem în piață sînt produse aduse din Prahova, din Ilfov, din Ialomița.

Mai prost stă însă Buzăul cu carnea. Repartiția, în primul rînd, nu este respectată. De unde în primul trimestru al anului orașul a avut carne în cantități satisfăcătoare (3,5 tone depășire a repartiției), în cel de-al doilea și, mai ales în luna iunie, livrările au rămas mult în urmă: 24 tone restanțe (dintre care numai la O.C.L. 14 tone) la data de 26 iunie, adică cu numai 4 zile înainte de încheierea trimestrului.

Cum se înlocuiește carnea care lipsește?
Pe de o parte prin păsări: U.J.C.A.P. și I.A.S.-Buzău aduc zilnic păsări în piață; pe de alta prin peștele oceanic ce se distribuie permanent; pe de-a treia parte, prin ouă: față

UMBRE ȘI LUMINI ÎN CETATEA PETROCHIMIEI

de Emanuel VALERIU

CAFEAUA ȘI OPINIA PUBLICĂ

Nu există cetățean care, în aceste zile, să nu comenteze desfășurarea Campionatului mondial de fotbal din Mexic, cel puțin o dată pe zi, la ora cafelei de dimineață sau la amiază (lor li se adaugă și cei sub vîrsta indicată pentru consumul de cafea și cei opriți de medic). Prin urmare, opinia publică se preocupă încă de marele eveniment încheiat de câteva săptămîni dovedind, prin aceasta, că adevăratul sfîrșit al competiției sportive respective va veni doar atunci cînd opinia publică va primi toate răspunsurile la întrebările care o mai frămîntă, atunci cînd, cu alte cuvinte, i se va da satisfacție.

Trebuie să se dea satisfacție opiniei publice? După unii nu, și aceștia încearcă să o înșele, să nu o informeze corect, să o coalească, după alții, da, și aceștia îi răspund deschis, dînd curs interesului care o preocupă; în fine, există numeroase modalități de «a lucra» cu opinia publică. Numai că, la rîndul ei, această opinie publică, a cărei construcție și comportare în lume își are niște legi severe, adeseori neînduplecate, se poate considera mulțumită sau nu de soluțiile ce i se oferă pentru lămurirea sa, într-o chestiune sau alta. Probabil că opinia publică braziliană s-a declarat satisfăcută de înlocuirea lui Saldanha cu Zagalo, mai ales acum, după ce echipa lui Pelé a cîștigat Zeița de aur; poate că opinia publică din Bulgaria este și ea satisfăcută de înlocuirea promptă a conducerii tehnice a echipei reprezentative, îndată după revenirea din Mexic; poate că opinia publică din R.F. a Germaniei este de acord cu menținerea lui Schön pe mai departe în fruntea reprezentanților soccerului acestei țări și așa mai încolo.

Dar despre opinia noastră publică se interesează cineva? Dacă ne-am referi doar la rubricile sportive ale publicațiilor literare, am zice că da. Desigur, în măsură să dea răspunsuri unor întrebări încă nelămurite și care circulă pe străzi, prin casele oamenilor, prin instituții și... la cîte o cafea, sînt martorii oculari ai campionatului mondial și, în primul rînd, reprezentanții federației de specialitate.

Răspunderea lor față de opinia publică nu trebuie confundată cu ideea meschină a tragerilor la răspundere cu orice chip, dar nici cu o altă idee potrivit căreia comportarea onorabilă a băieților a fost suficientă și, dincolo de ea, nu mai avem ce discuta.

Acest mod de a privi participarea, cel puțin interesantă a formației românești la finala din Mexic, ar dovedi, și nu pentru prima oară, o îngustime de orizont, acceptarea mediocrității și aprecierea calificării noastre drept un fapt întîmplător și, oricum, maximal pentru posibilitățile fotbalului românesc. Or, o asemenea poziție nu poate folosi nimănui și mai cu seamă sportului cu balonul rotund.

Cineva cerea, într-un articol, o masă rotundă în fața camerelor de televiziune cu o largă participare. Federația a organizat la sala Dalles, mi se pare, o întîlnire publică cu cîțiva gazetari și jucători. Aceste două elemente sînt suficiente spre a dimensiona raportul general existent între ceea ce dorește opinia noastră publică sportivă (este evident că cei ce scriu și solicită discuții și explicații nu se reprezintă doar pe ei, ci sînt un ecou al amatorilor de sport, al opiniei publice, prin urmare) și ceea ce forul tehnic de specialitate le oferă? Nu putem avea nimic împotriva unei reuniuni cum a fost cea de la București (dacă s-o fi ținut), dar ea nu poate rezolva setea și curiozitatea opiniei publice și nici nu poate înlocui acea discuție amplă pe care tot mai multe condeie o cer în tot mai multe publicații. Să nu se confunde această dorință legitimă cu o intenție, pe undeva vecină cu procedurile juridice, dar nici să nu i se conteste justiția!

Recent, președintele F.R. Fotbal a publicat în «Știința» un material amplu, în care dezbate unele aspecte ale participării sportivilor români la finala din Mexic, răspunzînd, în parte, curiozității publice și creînd o bază solidă discuțiilor care vor continua probabil. În plus, reprezentanții presei au fost poftiți, tot în cursul săptămîinii ce se încheie, la o conferință, inițiată de F.R.F. și în care cuvîntul a aparținut, mai ales, oficialității. Prin urmare primele ecouri ale ideii aparținînd gazetarilor s-au făcut auzite.

Concentrarea și prelucrarea volumului de idei și rezolvările trebuie să aparțină federației. Cei care confundă «pretențiile» opiniei publice cu «pălăvrăgeala de cafea» să se gîndească totuși că este vorba despre publicul propriu fotbalului și că, dacă o ceașcă cu lichid fierbinte și aromat poate înlesni o discuție despre sport, atunci un campionat mondial o poate face cel puțin în egală măsură.

Să nu se confunde cafeaua cu opinia publică, deși asemănări există: și cu una, și cu cealaltă te poți frige. Dar consecințele sînt de alte proporții.

Aprovizionarea cu alimente a cetățenilor din municipiul Gh. Gheorghiu-Dej se deosebește mult de cea a cetățenilor din alte localități — după cum deosebit este acest oraș de altele. Într-adevăr, construit în ultimii ani pe vatra unui vechi sat din clădirile căruiu nu a rămas nici urmă, municipiul de la confluența Trotușului cu Oituzul și Cașinul își are particularitățile sale, rezultate din faptul că aici totul e nou. Orașul, cei 42 mii de locuitori ai săi, se aprovizionează aproape în exclusivitate din frumosele, modernele și confortabilele magazine de prezentare și desfacere a produselor alimentare: numai I.L.F. posedă 14 asemenea magazine, plus numeroase tonete răspîndite pe întreg perimetrul localității. Ca atare, ponderea pe care o reprezintă piața în aprovizionarea cetățenilor este redusă la minimum. Totuși aici există și o piață alimentară. Dacă vizitați însă municipiul Gh. Gheorghiu-Dej, nu vă sfătuiți să treceți și prin piață. Nu de alta, dar pentru a nu vă strica impresia produsă de acest nou și frumos oraș.

Trei compartimente ale I.L.F., și unul al Gostat-ului, plus cîteva tarabe pentru C.A.P. și producătorii individuali — la atît se reduce toată piața. La I.L.F. am aflat doar cîinci sortimente: varză, roșii, cartofi, fasole verde și ceapă. La Gostat nici pe atît: doar 2-3 sortimente plus... borcane cu șerbet, sticle cu oțet, diverse dulciuri și alte articole de... băcănie.

Stînd de vorbă la I.L.F. am primit confirmarea ideii ce mi-o formasem despre rolul scăzut pe care-l joacă piața aceasta în aprovizionarea orașului. Într-adevăr, din cele 10 tone cartofi noi, 6 tone roșii, 15 tone varză, 3 tone fasole verde, 300 kg dovleci, 300 kg conopidă, 1 tonă căpșuni, 5 tone cireșe și alte produse livrate în acea zi de I.L.F., în piață nu merseseră decît cîteva neînsemnate procente.

Desigur că nu acesta e lucrul esențial; principalul e ca produsele să ajungă la consumator — fie că trec prin piață, fie că trec prin magazine. Dar mai există ceva: în piață vin și producătorii individuali: cam 100 în fiecare zi. Și dacă ei vînd produsele cu prețuri mai reduse, atunci I.L.F. e obligat să reducă și el prețurile. Or, în ziua vizitei noastre, producătorii individuali aduseseră, de pildă, varză, într-o cantitate destul de mare: 10 tone. Marfă bună și mai frumoasă decît cea oferită de I.L.F., pe care — așa cum am observat și la București — o vindeau sub prețul «mercurialului»: chiar și cu numai 1 leu/kg (față de 1,30-1,70 lei la I.L.F.). Dar, deși legea obligă să se procedeze la reașezarea prețurilor numai în piață — I.L.F. nu prea se grăbește s-o facă cu toate că reducerea nu ar afecta prețurile din magazine. Iată de ce piața din municipiul Gh. Gheorghiu-Dej continuă să rămînă o rudă săracă a I.L.F.

Situația aprovizionării cu alimente în municipiul Gh. Gheorghiu-Dej nu este deosebit de grea — dar nici prea bună nu este. În orice caz, chimiștii, care dau țării o producție atît de bogată și de variată ca sortimente, ar trebui să dispună și ei de o aprovizionare mai bogată și mai variată.

de un consum obișnuit de circa 3 milioane ouă pe an, Buzăului i s-au repartizat anul acesta 14 milioane ouă! Nu vi se pare prea mult, tovarăși de la Direcția comercială pentru mărfuri alimentare din Ministerul Comerțului Interior? Nu credeți totuși că Buzăul nu va putea consuma asemenea cantitate de ouă și că pînă la urmă uriașa omletă îi va cădea cuiva la stomac cu pierderi mari?!

Preparatele din carne — mezelurile — sînt însă mult mai solicitate pe piața buzoiană. La o repartiție de 100 tone pe primul trimestru nu s-a răspuns de către fabrica din Pitești decît cu jumătate din cantitatea planificată. Lucrurile au mers mai bine în cel de-al doilea trimestru, cînd s-a schimbat furnizorul: Combinatul de industrie alimentară din Bacău a livrat preparate mai bune calitativ — îndeplinindu-și în totalitate sarcinile și din punct de vedere cantitativ. Totuși, atîta timp cît lipsește carnea, cantitățile de mezeluri repartizate se dovedesc insuficiente. Perspectiva nu e nici pentru viitorul apropiat prea îmbietoare, deoarece în trimestrul IV furnizor al Buzăului va fi din nou întreprinderea piteșteană care a produs atîtea necazuri în primul trimestru!

Sîntem însă siguri că zilele acestea de vară vor aduce esențiale schimbări în bine în ce privește aprovizionarea Buzăului cu legume. Și, de asemenea, cu carne!

O mare afluență de cumpărători cunosc unitățile buzoiene care desfac renumitele brinzeturi de Penteleu.

**muzică
ușoară**

DISCURI PENTRU VARĂ

Correspondență specială
de la Giuliano ORLANDO

Chiar și atunci când își avea reprezentanții ei în corul «urlătorilor», muzica ușoară italiană a apărut, în primul rând, puritatea melodiei, sinceritatea sentimentelor. Astăzi, mai mult ca altădată, când cîntecul se scutură de reziduurile modelor zgomotoase, interpreții italieni ocupă un loc ales în rîndurile celor mai îndrăgiți mesageri ai muzicii.

Articolul corespondentului nostru, Giuliano Orlando, ne pune la dispoziție câteva informații proaspete cu privire la piața discului în această vară.

Cu numai cîțiva ani în urmă Italia era patria formațiilor străine. Știm bine cu toții că au fost timpuri în care «primele zece discuri cele mai bine vîndute» erau americane sau engleze. Italia muzicii ușoare este și astăzi o țară ospitalieră, dar asta nu înseamnă că interpreții noștri trebuie să dea întâietate totdeauna altora. Iată de ce, pentru a învinge concurența străină, au început să cînte «traduceri». Așa se face că succesele americane și engleze răsună pe străzile italiene, cîntate însă de vocile trubadurilor noștri. Vara lui 1970 vede un singur pericol din afară, și anume în persoana «Beatles»-ilor cu al lor «Let it be», un cîntec ale cărui cuvinte sînt de-a dreptul minunate și care nu putea să treacă neobservat.

În rest, cîntăreții de succes sînt toți, sau aproape toți, italieni. Rezistă Nicola di Bari cu «La prima cosa bella» și formația «Camaleonti» care a imprimat «Eternità». Din melodiile Festivalului de la San Remo, cea care s-a înrădăcinat mai bine, deși cu o oarecare întîrziere, este «Io mi fermo qui», interpretată de Donatello, un tînar care imprimă pentru casa C.G.D. și care mai înainte a fost chitaristul lui Gianni Morandi. «Io mi fermo qui» este un cîntec ciudat, cînd îl ascuți prima dată nu te cucerește; se instalează treptat în memorie. Dar și mai ciudat este Donatello însuși care — îndrăgostit pînă peste cap de o profesoară de literatură, ceva mai în vîrstă decît el — a cerut desfacerea contractului și, ceea ce este mai grav, a anunțat că renunță pentru totdeauna la muzică. Numai și numai pentru că este îndrăgostit. Sperăm că nu se va ține de cuvînt și că vom mai avea prilejul să vorbim despre el.

Un alt cîntec care scapără scînteii în această vară este «Fiori bianchi per te» al lui Jean François Michel (casa C.G.D.), un motiv delicat, foarte frumos.

Morandi cîntă foarte puțin, în schimb a devenit un actor de film din ce în ce mai luat în serios. Îl urmează Massimo Ranieri care i-a surprins pe toți în «Metello»; astăzi, cînd se vorbește de cîntărețul napolitan, se are în vedere, în primul rînd, actorul și apoi interpretul melodiei «Se bruciasse la città», învingătoarea morală a «Canzonissimei».

Ceilalți, cei care vor să-și plaseze discurile pe plajele italiene, se lansează cu «un disc pentru vară», care bombardează pur și simplu pe ascultătorii emisiunilor radiofonice. Campania este atît de insistentă încît gospodinele, cele care stau mai mult acasă, sînt obligate să asculte toate aceste cîntece, fără de care nu le-ar rămîne altceva de făcut decît să închidă aparatul de radio. În această competiție feroce și înfierbîntată există și cîțiva «mari» («big», cum li se spune cu un cuvînt luat tot din engleză și care a devenit un termen de specialitate în dicționarul nostru muzical). Romina Power a imprimat pentru casa E.M.I. melodia «Armonia», Janetti și Zelinotti

cîntă pentru «Durium» «Il mare in cartolina» și, respectiv, «Dove andranno le nuvole».

Casa «Phonogram» lansează doi tineri: Izza cu «La corriera» și Giorgio Laneve cu «Amore, dove sei?» Firma «Ariston» aruncă în arenă cele mai bune piese ale sale: «Cento colpi alla tua porta» al lui Mino Reitano și «Una rosa, una candela», cîntată de Rosanna Fratello. «Ricordi» participă cu Bobby Solo («Occhi di fuoco»), cu Gianpieretti («Viola d'amore») și Pascal («Lei dorme»).

De data aceasta casa C.G.D. pornește în căutarea victoriei cu Dorelli («Chiedi di piu») și Caterina Caselli («Spero di svegliarmi presto»).

Astfel se prezintă în linii mari caldă vară a muzicii italiene. Toată lumea așteaptă să se întîmple ceva. Toți cîntăreții ar vrea de fapt să ocupe locul lui Morandi, care, cum spuneam, a părăsit regatul notelor pentru cel al celuloizului. Vom vedea cine îi va urma: Caselli, Dorelli, Al Bano sau, cine știe, vreun necunoscut care stă și pîndește din afară.

Betty Curtis

Marisa Sania

Massimo Ranieri

actorii dincolo de platouri

◀ **Faye Dunaway.** Filmul lui Arthur Penn, «Bonnie și Clyde», i-a adus o celebritate rapidă. Creațiile ulterioare au dovedit că din tot zgomotul făcut în jurul numelui ei, rămâne, ca certitudine, autenticul ei talent.

Foto: Metro Goldwyn Mayer

◀ O fotografie din albumul personal al lui Tom Courtenay, a cărei virtuozitate am admirat-o nu demult, în filmul lui Losey «Pentru țară și rege».

Foto: KEYSTONE

te le gra me

● Regizorul francez Michel Deville și scenarista sa dintotdeauna, Nina Companez, au terminat scenariul unei viitoare comedii de moravuri (cele ale secolului al XIX-lea), intitulată «Raphaël». Potrivit spuselor cineastului, filmul va trebui să-l poarte pe spectator de la ris la plins.

● Lucia Bosé este din ce în ce mai hotărâtă să-și recâștige un loc în lumea cinematografică. A trecut puțin timp de la reîntoarcerea ei pe platouri și, în momentul de față, actrița termină cel de-al treilea film, «La revedere, Gulliver», semnat de Carlo Tuzi.

● Woolie Reitherman, unul dintre cunoscuții realizatori ai casei de filme «Disney», a terminat de curând lung metrajul animat «Aristocrații», a cărui acțiune se petrece în Parisul de la începutul secolului. Principala melodie a filmului este interpretată de Maurice Chevalier, care a acceptat propunerea de a-și înscrie numele pe generic «în numele prieteniei care l-a legat de Walt Disney».

● Jeanne Moreau nu se arată prea dezamăgită de Hollywood, precum alte compatrioate ale sale. În momentul de față turnează din nou în comedia «Alex în țara

minunilor», realizată de Paul Mazurski.

● Potrivit unor informații, pentru viitoarea sa adaptare după Proust, «În căutarea timpului pierdut», Visconti are în vedere, printre alți actori, pe Alain Delon, Brigitte Bardot și Annie Girardot.

● James Stewart va începe în curând cel de-al 75-lea film din cariera sa: «Parada nebunilor».

● Bîntuie molima regiei printre actori. Richard Harris va realiza — și va finanța în același timp — «Bloomfield», cu Romy Schneider. Munca i se pare interesantă,

mărturiseste actorul, «mai ales că atunci cînd stric pelicula, eu sînt acela care trebuie s-o plătesc».

● «Mesagerii veșniciei» este titlul filmului început nu demult, în studiourile «Mosfilm», de către regizorul Teodor Vișovici, după un scenariu al lui Ghiorgi Mdivani. Autorul declară că această creație — inspirată din activitatea unuia dintre fondatorii Muzeului Ermitaj, cneazul Olenki — «va fi un film despre om, despre devotamentul fără margini în slujba unei cauze».

OAMENI ȘI TITLURI

Cel mai promițător titlu de emisiune: «O mie și una de seri». Nu pentru rezonanța lui fabuloasă, ci pentru angajamentul cantitativ pe care îl implică. Iată, așadar, că o emisiune, fie ea și numai de zece minute, se leagă să dureze, să nu dispară prematur în cimitirul care a înghițit de-a lungul anilor atâtea emisiuni, bune și proaste, abia înfiripate, în plin avânt, decapitate sau născute moarte, încât pină și amintirea numelor lor s-a pierdut.

A apărut «Studioul N». Cindva a existat «Studioul A». Alfabetul e lung. Între A și N n-au fost însă litere. Le-au înlocuit cifrele în titlatura «Magazin 111», pe urmă a venit «Zig-zagul», în perioadele de interregnum emisiunea se chema «Magazin duminical», a mai fost și «Realitatea ilustrată»... Cred că n-am enumerat toate etichetele sub care ne-a fost oferit programul după-amiezii de duminică. N-are a face. Plus ça change... Plăcut este că televiziunea revine la descoperirea pe care o făcuse încă de pe vremea «Studioului A», realizat și prezentat, dacă vă mai amintiți, de unul dintre bunii reporteri de pe atunci ai televiziunii, Emanuel Valeriu: nimeni nu este mai abilitat să facă onorurile de gazdă a unei emisiuni decât cel care a conceput-o. După aceea au fost încercați pe post de «comperti» o sumedenie de actori, unul mai simpatic și mai popular decât altul. S-a recurs și la actrițe. Degeaba. Dacă transformi amfizionatul într-un rol de învățat pe dinafară, Magazinul, Studioul, sau oricum ai boteza această parte a edificiului programelor, pierde mult din farmec.

«Realitatea ilustrată» încheiase, am crezut, ciclul bijubiilor inutile, ne întorsese doar la o emisiune duminicală prezentată de autorul ei. Acesta nu se mai numea Emanuel Valeriu, se numea Tudor Vornicu și avea avantajul unei viziuni globale asupra «rezervelor interne» și a «posibilităților de import». Amîndoi s-au făcut remarcăți prin prezența de spirit, dezinvoltură, maniere agreabile, priceperea de a sta de vorbă cu cei mai diverși invitați. Unei gazde cu aceste calități îi ierți bucurio o frază nu tocmai rotunjită, o expresie improprie și chiar, din cînd în cînd, o bilbiială. După «Realitatea ilustrată» s-a căzut însă în nimic, apoi în locul nimicului s-a reintrodus un timid «Magazin duminical» anonim și anodîn, cu vremea acesta s-a mai înviorat, pentru ca acum să revenim la o emisiune bine, chiar foarte bine prezentată. Atît Catinca Ralea cît și Tudor Vornicu sînt oameni de televiziune, se simt ca la ei acasă sub ochiul camerei de luat vederi, știu ce trebuie să facă și să spună, nu se tem să fie spontani. Ei nu vor face, vă asigur, ca autorii-prezentatori ai «Căminului». O emisiune excelent concepută de ei înșiși, răspunzînd, după cum mi se pare pînă acum, cu prisosință tuturor exigențelor formulate în decursul timpului de cronicari și de telespectatori capătă o tentă ușor ridicolă din cauză că cei doi prezentatori joacă un fel de teatru de amatori. Scriu un «text de legătură» cam revuistic, îl învață pe de rost și apoi îl spun — jumătate de frază unul, jumătate de frază celălalt — ca niște actori cărora li se suflă rolul, fără a avea măcar degajarea unor profesioniști ai scenei. Și mai rău stau lucrurile cu «Muzicorama». Aici autorii-prezentatori citesc pe rînd, cu sîrgul și cu seriozitatea cu care se citește teledocumentul: «Urmează cîntărețul cutare».

Atît de mică să fie încrederea în sine a unor realizatori de emisiuni destul de calificați pentru a le da o structură bună sau cel puțin mulțumitoare? E greu de presupus că neîncrederea ar porni de la conducerea televiziunii. L-am auzit de curînd pe I. Bucheru susținînd la «Poșta televiziunii» dreptul lui Cristian Țopescu la o opinie proprie în problema felului în care s-a scris în presă despre comportarea echipei României în Mexic. La capătul unei activități excepționale de cronic-reporter, Țopescu, iritat probabil de foarte acutele iritări ale altora, a spus cîteva vorbe dure care i-au atras — pe bună dreptate — o ripostă severă din partea presei scrise. Dar Cristian Țopescu a fost și rămîne cel mai bun reporter al televiziunii noastre (al televiziunii în întregul ei, nu numai al secției de sport). O ieșire nu îndeajuns de cugetată merită o admonestare, dar înainte de toate Cristian Țopescu trebuie să fie feliicitat, încurajat, cultivat pentru tot ceea ce a dat televiziunii pînă la această scurtă și la urma urmei, nu foarte importantă manifestare temperamentală. M-am bucurat din inimă că la televiziune s-a înțeles acest lucru. Așadar, conducerea televiziunii îi sprijină pe oamenii de valoare, știe să fie alături de ei nu numai la bine, ci și la rău. În altă parte trebuie căutată deci cauza inexplicabilei posturi în care par a se complăce unii prezentatori de emisiuni.

«Poșta televiziunii», în primele ei două manifestări adevărate (pe cea interimară n-o socotesc), a pășit cu dreptul. Se răspunde ponderat și bine chibzuit scrisorilor care ridică probleme reale, se azonează fiecare emisiune cu una dintre scrisorile fantasmagorice primite probabil zilnic, se vorbește rezonabil despre misiunile, emisiunile și promisiunile televiziunii. Numai dacă și faptele săptămînii s-ar pune toate în acord cu vorbele de joi seara... Poate, cu vremea...

MAMAIA '70

animația apără omul, visul și cultura

Anul trecut nu s-a ținut Festivalul de la Annecy, între timp și-a dat duhul și cel de la Cambridge și, păcătoși cum sîntem, am uitat o vreme păpușile și florile, omuleții caraghioși, omuleții posaci, motanii și broaștele, liniile, culorile, lacrimile, punctele, tot universul fantasticeilor și tremurătoarelor baletale însuflețite de miini nevăzute. A plecat de lîngă noi și Trnka, vrăjitorul, lăsîndu-ne în grijă păpușile sale cu frunți lustruite și nasuri romantice... Nu știu de cîte ori ne aducem aminte, între un festival și altul, de soarta filmului de animație, de fanaticii care apără «această parte de vis și de cultură — cum ar spune Godard — privilegiul și speranța oamenilor liberi». Dincolo de noi, de cei care iubim sau doar ne prefacem că iubim filmul de animație, există cei care nu se dau în lături să scoale pietrele și să le însuflețească, cei care nu-și pierd vremea cu teoretizări legate de soarta animației, dacă va dispărea sau nu. Cu foarte puțini ani în urmă se vorbea de «indiferența veselă» în care va pieri această artă, precum ebanistica din secolul al XVIII-lea. Astăzi se profetizează mai puțin, dar se lucrează mult. Conștiința greutăților este foarte acută, desigur, și nu întîmplător la Mamaia s-a discutat intens despre mareș problemă a finanțării, a desfacerii și exploatării acestor filme. Destinul estetic a fost însă mai puțin întors pe o parte și pe alta, atîta timp cît există convingerea că el se află în miini bune și, mai ales, curajoase. (În 1967, criticul de specialitate Marcel Martin preconiza cu o precizie demnă de invidiat: »Doi sau trei ani vor fi suficienți pentru ca

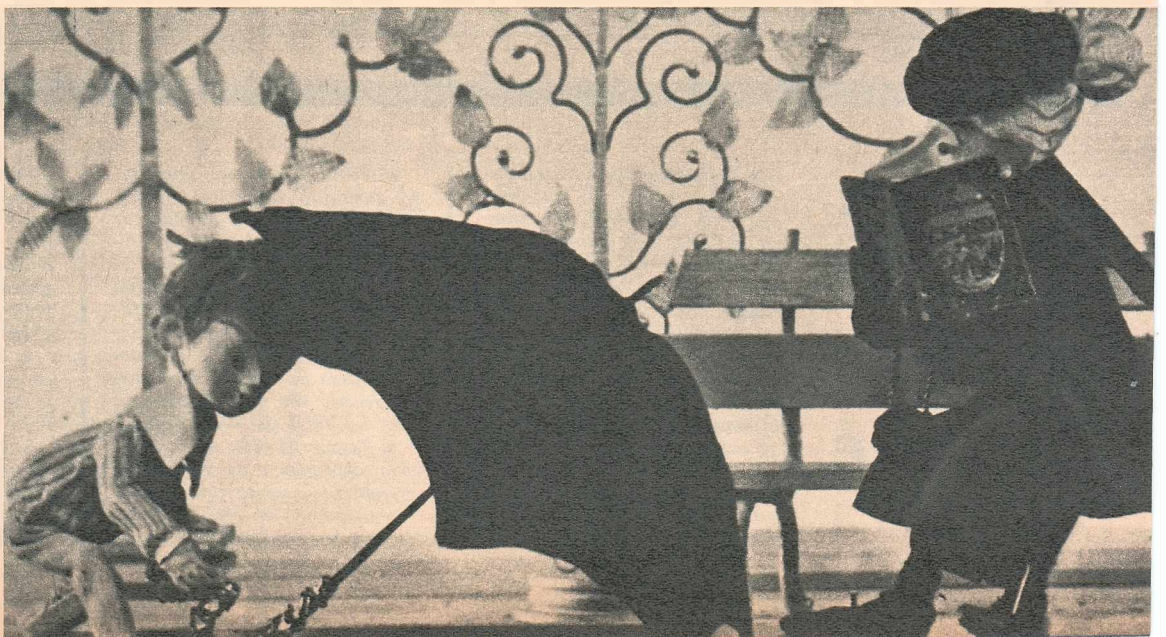
unele forme indecente ale desenului animat «modern» să se sugrume singure între două bolboroseli sadico-laconice».) Voința de a face filme, cum mărturisise realizatorul francez Manuel Otero, este problema la ordinea zilei.

Festivalul încheiat nu demult a luminat din plin această voință de afirmare majoră, angajată, alături de celelalte arte. Animația trăiește astăzi un moment al conștiinței de sine iar la Mamaia am fost martorii greului proces de punere de acord a lucidității cu visul.

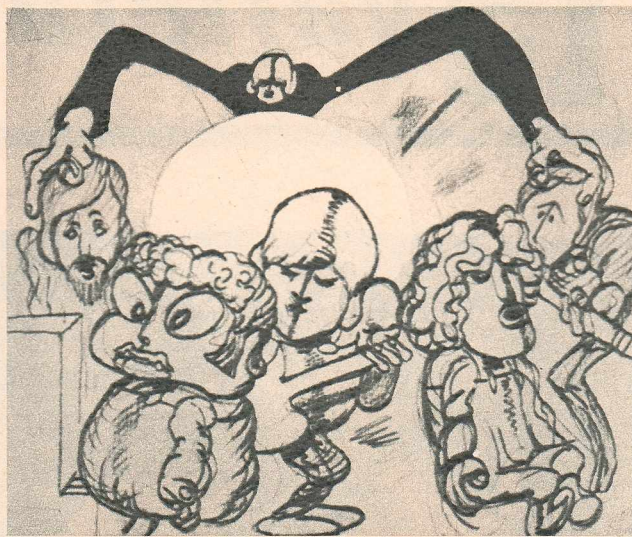
Micul sau marele film cu ființe și obiecte însuflețite sub ochii noștri, cel de un minut, șapte sau șaisprezece, pare, mai mult decît altădată, sătul de spectaculozitate vană, dornic să fie o radiografie, dintre cele mai sensibile, a frămîntărilor și întrebărilor noastre. așa cum arată ele în ceasurile de cumpănă sau de bucurie; colorate, albe, negre sau alb-negre. El este gîndul nostru, nemărturisit, abia șoptit uneori, țipat alteori, agățat între individ și restul lumii adeseori. Și nu vîd de ce lumea, căreia îi place atît de mult să se regăsească în filmele cu Belmondo și Delon, cu Mastroianni și Steve McQueen, cu Brigitte Bardot și Julie Christie, în creațiile lui Antonioni și Truffaut, Jancso sau Forman, n-ar avea îndrăzneala să se recunoască și în omuleții cu burți și nasuri mari ori în cei cu siluete deșirate care, în mersul lor împiedicat, nu ocolesc ceea ce noi numim problemele spinoase. (Ar trebui să-i întîmpinăm cu aceeași sinceritate cu care copiii înconjură poveștile cu animale și scufițe roșii.) În stilul lor incisiv, amar-sarcastic, creatorii, aparținînd prestigioasei școli de animație de la Zagreb, au imprimat pe celuloid o anumită agresivitate a timpului nostru, adevărat atentat la ființa umană («Trec zilele» de Nedelko Dragic, «Fintina vieții» de Nikola Majdak și Boris Sajtinac), tristețea multor pierderi nebăgate în seamă («In memoriam» de Dragutin Vunak). Deosebiți ca modalitate de exprimare artistică dar uniți prin bogăția ideilor, prin neoboseala căutărilor generoase, au apărut pe ecranul festivalului artiști ca Jacques Servais (Belgia), Gisele și Ernest Ansoerge (Elveția), Languionie (Franța), Daniel Sczechura (Polonia), Sandor Reisenbuchler (Ungaria), Seppo Suo Antilla (Finlanda), Jiri Brdecka (Cehoslovacia). Fie că-și desfășoară măiestria pe spații largi, asemănătoare unor decoruri de teatru — stil la care țin mult Languionie sau Sczechura — fie că migălesc un desen mărunț, compus din mii de stele, puncte și flori (Reisenbuchler) ori că pun în mișcare, cu incredibilă virtuozitate, niște sticle, filme ca cele ale creatorilor mai sus-amintiți constituie metafore — ce ating uneori perfecțiunea — ale complicațiilor traiectoriei ale contemporaneității, ale ipostazelor ei dorite sau hulite. Este trist să ne vedem semenii luîndu-se la întrecere buimacă cu propria lor umbră, de care vor pieri striviți pînă la urmă («Goldframe» de J. Servais), să le privim în față lașitatea care uneori se cheamă și așteptare («O bombă la întîmplare» de Languionie), să ne trezim singuri și respinși («Călătoria» de Daniel Sczechura), să descoperim cum, cu vremea, pînă și sprijinul nostru cel mai scump, mîna și ochiul, se vor întoarce împotriva noastră («Fantasmatic» de Ernest și Gisele Ansoerge). Aceasta este dialectica vieții, a binelui și a răului, niciodată despărțite și imaginea lor sugestivă am întîlnit-o, ca într-un concentrat, în filmul cineastului bulgar N. Vesselinov, «Diavolul în biserică».

S-ar putea să se înțeleagă, din rîndurile de pînă acum,

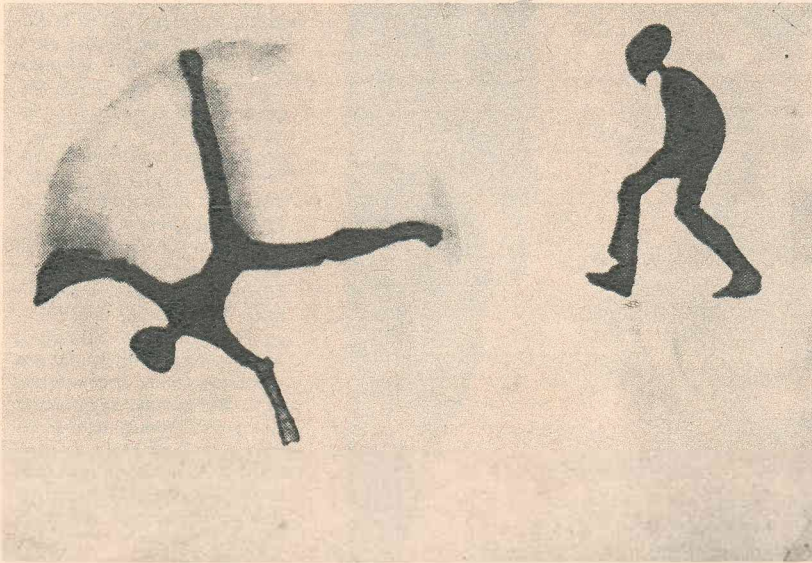
Umbrela bunicii (L. Milcin, Uniunea Sovietică).

În pădurea lui Ion
Adrian Petringenaru, România).

În pădurea lui Ion

Este plăcut să aștepti

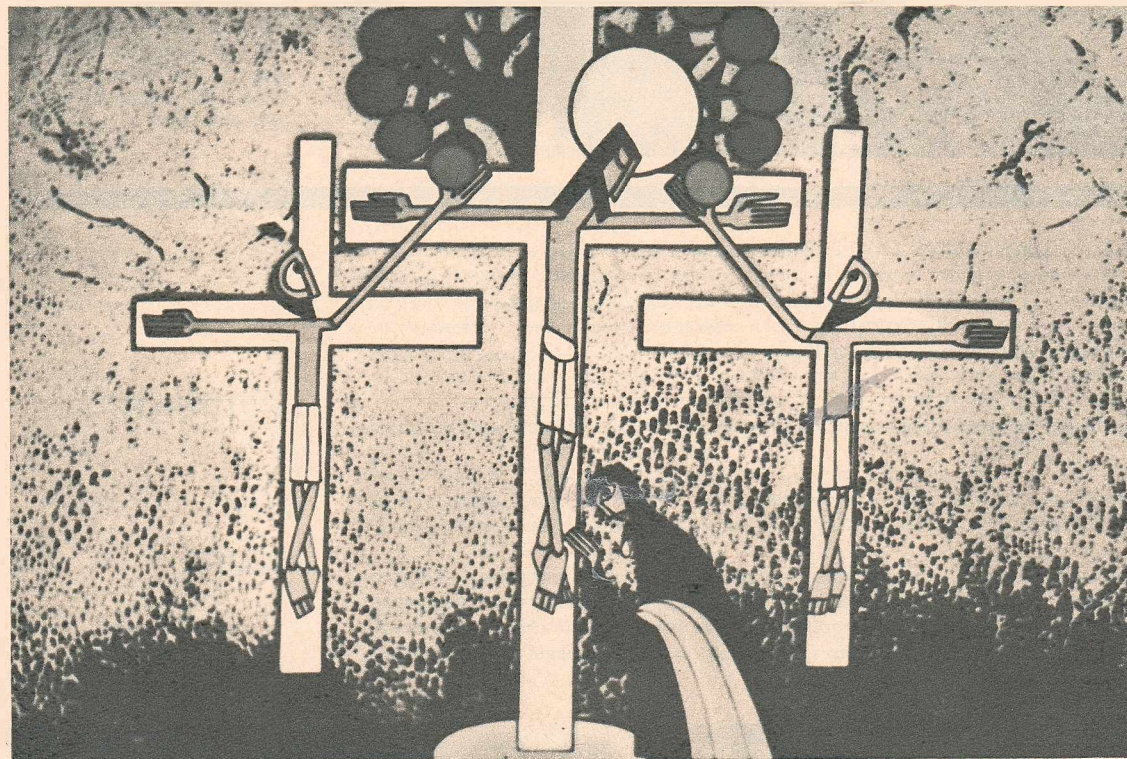
(György Kovaszai, Ungaria).

Pimbarea

(Ryan Larkin, Canada).

Diavolul în biserică

(N. Vesselinov, Bulgaria)

că în serile festivalului a fost coborâtă peste noi o amărăciune de necuprins, că cineștii și-au propus să ne arate numai petele din soare, ceea ce nu este adevărat. Dar pregnantă ni s-a părut a fi, în primul rând, grija pentru frământările generale, mărturisite sau nemărturisite ale individului contemporan. Desigur, am cunoscut și filme senine, ironic-voioase, grațioase dar nu indiferente, muștrătoare dar nu acide: «Ospățul», (Pencio Bogdanov, Bulgaria). «Poveste» (Ryszard Kuziemiński, Polonia). «Inaugurarea» (Marcel Jankovics, Ungaria), «Cei mari și cei mici» (John Halls, Anglia). Selecția bulgară, în general (distinsă cu Premiul FIPRESCI), ca și cea maghiară s-au remarcat prin acest ton dulce-amaru, susținut cu vervă și inteligență. Ne-a părut rău de absența din competiție a lui Ivan Andonov, creatorul (și actorul) bulgar revelat — dar nu premiat — acum doi ani și care de data aceasta n-a vrut să intre în concurs întrucât — după cum ne-a mărturisit — nu este mulțumit de

filmele sale din ultima vreme. Ceva-ceva îmi șoptește că este mult prea modest.

Bineînțeles, din festival nu a lipsit poezia, prietenă bună a animației, dar n-aș putea să spun că muza ei a fost prea mult solicitată. Ivan Ivanov Vano, veteran al filmului sovietic, i-a închinat un romanțos «Anotimpuri», Adrian Petringenaru — câștigătorul unui Pelican de argint cu filmul «În pădurea lui Ion» — a desprins-o atent de pe icoanele pe sticlă, a coborât-o pe peliculă, a îmbinat-o meșteșugit cu ironia, redistribuindu-le pe amândouă după modelul — bine asimilat — al rafinatei noastre plastici populare.

De altfel, strădania aceasta este comună multora dintre creatorii noștri de la AnimaFilm și ea a fost observată ca atare. Rămâne ca rezultatele să fie întotdeauna la înălțimea gândului, a efortului lor și a încrederii noastre.

Magda MIHĂILESCU

DE LA A LA Z

BERGNER Elisabeth

Actriță de teatru și film internațională de origine austriacă, născută la Drohobycz, la 22 august 1897 (după alte surse, la Viena în 1898 sau în 1900). Considerată una dintre cele mai mari interprete de dramă ale teatrului și ecranului european, E.B. a făcut conservatorul la Viena, debutând în anii primului război mondial (1915-1916) pe scena de la Stadtstheater din Innsbruck, trecând apoi prin diverse teatre din Viena, Zürich și Berlin (compania regizorului Victor Barnowsky). Din 1920 se stabilește în Germania activând pe cele două mari scene: la Barnowsky-Bühne din Berlin și la Kammerspiele Stadtstheater din München, la Max Reinhardt, unde va cunoaște cele mai mari succese din cariera ei teatrală. În 1923, E.B. debutează și în film, în *Der Evangelimann*, alături de Paul Hartmann. În același an, în timpul unei reprezentări la Volksbühne cu «Peer Gynt», cunoaște pe eminentul regizor de teatru și film, dr. Paul Czinner, cu care se va căsători. E începutul unei fructuoase colaborări artistice care va dura peste 15 ani și în care personalitatea cu totul excepțională a mării trage-diene va găsi, prin intermediul cineastului, posibilitățile cele mai largi de exprimare. El va semna regia tuturor filmelor sale, începând din 1924 până în 1939, anul când celebrul cuplu se stabilește temporar în S.U.A. pentru a se dedica exclusiv teatrului. Încă din anii filmului mut, E.B. se dovedește o actriță de film de o sensibilitate vibrantă, cu un joc modern, de nuanțe, deprins la Kammerspiele, eficace atât în dramă: *NJU* (1924) după piesa lui Ossip Dymov, cu Conrad Veidt și Emil Jannings; *Ducesa de Longeais* (1926) după Balzac; *Regina Luiza* (1928) și *Domnișoara Elsa* (1929) după Arthur Schnitzler; cit și în comedie: *Violonistul din Florența* (1926) cu Conrad Veidt și *Donna Juana* (1928) după Tirso di Molina, cu Walter Rilla. Filmul vorbitor va permite spectatorilor să aprecieze și farmecul subtil al glasului său. Turnează atunci două filme remarcabile: *Ariane* (1931) după romanul lui Claude Anet, personaj de față modernă, bravă, voluntară, dar vulnerabilă și *Melo* (Der traumende Mund) după piesa lui Henri Bernstein, eterna dramă a «triunghiului» soț, soție, amant. Partenerul ei în ambele filme era Rudolf Förster. În 1933 părăsește Germania nazistă pentru a se stabili în Anglia, unde turnează pe rând: *Caterina cea mare* (1934) cu Douglas Fairbanks jr.; *Ești al meu* (1935) după romanul Margaretei Kennedy; *Cum vă place* (1936) rolul Rosalindei, alături de Laurence Olivier și *Viață furată* (1939) după romanul lui K. Benes, cu Michael Redgrave. După o perioadă de inactivitate în S.U.A. în timpul războiului (un singur film, nesemnificativ: *Paris Calling*) revine în Europa, unde își reia activitatea teatrală. Un unic film în 1962, în R.F.G., *Die glücklichen Jahre der Thorwalds* de Wolfgang Staudte, marchează finalul carierei sale cinematografice.

BERKELEY Busby

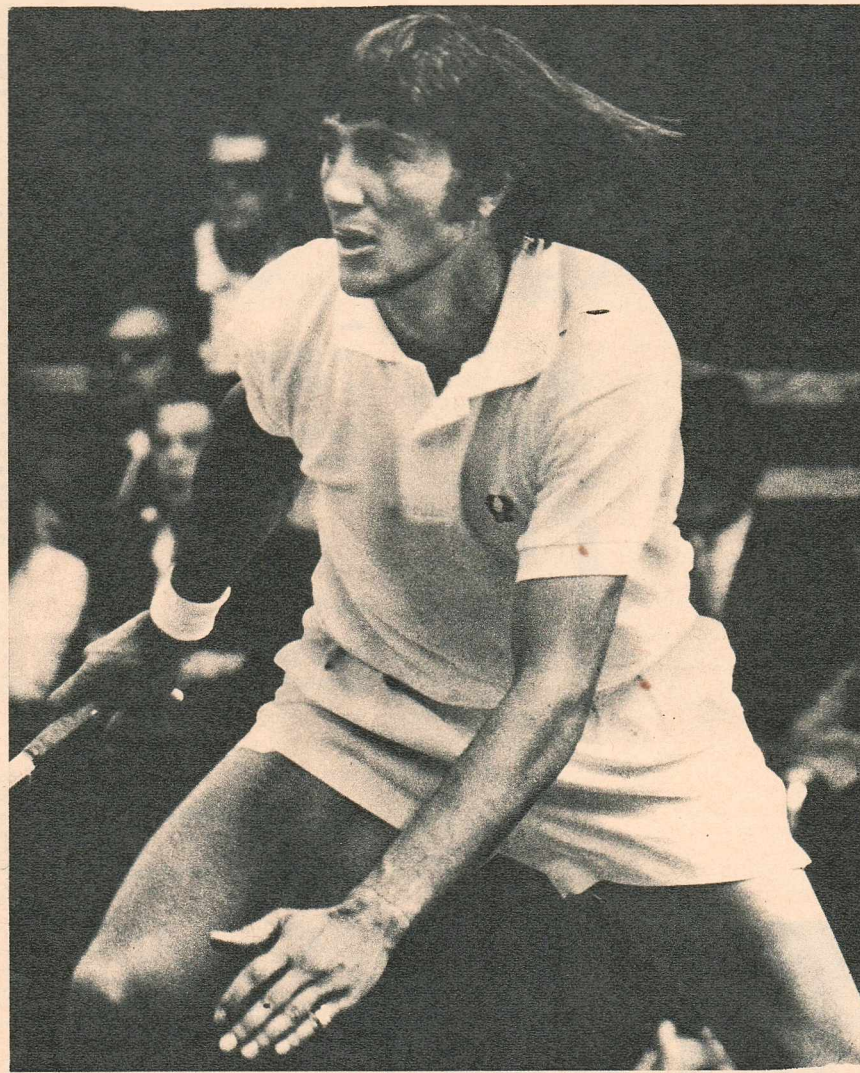
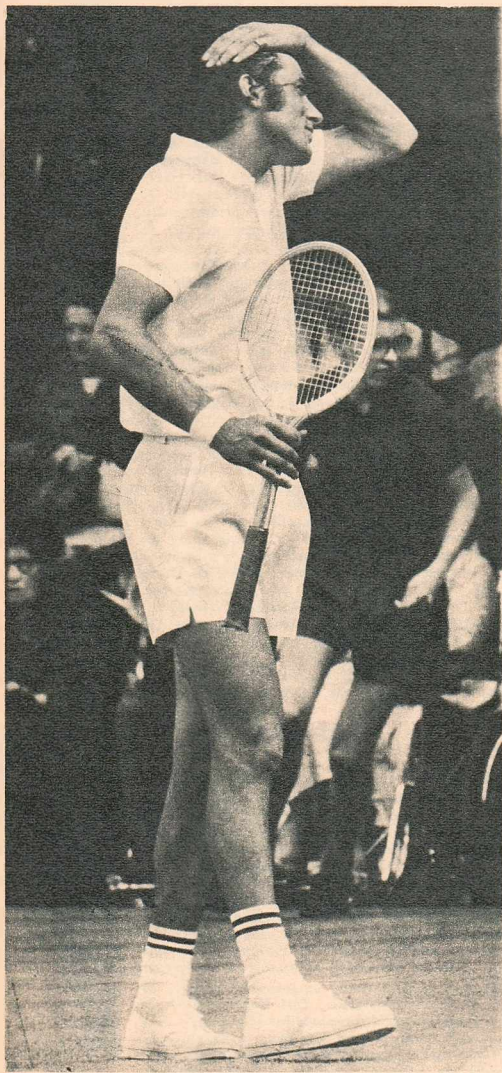
Coregraf și regizor american de film, născut William Berkeley Enos, la Los Angeles, la 29 noiembrie 1895. Considerat (pe drept cuvânt) părinte al musical-ului cinematografic, B.B., acest coregraf de geniu, a fost un adevărat fiu al scenei. Tatăl său conducea un teatru ambulant, iar mama sa era o binecunoscută artistă de varieté. El însuși, după ce studiază la New York și frecventează chiar cursurile Academiei militare, se va dedica ulterior tot teatrului. Debutează ca actor, făcând apoi regie la Boston, în special pentru spectacole muzicale. La sfârșitul anilor '20, B.B. aparține, deja glorioasei falange de mari animatori ai uriaselor show-uri de pe Broadway, colaborator prețios al unor Ziegfeld, Hammerstein, Earl Carroll, Hart și Rodgers. Ecolul succesului montărilor sale ajunge până la Hollywood unde Samuel Goldwyn îl va convoca cu mari onoruri, pentru a regia importante părți coregrafice ale primului musical cu Eddie Cantor: *Whoopie* (1930). Dar marile lui triumfuri vor începe abia din 1932 când, sub contract la Warner Bros. va uimi publicul celor cinci continente cu secvențele sale de balet de un ritm aproape halucinant, de escadroane de girls dispuse într-o infinită varietate de forme geometrice, filmate cum nimeni nu o mai făcuse pînă atunci, utilizând toate procedeele de filmare posibile, inventând altele noi. Aceste filme: *Strada 42*; *Scandal la Roma*; *Gold Diggers*; *Footlight Parade*; *Wonder-Bar*; *Femei, femei, femei*; *Casino de Paris*, deși semnate de diverși alți regizori, se impuneau exclusiv prin splendoarea numerelor coregrafice concepute și realizate de el. În 1935 se decide să ia singur frințele acestor uriașe mașinării lirico-coregrafice, care erau revistele de la Warner și Metro, și realizează: *Gold Diggers 1935*; *Varsity Show*, *Hollywood-Hotel*; *Comet on Broadway*; *Maharajahul din Hollywood*; *Copii în luptă cu viața*; *Babes on Broadway*; *For Me and My Gal*; *Take Me Out to the Ball Game*. Semnează în același timp coregrafia altor filme de alți regizori, învățând și pe alții (Gene Kelly, Vincente Minelli, Charles Walters) secretul unui musical perfect. O unică dramă, *Nu sînt un criminal* (1940), se detașează din filmografia sa abundentă ca o experiență singulară, dar perfect reușită.

BERLANGA Luis Garcia

Regizor de film și scenarist spaniol, născut la Valencia, la 12 iunie 1921. Studiază la colegiul San José și, o dată cu sfârșitul războiului civil spaniol, se înscrie mai întâi la Facultatea de drept, apoi la litere și filozofie, pe care le va abandona spre a studia pictura la Valencia cu Ballester și Zamorano. Impresia-șoc provocată de vizionarea capodoperei lui Pabst, *Don Quijote*, declanșează o subită pasiune pentru film. Pentru început, pasionat după «clasicii», organizează primul Cine-club din Valencia, publicind apoi articole și recenzii în revista studențească «Accion», în ziarul «Las Provincias» și la Radio Mediterraneo. În septembrie 1947 câștigă primul concursul pentru admitere la Institutul de cercetări și experiențe cinematografice (I.I.E.C.), abia fundat, care va deveni apoi centrul oficial de formare a cadrelor de cinești spanioli. L.B. se înscrie la cursurile specializate de regie de film, împreună cu J.A. Bardem, cu care va realiza împreună câteva pelicule memorabile. Face la început scurt metraje experimentale care dovedesc indiscutabile calități tehnice și artistice. Scrie pe rând, singur sau în colaborare, o serie de scenarii care nu au văzut lumina ecranului. Primul său film important este binecunoscuta satiră *Bine-ai venit, d-le Marshall!*, realizat după un scenariu scris în colaborare cu Bardem, film care cucereste (prima oară pentru un film spaniol) un premiu la Cannes. Criticii sînt de acord că acest tânăr regizor posedă un stil original și o înclinare — tipic spaniolă — către subiectele picarești. Filmele sale sînt amabile, pline de umor, de tandrețe, de o curcioasă simplitate. Retorica verbală și vizuală îi sînt tot atât de străine ca și ariditatea curentelor filozofice moderne. Tilcurile filmelor sale «cu cheie» sînt ușor de descifrat. Optimismul lor meditativ, senin, e întrerupt uneori de o notă amară, de (scurte) răbuniri de acerbă critică socială, iute reprimite însă de cenzura franchistă. Așa au fost toate filmele sale, de la fantastic-idilicul *Calabug* (1956) la bufonada macabră *Căldul* (1963); de la satira violentă a lui Placido (1961) la umorul insolit din *Prăvălia* (1968). A terminat de curînd un film original: *Trăiască mirii*.

Constantin POPESCU

Presă modernă are miraculoasă putere dublă de a transforma modestia în eroism și de a trimite în anonim un fost erou. Pentru a scăpa din capcanele acestei dualități publicistice, un performer sportiv trebuie să știe să alterneze inevitabilele înălțări (susuri) și căderi (josuri) cu abilitate. Imprevizibilul acestui joc dă probabil frumusețea sportului. Performanța poate fi pregătită, dar nu poate fi planificată.

Când a călcat prima oară mai întâi pe zgura roșie de la Roland Garros, un ziarist parizian l-a numit «fiul ciobanilor din Carpați». Apoi datele biografice, mai veridice, s-au înmulțit, pe măsură ce câștiga turnee în India, în Italia, în Caraibe, oleacă peste tot. Iar când și-a făcut drum (împreună cu Ion Țiriac) până în finala «Cuppei Davis», la Cleveland a devenit, simplu și familiar, «Nasty», trecând cu brio bariera celebrității. Iar de curând, când Europa era gata să-și părăsească idolul tenisistic, iată-l din nou răzbind în frunte. În sanctuarul de la Wimbledon, Ilie Năstase este primul român care-și înscrie numele pe placa de marmură a învingătorilor, alături de strănepoata marelui Pablo, tinăra americană Rosemary Casals.

«Sine labe decus» (onoare fără cusur), deviza de pe blazonul Wimbledonului, este fără îndoială o ironie. Iată-l în fotografie pe Ilie Năstase când disperat, când avîntat în drumul spre victorie.

În traducere exactă: mania ouălor. De fapt, o frîntură doar a unei manii de largă extindere, produs al societății de consum. Ca ciupercile apar în diferite cartiere comerciale londoneze magazine care pun în vânzare lucrurile la care te aștepti cel mai puțin pe lume. Să cităm câteva din ele: **magazinul de căi ferate** unde se vînd lămpașe cu ulei folosite cîndva de conductorii de tren, lopeți pentru încărcarea tenderului cu cărbuni, vechi bilete de tren perforate, firme indicatoare ale numelor unor stații, banchete capitonate de vagoane Pullman și chiar material de semnalizare (firește nu blocuri electromagnetice); **magazine cu articole militare** scoase din uz: căști cu sau fără pană, tobe, săbii, pistoale, decorații. Prețuri piperate: o uniformă purpurie cu anexe aurite model 1910 costă nu mai puțin decît 2 000 de lire, adică prețul unei mașini în bună stare: **Tall Girls** este magazinul specializat în îmbrăcăminte pentru tineretul feminin cu gabarit depășit: un magazin special a fost deschis pentru a oferi amatorilor articole de prestidigitatie, trucaje, cărți măsluite. Să ne oprim cu enumerarea aci, argumentînd cu două fotografii:

1) **Eggomania** — magazin de ouă în West End. Vînde ouă de toate sorturile, inclusiv icre negre care tot ouă se cheamă că sînt; patou de ficat, carele de la gîscă se trage iar gîscă, se știe, ouătoare este; ouă de alabastru sub formă de veioze decorative; coșuri și șorțuri tradiționale în care fermierii adună ouăle din cubar; clepsidre pentru măsurat timpul de fierbere a ouălor. Din colecție lipsește, se pare, doar oul lui Columb.

2) **Magazinul stîngacilor** — o strălucită afacere care a pornit de la inserarea într-un anuar demografic a informației potrivite căreia pe globul pămîntesc trăiesc peste un sfert de miliard de stîngaci (la propriu vorbind, ceilalți fiind desigur în număr mult mai mare). Ce le oferă stîngacilor magazinul din Beak Street: aparate de curățat cartofi, crose pentru golf, stilouri cu penița avînd o înclinare specială, agendă telefonică cu indexul pe partea stîngă, tirbușoane, foarfeci, cărți de joc cu «purici» în cele patru colțuri, scalpele și bisturie pentru chirurghi, toate aceste obiecte ținînd seama că minuiitorul lor este un stîngaci.

eggomania
și
alte
manii

de Ioan GRIGORESCU

DOMNULUI MATSHUSHITA NU-I PLACE VIOLENȚA

(Periplu japonez)

Majoritatea muncitorilor japonezi nu lucrează, cum s-ar putea crede, în marile uzine, combinate industriale, petrochimice sau pe șantierele navale dirijate de cei «șase mari». Peste nouăzeci la sută din numărul întreprinderilor japoneze sînt de mică dimensiune, neangajînd mai mult de treizeci de salariați fiecare. Un mare număr de muncitori continuă să lucreze în mici ateliere de familie, conform vechilor tradiții ale artizanatului japonez. În marile întreprinderi, care concentrează doar un sfert din numărul muncitorilor japonezi, caracterul «familial» al tradițiilor constă în așa-numita «angajare pe viață» pe baza unei selecții făcute în rîndurile tineretului încă de pe băncile școlii.

În industria electronică, bunăoară, unde agilitatea și finețea mișcărilor impun angajarea unor fete cît mai tinere, recrutarea se face la cincisprezece-șaisprezece ani, uzina îngrijindu-se de continuarea studiilor angajatei sale, de cazarea lor, de crearea unei situații materiale convenabile în limitele modestiei japoneze. Creîndu-i-se cîteva avantaje minimale la începutul carierei sale, tînărul muncitor se vede legat pe viață de întreprinderea sa, față de care, prin contracte materiale și morale, rămîne în permanentă îndatorat. El debutează cu un salariu minim și promovarea sa nu se produce decît după un anumit număr de ani vechime în aceeași întreprindere. În felul acesta, încercarea de a-și părăsi patronul devine o iluzie. Oriunde s-ar reangaja, ar fi nevoit s-o ia de la capăt, și, în cazul că n-ar găsi un nou plasament, s-ar înrola în armata amorfă a muncitorilor zilei, docheri și lucrători de drumuri, grupați în adevărate ghetouri între Tokyo și Yokohama. O dată abandonat acestei lumi legătura pe viață cu mediul de lumpenproletariat devine și mai implacabilă. O organizație de intermediari între patroni și zilei guvernează destinele colectivității. Cel ce nu dispune decît de brațele sale pentru a-și plăti dreptul la existență n-are voie să-și aleagă nici munca, nici condițiile în care și-o vinde. Intermediarul aranjează totul, oferindu-l, cu «partida», unei munci temporare din al cărei cîștig își trage profitul de mijlocitor. Și el știe să dea doar atîta de lucru muncitorilor săi cît să și-i aibă mereu îndatorați. Orice tentativă de evadare din această condiție devine iluzorie, iar dacă se pune în aplicare, chiar periculoasă.

Sistemul îndatorării față de patron este cea mai verosimilă explicație a osmozei unei colectivități japoneze, căci muncitorul nu se îndatorează cu bani, ci își ia pe credit perspectiva. Disciplina aceasta a deprins-o de la părinți și o va răsădi și în sufletul copiilor săi. Cînd un copil japonez vine bătut de pe stradă sau de la școală și se plînge tatălui său solicitîndu-i apărarea, primește întotdeauna un rețevă pe spinare pentru a învăța să nu crîcnească. Procedeele este aplicat și pe scară socială. Un exemplu: domnul Matshushita, regele aparatului electromenajere, oferă lucrătorilor din industria sa dreptul de a-și descărca nervii chiar pe spinarea patronului. Și nu cu vorbe, ci cu bîta. Orice nemulțumit de condițiile de muncă, de salariu, de tratamentul umilitor în cadrul unei ierarhii în care nu totdeauna contează valoarea, poate să pună mina pe par și să-l croiască pe domnul Matshushita, stăpînul, puternicul, tartorul, regele neîncoronat al electromenajului, pînă își răcorește singele. Atunci să auzi strigăte de samurai și bufnituri în lege! Numai că domnul Matshushita nu este chiar Matshushita în carne și oase, ci un simbol, un manechin de plastic care poartă masca și hainele patronului, și este special instalat în acest scop într-o cameră amenajată anume și dotată cu tot harnașamentul necesar. Și după ce omul s-a răcorit bine, cînd își șterge de pe frunte sudoarea răzbunării, este pus să asculte o bandă de magnetofon pe care a fost înregistrată chiar vocea dulce a patronului, cu programul uzinei, cu justificarea perioadei de austeritate, cu viitorul reconfortant ce se cere așteptat muncind cu supunere și răbdare. Căci domnului Matshushita nu-i place violența. Și dacă n-o poate smulge cu duhul blîndeții din cugetul lucrătorilor săi, o lasă să se consume și să se epuizeze pe propria lui piele (simbolică).

Sigur că este o deosebire între metoda domnului Matshushita și metodele recrutorilor de brațe pentru munca neagră în armata zilerilor cazați între Tokyo și Yokohama. Aceștia din urmă bat în carne vie și bat, nu se joacă, ei doar sînt «anonimii care susțin pămîntul», cum i-a numit Kenzo Tange în triplu pavilion japonez consacrat trecutului, prezentului și viitorului omenirii la Expoziția Universală de la Osaka — 1970. «Spiritul casei», sau mai exact spiritul firmei, este cel mai sacru sentiment ce se cere cultivat în inima muncitorului japonez, prosperitatea lui personală depinzînd de prosperitatea întreprinderii, de aceea domnul Matshushita, în dedublarea sa de masă plastică, are o mină surizătoare încît de ce dai în el, de aia îți vine să mai dai, doar de o scoate un geamăt de durere, sau măcar un oftat, cît de mic, numai oftat să fie.

Cum se vede,
aceste lăzi goale nu țin degeaba
umbră pămîntului.

ZILE DE VARĂ ÎN EUROPA

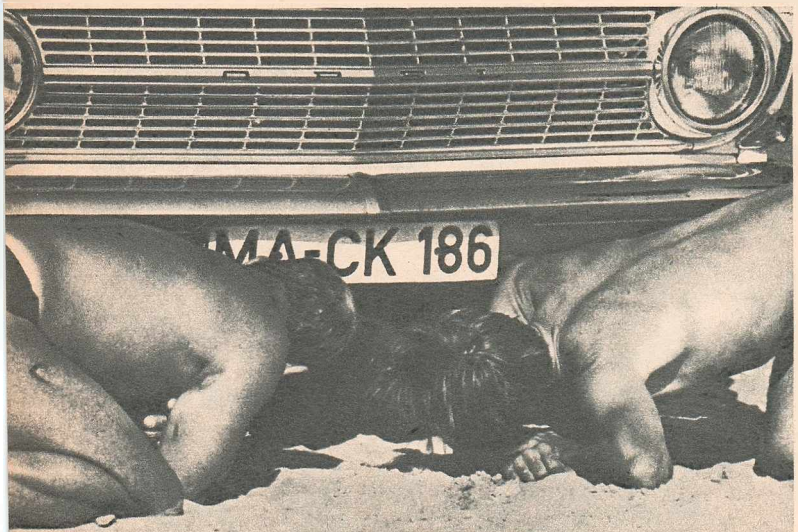
Aceeași de totdeauna, și totuși mereu alta de fiecare dată, banală și fermecătoare, neschimbată și nouă, azi și ieri, pe unul și același răboj al eternității.

Toridă și îmbătată de lumină din pintenul Gibraltarului și pînă în deșerturile Anatoliei, primăvărată și superb de palidă în lumea fiordurilor și în Țara celor 1 000 de lacuri, nestatornică, senzuală, și deosebit de capricioasă sub briul eolian al Europei Centrale.

Am așteptat-o cu nesaț, am primit-o cu speranțe, ne scaldăm în soarele ei și-i simțim gestația pîntecului enorm... I-am așteptat vacanțele și năvala vegetației de aur, o dorim îmbelșugată prin generozitatea naturii și mai frumoasă ca oricînd prin puterea adevărului.

Am primit-o cu încredere și fantezie, aici, pe întinderile Europei, la noi, unde frumosul strălucește cu putere ori de cîte ori se adresează rațiunii, aici, între locuitorii bătrînului continent, înșetați mai mult ca oricînd de adevăr, libertate și pace.

Asta mai lipsea!

ZILE DE VARĂ ÎN EUROPA

În sfârșit: soare, căldură, lumină, un adevărat izvor al
tămăduirii pentru locuitorii ceptoasei Marii Britanii și
un veritabil exod londonez spre oaza de verdeață din
Hyde Park.

Cam rece și mohorâtă această vară, aici sub poala
Escorialului... Și totuși sîntem în Spania, sub soarele
de foc al Peninsulei Iberice. Adevărul e că nici un foto-
graf din lume n-ar putea surprinde orbitoarea exultantă
a soarelui castilian, prezentînd un polițai adormit și
doi poți apatici.

◀ Cotind din Canale Grande,
un coridor răcoros și tainic
al însoritei Veneții.

◀ ...Și Cișmigiul, acest templu vegetal, care renaște în
fiecare an spre «folosul» îndrăgostiților, pensionarilor,
microbiștilor în ale fotbalului și pentru toți cei dispuși
să-și piardă vremea cu folos.

◀ Căldură, oboseală și — evident — originalitate cu
orice preț.

clare
precum
cristalele
și
rezistente
precum
oțelurile

sînt produsele

ÎNTRINDERII DE GEAMURI – BUZĂU

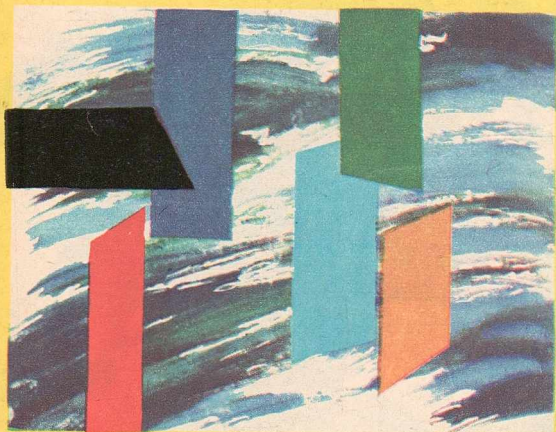
I.G.B. –

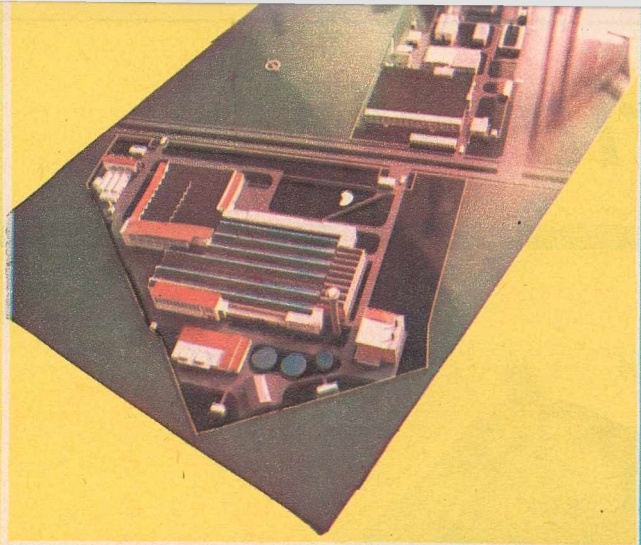
Aleea Industriilor nr. 1. telef. 24.00 Telex: 01184-06—
produce și livrează fără repartiție

1) Geamuri securizate dimensiuni mari pentru vitrine, uși, glasvanduri, ghișee, plăci balustrade și orice alte întrebuițări;
— din geam tras 6 mm în dimensiune maximă de 1 000×2 000 mm.
— din geam laminat lis și ornament 6—10 mm în dimensiune maximă de 1 700×3 000 mm.

La cererea beneficiarilor geamurile securizate se pot emaila în culorile solicitate.

2) Oglinzi din geam tras 3—5 mm grosime în dimensiunile și cu prelucrările solicitate de beneficiari (șlefuiți cant, fazete de la 5 la 25 mm etc.).

PE FIRUL FIRELOR...

Interviu cu Gheorghe DUMITRASCU, directorul comercial al
COMBINATULUI DE BUMBAC NR. 1 - BUCUREȘTI

— Mai întâi, v-am ruga, tovarășe director, să prezentați succint profilul unităților din cadrul combinatului.

— La data de 1 octombrie 1969 a luat ființă COMBINATUL DE BUMBAC NR. 1 — București, în cadrul căruia funcționează întreprinderi-filaturi, care produc fire din celofibră și în amestec (celofibră cu bumbac), fire groase, cardate, fine. O parte din acestea se folosesc în țesătoriile proprii, o parte se livrează altor beneficiari.

În țesătoriile din cadrul combinatului se produce aproape întreaga gamă de pânzeturi existente pe piață (late, supralate, înguste), țesături jacard, toate din bumbac, celofibră sau în amestec, și poliester în amestec cu bumbac și celofibră.

De asemenea, se mai realizează articole în fir (carouri, dungi), articole de modă, batiste, lenjerie pentru bărbați și femei, lenjerie de pat, țesături pentru balonseide, articole pentru consumul industrial, imprimeuri pentru rochii etc.

— Despre produsele care reprezintă «cartea de vizită» a fiecărei întreprinderi, pe care v-am ruga să le și menționați totodată, ce ne puteți spune?

— Profilată pe imprimeuri de țesături din fire fine pe șabloane, finisarea de țesături în colorit uni, producând țesături poliesterice destinate confecțiilor de balonseide și articole similare, pe realizarea de țesături tip damast, fabrica «DACIA» reprezintă unitatea etalon, ca să mă exprim așa, din cadrul combinatului. Evident că lucrul acesta nu eclipsează cu nimic activitatea și realizările celorlalte unități pe care le vom prezenta ulterior.

Realizate într-un număr impresionant de poziții coloristice, produsele semnate DACIA — și aici voi cita câteva denumiri: «Nicoleta», «Flavia», «Vucoveana», imprimeuri din bumbac în amestec cu poliester destinate confecționării rochiștelor de vară; DALIA, o țesătură extrem de fină, recomandată pentru bluze de damă și rochițe pentru adolescente se remarcă prin multiple atribute calitative numite: și fonabilitate redusă, spălare fără călcare, rezistență la purtare, stabilitate dimensională.

54 articole noi, în peste 170 poziții coloristice, iată cifre care pentru fabrica «AURORA» înseamnă producție și creație. Printre realizările recente remarcăm câteva nume de țesături din poliester în amestec cu bumbac, destinate cămășilor bărbătești și bluzelor de damă. E vorba de produsele «Sol», «Gena» și «Dimă».

2 articole care se realizează tot aici reprezintă înlocuitorii porțiunii de piele de la cizmulile de damă: «Raketa» și «Cizmulita».

O serie de articole vopsite în fir și bucată cum ar fi: «Rodna», «Rodin», «Roman» sînt expediate fabricilor de confecții și tricotațe pentru execuția de cămăși bărbătești și bluze.

Fețele de masă din fire vopsite, «Scărișoara», precum și 4 noi modele de batiste (2 pentru bărbați, 2 pentru femei) completează bogata listă a produselor realizate de fabrica din Calea Rahovei, 240.

Unitatea din Pucioasa — fabrica «BUCEGI» — este specializată în producția de țesături albe și vopsite, late și extralate destinate lenjeriei.

Despre celelalte 2 unități — «INDUSTRIA BUMBACULUI» și viitoarea fabrică textilă «DUNĂREA» din Giurgiu — voi arăta că prima e profilată, în principal, pe producția de țesături imprimate pe mașini rotative, produse de mare serie destinate rochiștelor de vară, pijamalelor de copii și bărbați, capoadelor de iarnă etc., iar a doua, profilată pe producerea de țesături de bumbac și amestec, cu un finisaj superior.

— Ce semnificație are cuvîntul «original» în combinatul dv.?

— Dacă ar fi ceva care să poată fi numit într-adevăr original, ne-am oprit deoptrivă și la cifra care indică pozițiile coloristice ale produselor noastre — 880 — și la țesăturile «Camelia» și «Adriana» — imprimeuri din poliester în amestec cu celofibră, realizate pentru prima oară în țară — destinate confecționării rochiștilor pentru sezon rece, sau la țesăturile vopsite din poliester cu bumbac — tercotul «Elena», destinat balonseidelor, costumelor de vară, pantalonilor, sacourilor.

Am putea numi iarăși original procesul de samforizare a produselor (operație aplicată pentru ca produsele să-și păstreze stabilitatea dimensională și după spălare) sau modalitatea de imprimare a modelelor pe țesăturile executate la mașinile de imprimat cu șabloane automate.

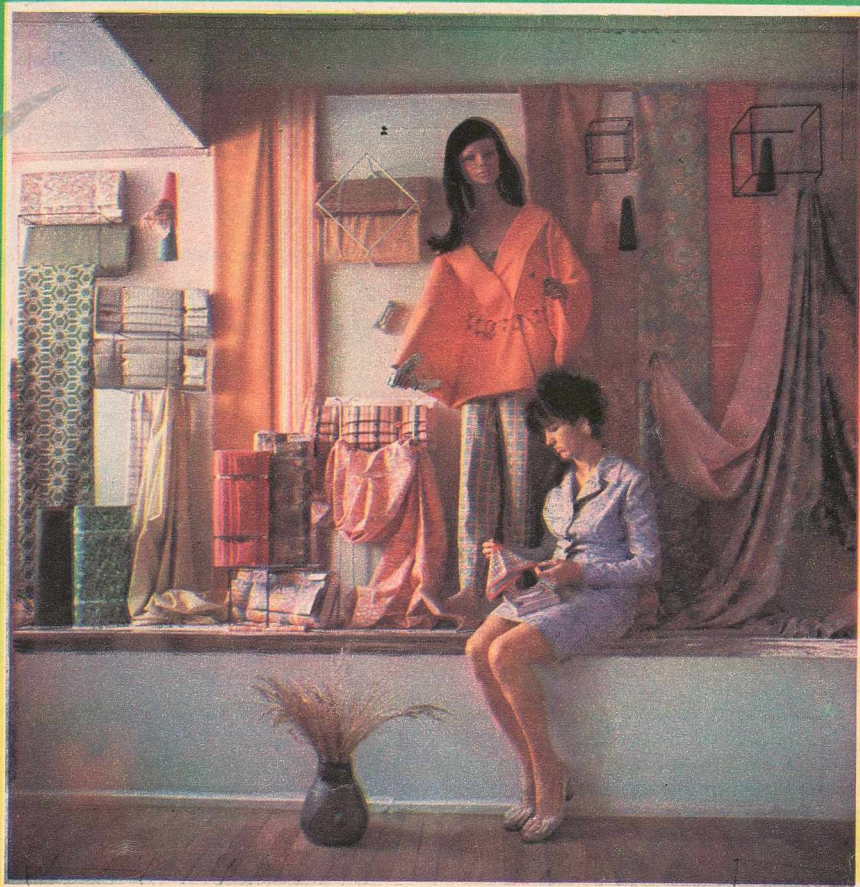
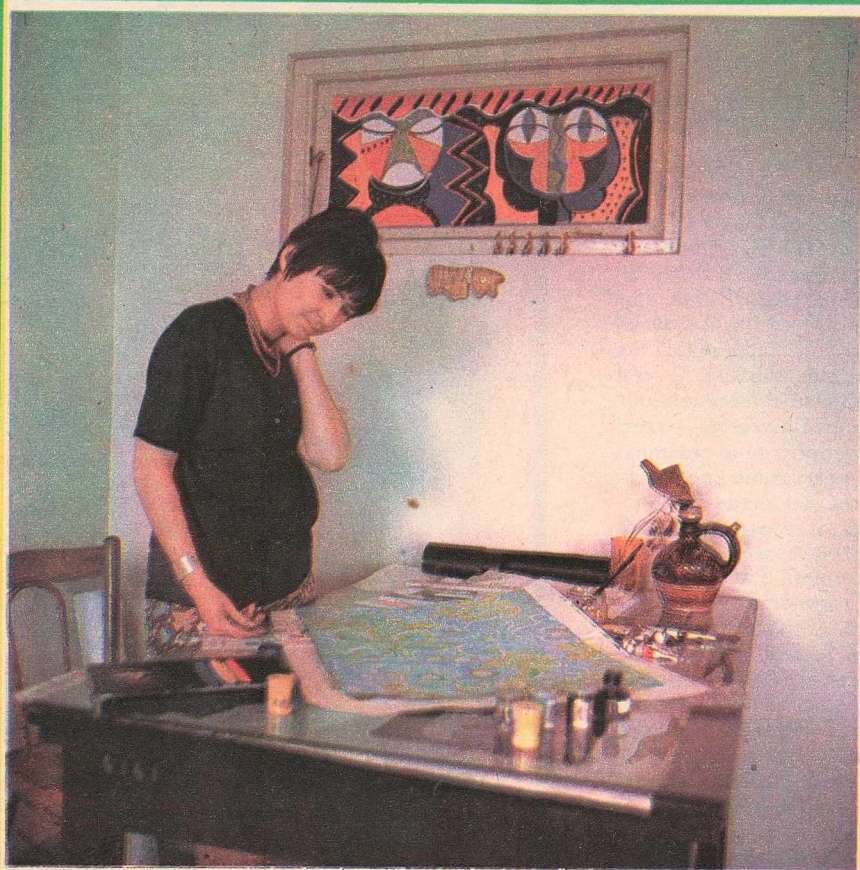
— Să credem că aceste realizări sînt apreciate numai pe plan intern?

— Evident că nu. Produsele noastre trec granițele a peste 24 de țări, printre care: U.R.S.S., Iugoslavia, Cehoslovacia, R.D.G., R.F. a Germaniei, Olanda, Belgia, Elveția, Suedia, Franța, Grecia, Spania, Austria, S.U.A., Canada etc. Cîteva din scrisorile primite pe adresa combinatului nostru relevă, în cuprinsul lor, aprecieri măgulitoare, referitoare la calitatea produselor noastre.

— Ce evenimente speciale au marcat, în ultima vreme, activitatea combinatului?

— Colectivul combinatului nostru s-a numărat printre primele unități din țară care au ajutat întreprinderile afectate de urgia naturii. Combinatul a fost organizat, în acea perioadă, să asigure recondiționarea produselor textile de bumbac supuse deteriorării ale fabricilor din Mediaș și Sighișoara. S-a dus o luptă titanică pentru recondiționarea, în numai cîteva zile, a celor peste 2,5 milioane metri de țesături, bineînțeles în condițiile realizării sarcinilor proprii de plan.

Alături de alte acțiuni menite să diminueze pagubele suportate de unele întreprinderi similare se înscrie și aceea a deplasării la unitățile din Mediaș și Sighișoara a 18 specialiști pentru a-și aduce aportul la darea în folosință cit mai urgentă a întreprinderilor citate.

Interviu publicitar realizat de
Emil CIULEI

de Teodor MAZILU

**cel care
ușor
se
strecoară**

Domnul S preferă să se strecoare. Nici nu știi când înaintază. Ai impresia că noaptea sapă un tunel. Și așa, pe ascuns, urcă, mai face un pas înainte. După o vreme îndelungată de modeste săpături îl vezi la volanul «Mercedesului». Lipsește o vreme — crezi că a murit, te-ai resemnat cu moartea lui, spui Dumnezeu să-l ierte — și, deodată S reapare mai strălucitor ca oricând...

Domnul S are o putere de regenerare extraordinară. A învățat să se profileze. Se profilează pe orice meserie, pe orice situație. E «omul momentului». Orice moment îl găsește gata pregătit. De aici și ambițiile lui de strateg.

— Nu e momentul.

Sau:

— Acu e momentul.

Sau:

— Încă n-a venit momentul.

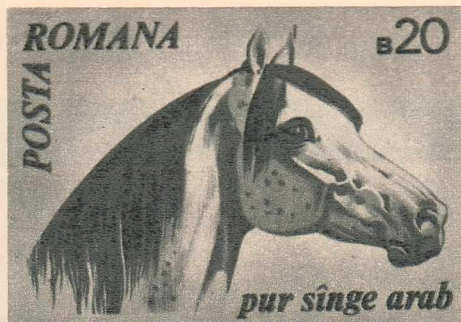
Sau:

— Fii atent! Acu e momentul!

Capacitatea cu care S se descurcă în viață e într-adevăr extraordinară. Dar de fapt S nu se descurcă propriu-zis. Descurcatul — chiar la un nivel acceptabil — presupune oarecare efort, manevre, combinații. Or, nu este așa în cazul de față. S iubește simplitatea.

El nu se descurcă. El se strecoară. Ți se strecoară în suflet și fără să-ți dai seama îți cucerește simpatia. După ce ți se strecoară în suflet, coboară, agale, în buzunar. Cu ușurința cu care ți-a «insuflat» simpatia, îți suflă și o mie de lei. S nu cucerește femeile. El se strecoară în patul femeilor. Prin această metodă infailibilă e-n stare să se strecoare și în istoria literaturii.

S e de fapt ca un gîndac. Nu în sensul metaforic pe care îl are în literatura lui Kafka, ci într-un sens foarte propriu. O gînganie pe care o găsești pretutindeni. Ce se face cu o gînganie — asta hotărăște fiecare...

filatelie

În dorința de a populariza, prin intermediul filateliei, cele mai răspândite rase de cai care trăiesc pe teritoriul țării noastre, Ministerul Poștelor și Telecomunicațiilor pregătește o emisiune de mărci poștale intitulată «Cai».

Seria formată din 6 valori — 20, 35, 55 bani, 1, 1,50 și 2,40 lei — are înscrise cuvintele «Poșta Română» și denumirea cailor ilustrați pe fiecare valoare. Remarcăm printre aceștia puringele arab (valoarea de 20 bani); trăpașul american (valoarea de 35 bani); puringele galop (1,50 lei); lipițanul (2,40 lei), precum și ghidranul și huțul, cai foarte răspândiți pe teritoriul României.

Seria, prima de acest gen în filatelia românească, va fi tipărită în condiții grafice superioare, în sistem tifdruc în policromie. Formatul mărcilor: 39 x 54 mm.

Un set de 3 plicuri prima zi a emisiunii cu o obliterare specială întregeste această emisiune așteptată cu mult interes de către filателиști și mai ales de către colecționarii care se preocupă de tematica faună.

fotonostimadă

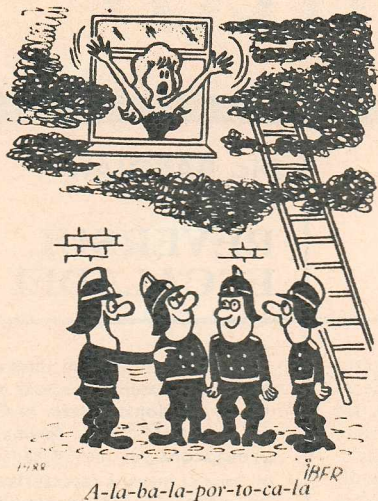
La promenadă
cu mijloace
de locomoție proprii,
supraetajate.

orice naș își are nașul

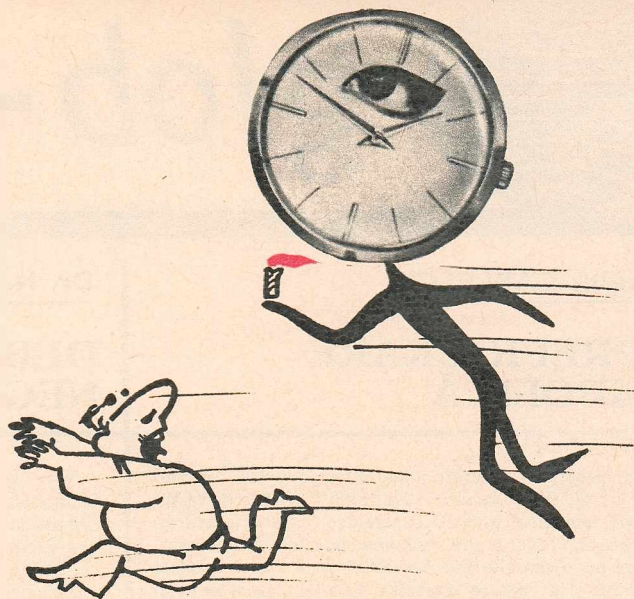
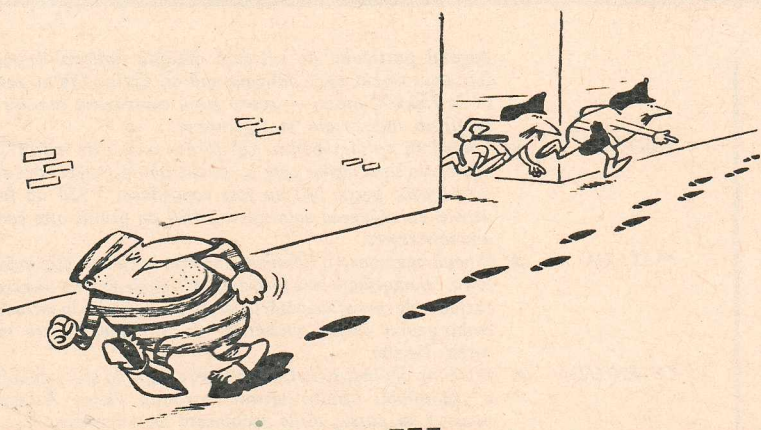
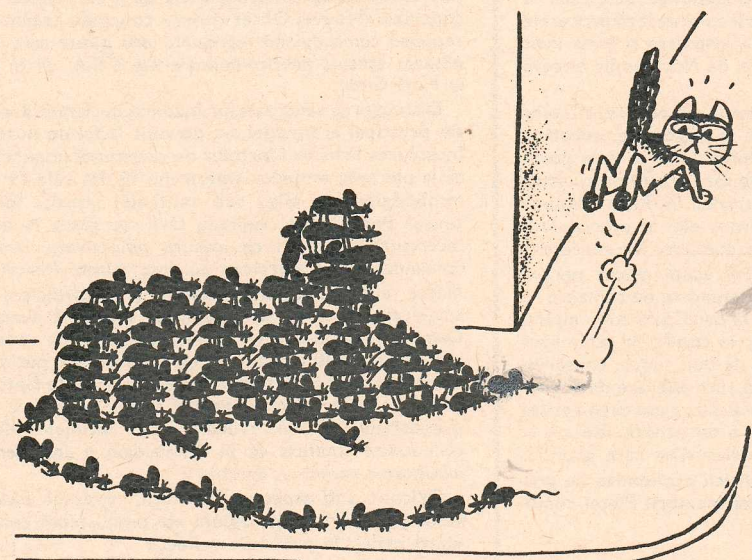
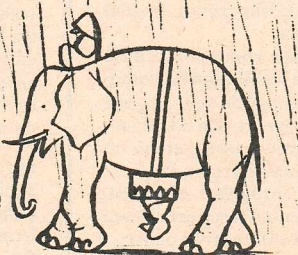
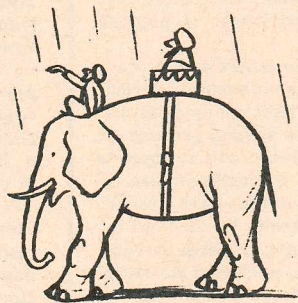
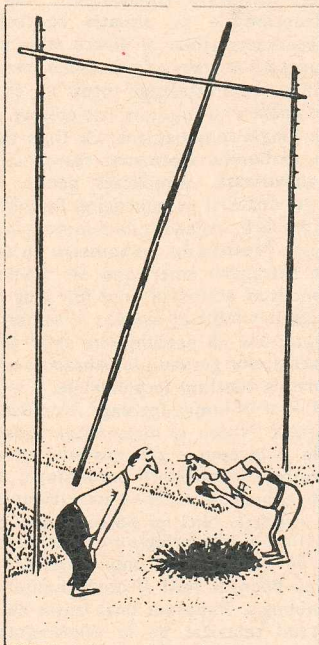
Și chelia și-a găsit nașul în persoana unui medic de la spitalul St. Andrews, Adelaide, Australia. Operația constă din sute de microtransplante de pe ceafa pacientului, acoperită cu păr chiar în cele mai sumbre cazuri de chelie. Rezultatul îl puteți aprecia din fotografie.

Operația nu e dureroasă. Singura mare durere — pentru pacient, firește, nu pentru chirurg — este costul ei ridicat (circa 600 de dolari), care o situează deci, cel puțin pentru moment, în rîndul curiozităților medicale și nu în arsenalul terapeutic obișnuit. Să fie totuși un început?

A-la-ba-la-por-to-ca-la

ALERGĂRI

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
2											
3											
4											
5											
6											
7											
8											
9											
10											
11											
12											

ORIZONTAL: 1) Alergătoare de origine africană — Bună de alergătură. 2) Fugitiv — Fuge pe șine (trans.). 3) Alergător de viteză — Pun vînatul pe fugă. 4) Localitate în Alabama — Năvălit. 5) Te oprește din cursă — Orașel în Norvegia. 6) Te întîmpină și la plecare și la sosire (pl.) — Măsuri agrare — Cap în Algeria. 7) Pune vitele pe fugă — Nelipsit de la alergările de cai. 8) Aluminiu — Fuge de primejdie — Cais! 9) Comandanți otomani — Zgomotul galopului. 10) Unde duc toate drumurile — Te pune pe fugă. 11) În întregime — Alergări pe teren variat — Vehicul pentru alergători în arenele romane. 12) Căzuți în cursă — Te face să alergi fără să vrei.

VERTICAL: 1) A părăsi pe furiș un loc — Întîmpină pe alergători la

sosire. 2) N-are voie să alerge în galop — Aleargă după doi iepuri. 3) Pornit pe fugă — Înainte de comanda «start» la alergările de viteză. 4) Dată gata (fig.) — Anunț scris. 5) Oraș în S.U.A. — Aleargă după o năframă roșie pină-și dă sufletul — De față. 6) Subit! — Întrecere medievală de tir în goana calului — Petre! 7) Alergători de rasă... — ...și alți alergători de rasă. 8) Alergările de fond, de exemplu (sing.) — La sfîrșitul unei alergări. 9) Poftim — Formă. 10) Dă plecarea la concursurile de alergări — Diminutiv masculin. 11) Bruneți — Alergător pe hipodrom. 12) A alerga de colo-colo — Sprintene.

Marian PĂTRAȘCU

Dicționar: EPES, TUA, FER, TAD.

Dezlegarea jocului «CU BARCA PE LAC», apărut în numărul trecut

ORIZONTAL: 1) REPIN — HELIOS. 2) AMAN — DARASCU. 3) VIS — CANOE — HR. 4) EN — CARON — MES. 5) LECUI — NARATA. 6) SA — CV — TARI. 7) ACIC — AI — ME — L. 8) NU — JEROME — MU. 9) G — C — LALA — CAN. 10) HEINE — ARDENT. 11) ETRAVA — INTER. 12) LONGERON — ITE.

Romulus CĂPLESCU

O PREFIGURARE SIMBOLICĂ

«Pace, progres, cooperare internațională»; sub semnul acestui întreit ideal, la sediul Națiunilor Unite, în vastul și acit de familiarul amfiteatru scâldat în lumina azurie, se desfășoară, în aceste zile, *Adunarea mondială a tineretului*, reuniune cu o semnificație deosebită, una din multiplele manifestări prin care se cinstește «jubileul de argint» al O.N.U. 750 de tineri și tinere de pe întreaga planetă, care nu depășesc 25 de ani, vârsta Națiunilor Unite, provenind din toate categoriile sociale, cu cele mai diverse preocupări și orientări politice, filozofice, religioase, deopotrivă de interesați însă, în numele viitorului civilizației, ca toate popoarele lumii să coexiste pașnic, să se dezvolte în deplină securitate, să coopereze armonios, au la dispoziție timp de 10 zile (9-18 iulie) o tribună largă și liberă de dezbateri axate pe o problematică majoră: *pacea mondială, dezvoltarea, educația, omul și mediul înconjurător*. Sînt patru teme de importanță vitală, constituind tot atîtea linii de forță și în același timp condiții de promovare a progresului uman. Pentru a asigura acestor dezbateri un caracter cît mai larg, comitetul organizatoric, întrunind principalele organizații internaționale de tineret, a invitat nu numai reprezentanți din cele 126 de țări membre ale O.N.U., dar și din state care nu fac parte din acest for, precum și din teritorii care nu și-au cucerit încă independența — toți participanții bucurîndu-se de aceleași drepturi. Nu trebuie oare să vedem în acest vast conclave al tinerilor, de la care nimeni nu este exceptat, un simbolic indemn ca O.N.U. să capete acel caracter universal pe care-l stipulează Carta și care i-ar asigura o mult sporită eficiență în abordarea cu succes a problemelor deschise ce-și așteaptă încă rezolvarea? Fie-rește, așa cum procedura e simplificată la maximum pentru a permite o confruntare deschisă și sincera de idei — părerile diferite și chiar opuse neputînd reprezenta un obstacol, ci fiind de natură să contribuie la o mai bună cunoaștere reciprocă și implicit la o mai clară evidențiere a punctelor de contact — tot astfel și recomandarea ca eventualele hotărîri să fie adoptate pe calea consensului, prefigurează împlinirea altui deziderat pe făgașul unei lucrări internaționale armonioase.

În multe comentarii s-au subliniat, pe bună dreptate, elementele de inedit ale acestei adunări mondiale a tineretului. Cu toată modestia cuvenită am dori să atragem atenția că un precedent al unei asemenea reuniuni a existat: «masa rotundă» a tineretului desfășurată cu un an în urmă în țara noastră. Ne bucură că «*spiritul Snagovului*», despre care s-a vorbit atît pe atunci, și-a găsit o asemenea rezonanță, este reeditat azi la o scară atît de largă.

Tineretul, care a și început să preia schimbul de mîine, se simte tot mai răspunzător pentru soarta lumii, el este dureros de conștient de profunda anomalie exprimată prin faptul că pentru pregătirea unui soldat se cheltuiesc azi în lume 8 000 de dolari, iar pentru pregătirea școlară a unui tînar numai 100; el nu mai este dispus să permită repetarea tragicilor erori ale trecutului, soldate cu secerarea a milioane de vieți tinere. În numele acestei răspunderi mărite, tînara generație nu intenționează să lase nefructificate posibilitățile reale, evidente, de statornicire pe glob a păcii, securității și cooperării. Această evidență se transformă tot mai mult în convingere, iar convingerea, la rîndul ei, în voința de a acționa.

Dr. N. S. STĂNESCU

DEBUTUL NEGOCIERILOR

Vara anului 1970 a înregistrat, pentru Comunitatea Economică Europeană, debutul negocierilor destinate să lărgească Piața comună. La masa tratativelor au luat loc reprezentanții celor șase țări membre și cei ai patru state ce aparțin acum grupării denumite Asociația Europeană a Liberului Schimb: Anglia, Norvegia, Danemarca, Islanda.

De pe acum agenda discuțiilor se anunță a fi încărcată de probleme a căror rezolvare nu este de loc simplă și, de aceea, toți observatorii internaționali, care se așteaptă la negocieri de lungă durată, nu îndrăznesc să prevadă rezultatul lor.

Prudența își are, în primul rînd, rădăcinile sale pe care le-am putea numi istorice. Într-adevăr, în decursul perioadei de peste un deceniu de viață a Pieței comune au mai avut loc unele încercări de aderare la această grupare de state. Dar în fața Angliei, care a făcut eforturi serioase la un moment dat în această privință, s-a închis implacabil ușa comunității: motivele rostite cu glas tare au fost, desigur, mai puțin fundamentate decît cele reale. Pe de o parte, Anglia a vrut să renegocieze bazele pe care stătea activitatea Pieței comune, iar pe de altă parte, unele țări ale comunității se temeau că echilibrul de forțe economice din interiorul acesteia se putea modifica — prin aderarea britanică — în defavoarea lor. Cert este că, ani de zile, deși s-au făcut numeroase declarații de intenție din partea Angliei, lucrurile nu au demarat cîtuși de puțin.

Acum condițiile sînt schimbate. Piața comună și-a desăvîrșit dezarmarea vamală interioară și a stabilit tariful comun față de țările membre. S-a ajuns la un punct de vedere general acceptat în privința Pieței comune agrare. Cu alte cuvinte, edificiul integrării economice a parcurs unele etape importante. Deși toată lumea își dă seama că aceste etape nu sînt ireversibile, mulți entuziaști ai integrării capitaliste susțin că ar fi sosit timpul să se treacă la unificarea economică monetară și chiar politică. Așadar, există motive pentru a se considera, de către unii membri ai comunității, că ea este îndeajuns de solidă și de consolidată pentru a suporta operațiunea unei grefe menite să o amplifice. Sau, ceea ce este același lucru în fond, membrii săi consideră că procesele comunitare au cîpătat o asemenea amploare și forță încît eventualii noi membri nu vor avea de făcut nimic altceva decît să le accepte ca atare.

Desigur, nu acesta este și punctul de vedere al celor patru țări ce candidează. Ele vor să negocieze, socotind deci că nimic nu este atît de definitiv încît să li se poată impune ca pe o fatalitate. Prețul pe care aceste patru state trebuie să-l plătească pentru intrarea în Piața comună este considerat a fi prea mare pentru ele, în special date fiind prevederile politicii agricole comune. Iar reprezentanții acestor patru state pledează acum măcar pentru stabilirea unei perioade cît mai îndelungate de tranziție — pentru adaptarea agriculturii lor la condițiile comunitare.

Faptul că tratativele au început în condițiile schimbării de guvern în Anglia este apreciat de bun augur, conservatorii fiind considerați mai înclinați spre aderare decît predecesorii lor laburiști. Este cert însă că la masa negocierilor cele patru state n-au venit dintr-o entuziaștă aderare la ideile integrării, ci din conștiința riscurilor care planează asupra economiei lor în urma politicii economice de grupare închisă pe care o promovează membrii Pieței comune față de terțele țări.

Dic. BABOIAN

REVERSUL ESCALADEI

De două ori într-un interval de două luni președintele Nixon a considerat necesar să explice poporului american de ce a ordonat invazia în Cambodgia; de ce a recurs la cea de-a treia opțiune (prima reprezentînd inacțiunea, iar a doua, acordarea unei asistențe militare masive Cambodgiei), pe care el însuși a caracterizat-o plastic: *intrarea în miezul incurtăturii*. Și într-un caz, și în celălalt, au fost invocate argumente, ipoteze, justificări. Analizîndu-le sub toate aspectele și confruntîndu-le cu situația concretă din Indochina, mulți observatori, chiar și dintre aceia care se numără printre suporterii actualei administrații americane, nu s-au văzut în măsură să înțeleagă totuși de ce a fost nevoie de un *safari militar*, cu implicații de coșmar pentru organizatorii lui în jungla cambodgiană, cît timp desprinderea din mlaștina războiului vietnamez constituie și așa o întreprindere anevoioasă, complicată pentru S.U.A. În cele două luni ale vîntătorii de *sanctoare*, Statele Unite au acumulat un număr fără precedent de puncte la capitolul pierderi de prestigiu. Precizia de cronometru cu care s-a respectat scadența retragerii americane din Cambodgia, departe de a fi constituit atributul unui *fair play* de circumstanță, a reprezentat indiciu evident al temerilor legitime ale Washingtonului că prelungirea, chiar și cu un ceas, a incursiunii armatelor generalului Abrams s-ar putea solda cu o reeditare, la tensiuni incalculabile, a exploziei de proteste în S.U.A. și în lumea întreagă. Conflictul deschis între președintele Nixon și majoritatea senatorilor americani a fost de la început o circumstanță agravantă, tot așa cum puternicele manifestații studentești, soldate cu morți și răniți, au constituit pentru Casa Albă un semnal și un avertisment totodată. Nici nu s-a terminat celebrarea succesului imaginar al blitzkrieg-ului american și președintele Nixon a devenit obiectul unor insistente interpellări în legătură cu bilanțul real al operațiunilor de pe fronturile din Cambodgia. Raportul final lansat de la San Clemente și interviul televizat de la Washington n-au reușit să elucideze multe întrebări-cheie. Ceea ce n-a împiedicat presa internațională să-și formuleze propriile concluzii. «*Nouvel Observateur*» conchide neechivoc: *Operațiunea cambodgiană reprezintă una dintre cele mai răsunătoare eșecuri politico-militare ale S.U.A. de la expediția la Plaja Giron*.

Distrugerea sanctualelor inamice, declarată drept obiectiv principal al invaziei, s-a dovedit la fel de iluzorie ca și încercarea lichidării forțelor de rezistență populară. Faptul că la plecarea trupelor americane 12 din cele 19 provincii cambodgiene se aflau sub controlul acestor forțe și că orașul Pnom Penh, capitala țării, se găsea la un pas de încercuire, arată în ce măsură obiectivele urmărite de comandamentul american au fost atinse. Pentru a salva măcar aparențele, unii istorici și teoreticieni militari americani încearcă să acrediteze ideea că aventura din Cambodgia ar fi fost un succes din punct de vedere tactic și o greșeală sub aspect strategic. Speculație puțin consolatoare pentru S.U.A. și mai ales dezmințită de fapte. Despre ce fel de succes tactic poate fi vorba de vreme ce însuși președintele Nixon, evocînd lecția ultimelor două luni, recunoaște implicit că în Cambodgia a fost demonstrată inutilitatea extinderii agresiunii.

Oricum, sub aspectul finalității, reversul escaladei, în Indochina sau în alte regiuni ale lumii, oferă celor direct vizaiți prilej de profunde reflecții.

telex

LONDRA

● În ultimele două luni circa 50 mercenari «șomeri» din Europa occidentală au fost trimiși la Pnom Penh — se afirmă în ziarul «*Guardian*». Se recrutează mercenari pentru Cambodgia, de asemenea în Africa de Sud și Rhodesia.

WASHINGTON

● Din fiecare mie de dolari cheltuit de guvernul S.U.A., numai 7 revin asigurărilor sociale, 7,5 — învățămîntului, iar peste 375 sînt alocați în scopuri militare. Cifrele au fost citate de liderul majorității democratice, M. Mansfield.

PARIS

● Proportia vindecărilor de cancer în Franța este de 1 la 3. 60 000 francezi sînt salvați în fiecare an. În unele forme ale bolii, procentul însănătoșirilor a crescut de la 5-10% la 30-50%.

MACAU

● 217 tone de aur au fost importate în ultimii 5 ani de colonia portugheză Macau, nici o uncie de metal prețios nu a fost exportată oficial. Explicația? Macau este o adevărată placă turnantă a contrabandei cu aur în Orient.

BUDAPESTA

● Cele mai mici aparate de radio pentru automobile din cîte s-au fabricat bină în prezent se produc la uzina «*Video-ton*» din Székesfehérvár.

BONN

● Dintr-un raport al ministerului de interne al R.F.G. reiese că

TOKYO

PRETORIA

COPENHAGA

bugetul partidului de extremă dreaptă național-democrat a fost anul trecut de 9 milioane mărci. Cotizațiile nu totalizau decît 750 000 mărci — restul fiind contribuția marilor bănci și firme industriale vest-germane.

● Compania de stat pentru căi ferate a aplicat măsuri severe împotriva salariiților care au participat la grevele din această primăvară: peste 100 au fost concediați, 1 934 au fost pedepsiți cu scăderea salariului, 2 860 au primit alte sancțiuni administrative.

● O nouă bază pentru submarine se află în construcție la Simons-town. Submarinele sînt furnizate Africii de Sud de diverse state occidentale, în pofida hotărîrii O.N.U. cu privire la introducerea embargoului asupra vînzărilor de armament către regimul rasist Vorster.

● O treime din industria Danemarcei se află în sfera de influență a capitalului străin, afirmă savantul Helge Andersen în recenta sa carte, «*Cine stăpînește Danemarca*». Investițiile străine au totalizat în ultimul deceniu peste 5,5 miliarde coroane.

Radu VASILIU

LUPTA CELOR 18 000 000

La sfârșitul lunii iunie s-au desfășurat la Roma lucrările Conferinței internaționale de solidaritate cu popoarele din coloniile portugheze. O largă participare — delegații din peste 50 de țări, printre care și România, reprezentanți ai unor organizații internaționale, observatori ai comitetului O.N.U. pentru decolonizare — a dat acestei reuniuni caracterul unei puternice acțiuni de sprijinire a luptei de eliberare purtate de popoarele celui mai întins imperiu colonial contemporan — al Portugaliei.

Precum se știe, principalele teritorii de peste mări stăpinite de Lisabona se află în Africa. 18 milioane de oameni trăiesc în Angola, Mozambic și Guineea-Bissau, într-un regim colonial de cel mai clasic tip, lipsiți de cele mai elementare drepturi, încătușați de o forță militaro-polițienească disproporționat de mare în raport cu posibilitățile micii «metropole» din Peninsula Iberică. Sfidarea cu care regimul colonialist portughez a reacționat la deciziile O.N.U. privitoare la decolonizare, a îndrăgostit acțiunile populațiilor din cele trei teritorii, care au organizat mișcarea de eliberare prin luptă armată.

Ținerea acestei reuniuni la sfârșitul lunii iunie are o adâncă semnificație: momentul coincidea cu festivitatea de la San Francisco consacrată aniversării unui sfert de veac de la semnarea Cartei O.N.U. Dezbătând problemele pe care le ridică dănuirea sistemului colonial, conferința de la Roma făcea să răsune un motto: la 25 de ani de la proclamarea, în Cartă, a dreptului națiunilor de a dispune liber de destinele lor și a misiunii sacre a Națiunilor Unite de a favoriza emanciparea popoarelor din colonii, la 10 ani de la adoptarea, de către Adunarea Generală O.N.U., a «Declarației cu privire la acordarea independenței țărilor și popoarelor coloniale», în lume mai există 45 de teritorii neautonome, cu o populație totală de 28 de milioane de oameni, din care majoritatea este stăpinită de Portugalia.

Persistența colonialismului portughez, în pofida acțiunilor întreprinse de O.N.U., deși pare atât de ciudată, are o explicație care nu mai e un secret pentru nimeni: sprijinul disimulat, dar solid, de care se bucură regimul de la Lisabona în cercuri influente, oficiale și neoficiale, din diverse țări apusene. Ocupându-se într-o publicație a O.N.U. de problemele decolonizării, I.S. Djermakoye, secretar general adjunct al O.N.U. pentru chestiunile de tutelă și teritoriile neautonome, releva cu amărăciune că situația din Africa australă se datorează, printre altele, bogățiilor minerale — diamant, cupru, nichel și petrol — care au atras importante investiții de capitaluri ale unor întreprinderi de diverse naționalități. Cu toate că Adunarea Generală a O.N.U. a calificat Mozambicul, Angola și Guineea-Bissau drept teritorii neautonome, Portugalia le-a proclamat teritorii naționale, refuzând să ia în considerare glasul imensei majorități a membrilor unei organizații din care face și ea parte. Totodată, cererea Consiliului de securitate ca statele să nu acorde Portugaliei ajutor care ar putea fi utilizat în scopuri militare n-a fost respectată de o serie de guverne. Și cum ar fi putut fi când Portugalia este copărtăș cu drepturi egale la organizația tratatului nord-atlantic?

Această contextură de interese economice și militare frânează decolonizarea în Africa australă. Iată de ce sînt de prevăzute de pe acum dezbateri furtunoase la sesiunea din toamnă a Adunării Generale a O.N.U., cînd va fi abordată chestiunea teritoriilor coloniale și a îndeplinirii Declarației din 1960.

I. CIOARĂ

COMPLICATA ECUAȚIE A ULSTERULUI

Deși fluctuațiile tensiunii sociale din Ulster au luat un caracter de periodicitate, actualul val de tulburări a surprins oarecum prin precipitarea sa, fiind așteptat la începutul celei de-a doua decade din iulie, o dată cu ieșirea în stradă a protestanților, cu cimpoaie și tobe, pentru a sărbători victoria lui William de Orania asupra regelui catolic al Angliei, James al II-lea. Apariția, alături de focarele de violențe devenite de acum «tradiționale» — Belfast (capitala) și Londonderry — a unui nou, Armagh, oferă o explicație a acestei devansări. În închisoarea de femei de aici a fost întemnițată, la 26 iunie, pentru a ispăși o condamnare de șase luni, în urma participării la tulburările de la Londonderry din august trecut, tinăra deputată nord-irlandeză Bernadette Devlin, înfocată luptătoare pentru drepturile civile ale populației catolice...

Și astfel, proaspăt instalatul la putere guvern conservator a fost nevoit ca încă din prima sa săptămână de activitate să consacre o ședință de cabinet «restaurării ordinii în Irlanda de Nord». Ce s-a hotărât? Că «politica actualului cabinet va fi identică în principiile și țelurile sale cu cea a fostului guvern laburist»; că — o continuare logică a ceea ce s-a enunțat mai sus — vor fi trimise noi întăriri efectivelor britanice din Irlanda de Nord, chiar pînă la depășirea plafonului de 12 500 militari; că ministrul de interne, Reginald Maudling, se va deplasa de urgență la Belfast pentru «examinarea situației la fața locului». Zis și făcut. Într-o ședință specială a Parlamentului nord-irlandez, ce a avut loc doar la câteva ore de la sosirea emisarului londonez, au fost dezbătute și adoptate noi legi menite să ducă la «restabilirea calmului»: minimum șase luni închisoare pentru cei ce provoacă dezordine, minimum cinci ani pentru cei ce folosesc substanțe explozive etc., etc.

Vor avea toate acestea efectul major scontat? Observatorii răspund amintind convingerea exprimată în cercurile politice și de presă în urmă cu un an, la preluarea funcției de șef al guvernului din Ulster de către James Chichester-Clark — și anume că succesul lui Terence O'Neil n-are mai multe șanse de succes decît acesta. Pe de o parte, pentru că guvernul Chichester-Clark cedează presiunilor extremei drepte a partidului unionist al protestanților, a cărei politică de «apartheid social» este exprimată prin lozincă «We shall never surrender» (în traducere «nu vom capitula niciodată») — ca și cum acordarea de drepturi civile minorității catolice ar echivala cu o capitulare!). Pe de altă parte, datorită situației speciale a Ulsterului (un milion de protestanți și 500 000 catolici), măr al discordiei în ultima jumătate de secol între Republica independentă Irlanda (trei milioane locuitori, în majoritate catolici) și Londra, o povară a istoriei complicată de implicarea unor membri ai cabinetului irlandez al lui Jack Lynch într-un trafic de arme destinat unui grup extremist din Irlanda de Nord — fapt ce a dus de altfel și la declanșarea unei situații de criză atât în interiorul guvernului Republicii Irlanda, cît și între acesta și guvernul de la Londra ca și de vizita secretă în cartierul populației catolice din Belfast a ministrului de externe al Republicii Irlanda. În sfârșit, dar nu pe ultimul plan, stau problemele de ordin economic și social cărora le are de făcut față Irlanda de Nord și de care nu e străină Londra: șomajul masiv (7,5%), criza de locuințe, ambele afectînd îndeosebi pe catolici etc. Este drept, în cursul ultimei sesiuni parlamentare nord-irlandeze au fost adoptate mai multe reforme decît din 1921 încoace... Numai că au rămas pe hîrtie.

Belfast, capitala Ulsterului, în timpul recentelor ciocniri sîngeroase dintre catolici și protestanți. În fotografie, grupuri de manifestați în fața barajului militaro-polițienesc.

Solidaritatea locuitorilor capitalei japoneze cu populația din acele părți ale României grav afectate de recente inundații: în parcul Sukiya-bashi, din cartierul Ginza al orașului Tokyo, membri ai Asociației de prietenie Japonia-România colectează bani pentru fondul de ajutorare destinat României.

SECURITATEA EUROPEANĂ — CERINȚE PRIORITY

Dezideratul major al popoarelor europene — o securitate reală și o cooperare rodnică în Europa — formează obiectul amplului dialog internațional, generat o dată cu Declarația de la București din 1966 și stimulat în continuare de Apelul de la Budapesta și Declarația de la Praga din 1969.

România socialistă s-a manifestat ca un factor deosebit de activ în inițierea și dezvoltarea procesului de destindere, în evidențierea căilor care să ducă la obiectivul securității europene, inclusiv o conferință general-europeană. Numeroasele contacte și convorbiri ale șefului statului, și ale altor conducători ai țării noastre, cu factorii de răspundere din aproape toate țările europene, principiile și propunerile constructive avansate, poziția receptivă față de opiniile partenerilor, toate acestea au adus o prețioasă contribuție la progresul ideii securității europene, la materializarea ei în acțiuni concrete de îmbunătățire a ambianței politice în Europa.

În prezent s-a conturat un larg consens internațional asupra utilității convocării conferinței general-europene și o apropiere a poziției diferitelor state într-o serie de probleme practice privind organizarea ei. Cum ar fi: locul (Helsinki), componența (toate statele europene, inclusiv R.D. Germană și R.F. a Germaniei, pe picior de egalitate, precum și S.U.A. și Canada).

Memorandumul adoptat la Consfătuirea de la Budapesta din 21-22 iunie a miniștrilor de externe ai celor șapte țări socialiste, pornind de la stadiul actual al problemei, a sugerizat măsuri noi, menite să vină în întimpinarea sugestiilor făcute de alte părți, să grăbească prin aceasta acordul cu privire la convocarea conferinței.

Care din problemele complexe, nerezolvate, ale situației din Europa se cuvine să fie abordate cu precădere la conferință? — Iată subiectul asupra căruia dezbaterile continuă. România atribuie o atenție prioritară problemei renunțării la folosirea forței și la amenințarea cu forța. Asumarea în cadrul conferinței a unui angajament în acest sens ar acționa ca o importantă frînă morală împotriva intențiilor cercurilor agresive, ar consfinți pe planul relațiilor europene principiul reglementării problemelor litigioase exclusiv pe calea tratatelor pașnice — ca singura cale compatibilă cu etica și legalitatea internațională.

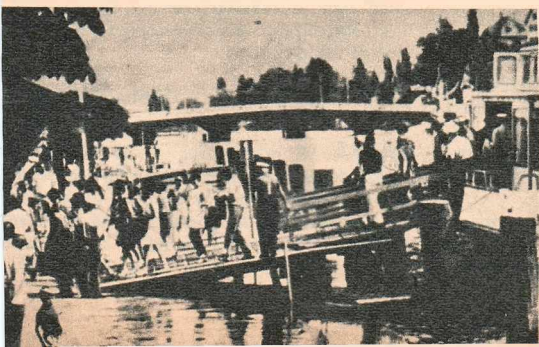
Statornicirea unor raporturi de bună vecinătate, cooperarea largă în domeniul economic, tehnico-științific, cultural, pe temelia solidă a principiilor suveranității și independenței, egalității în drepturi, neamestecului în treburile interne, avantajului reciproc, reprezintă esența, miezul politicii de înfăptuire a securității europene. România subscrie de aceea cu convingere la propunerea ca lărgirea relațiilor economice precum și a schimburilor culturale, favorizarea conlucrării în domeniul politic, să formeze un punct important al conferinței europene.

O problemă a securității europene, consemnată și în Declarația de la București pe primul plan al măsurilor necesare în vederea destinderii militare în Europa, este aceea a lichidării forțelor armate străine pe teritoriul statelor europene. O înțelegere în această privință, chiar și referitoare la măsuri parțiale, ar contribui la întărirea suveranității statelor și la micșorarea încordării în Europa. Ca țară care a preconizat ea însăși realizarea în Europa a unui organism permanent de colaborare, România sprijină ideea înscrisă și în memorandum cu privire la instituirea în cadrul conferinței a unui organism pentru problemele securității și cooperării în Europa.

Pentru a grăbi convocarea conferinței sînt necesare în continuare din partea tuturor statelor interesate eforturi susținute, participarea lor directă și activă în toate fazele pregătirii.

T. FLORESCU

Ploi torențiale au provocat în aceste zile inundații într-o serie de regiuni ale Elveției. În fotografie, apele Rinului re-rârsindu-se la Stein.

LONDRA

CONSERVATORII — PRIMII PAȘI

Corespondență specială de la Gordon SCHAFFER

Strategii electorale ai conservatorilor și-au dat seama că sporirea costului vieții în timpul guvernării laburiștilor a afectat fiecare casă. De aceea, în timpul campaniei electorale, în cadrul programelor de la televiziune rezervate lor au prezentat o liră tăiată în felii și, alături, sloganul ironic: «Votați pentru laburiști și lira de 10 șilingi». Astfel, conservatorii au câștigat alegerile în Anglia, în bună măsură sperând gospodinele cu spectrul majorării și pe viitor a prețurilor la bunurile de larg consum. Dar programul pe care îl au acum în vedere, după instalarea la putere, nu reprezintă altceva decât trecerea poverii impozitelor pe umerii maselor largi — adică de la taxele directe percepute după venit, la taxele indirecte, impuse pe bunuri și servicii. Este vorba de așa-numita taxă a valorii adăugate, preconizată de actualul ministru al finanțelor, Iain Macleod, cu multe luni înainte de alegeri și care adaugă un procent la fiecare stadiu de producție și impune finalul total asupra consumatorului. Pe acest fundal e lansat și atacul împotriva sindicatelor. Guvernul conservator plănuiește să elaboreze legi care vor micșora posibilitatea sindicatelor de a chema la grevă, va permite ca în anumite ocazii să fie luate chiar măsuri penale împotriva greviștilor: amenzi sau închisoare. Când guvernul laburist a încercat să pășească pe un asemenea drum a fost forțat să abandoneze. Acum muncitorii se văd nevoiți să reînceapă lupta.

Pe tărîmul politicii internaționale, noul guvern continuă în fapt linia predecesorului său. De pildă, în privința negocierilor cu Piața comună, conservatorii nu numai că acceptă taxa valorii adăugate, dar au și anunțat că sînt gata să abandoneze politica agricolă în vigoare încă din 1947 — și anume aceea de sprijin față de fermieri și de menținere a unor prețuri scăzute pentru principalele alimente. Acesta este primul pas spre acceptarea politicii agrare a C.E.E. care e bazată pe prețuri mari, suportate de consumatori și pe retragerea așa-numitelor surpluse de pe piață. Dacă guvernul conservator va merge mai departe pe acest drum, iar țările din C.E.E. nu vor accepta schimbări serioase de poziție, costul vieții va spori și mai mult.

Un pas primejdios îl poate constitui și acordarea unui sprijin mai fățiș regimurilor rasiste din sudul Africii, în primul rînd prin renunțarea la singurul punct pe care Wilson îl câștigase, în ciuda presiunilor exercitate de ministerul de externe și cel al apărării — menținerea interzicerii vânzării de arme către Republica Sud-Africană. În prezent, abandonarea acesteia, ca și recunoașterea regimului ilegal din Rhodesia, pare să fie numai o chestiune de timp.

Cît privește pe laburiști, opinia publică se întreabă acum ce se va întîmpla mai departe. Fără îndoială că la conferința din toamnă se vor face auzite recriminări amare.

UN FACTOR DE CRIZĂ ȘI PERICOLE

Ceea ce părea a fi, după expresia consacrată a generalului Eisenhower, «un produs exclusiv al societății americane» — faimosul complex militar-industrial — își face apariția și în alte țări occidentale. Pentru moment cele mai accentuate reflexe vest-europene ale fenomenului sînt sesizate în Italia.

Potrivit datelor publicate de Institutul de studii strategice din Londra, între cele 14 mari companii integrate în complexul militar-industrial se află nume de rezonanță pentru cifra lor de afaceri cum sînt Fiat, Alfa Romeo și Industrie Aeronautiche e Mecca-

niche Piaggio — societăți profilate pe construcția motoarelor de avion, rachetelor și sistemelor electronice, Fincantieri Construzioni Navali, Ansaldo și CRDA — specializate în fabricarea de nave de luptă, precum și Melara, Bombi Parodi Delfino, Selenia și Apparecchi Radio — dominînd producția de autovehicule, artilerie și aparatură de transmisiuni și radar.

Însăși evoluția industriei de război italiene a favorizat apariția complexului militar-industrial. Astfel, comenzile și licențele de construcție în domeniul armamentelor la care Italia a început să aibă acces din 1949 — anul intrării în blocul N.A.T.O. — precum și asistența tehnico-financiară ulterioară acordată de Statele Unite, au ridicat la două treimi, încă în anul 1965, cota de participare a industriei naționale la înzestrarea și dotarea armatei.

Complexul militar-industrial italian a acumulat o putere economică și, implicit, o forță de influențare politică suficient de mare spre a provoca îngrijorarea legitimă nu numai a maselor populare, ci și a unor cercuri politice și de afaceri influente, dar care își văd amenințate pozițiile de către giganții din compunerea complexului.

În ceea ce privește coloratura politică a forțelor complexului militar-industrial italian este remarcată prezența, alături de marii industriași — ce constituie un adevărat «lobby» în ministerul apărării și în rîndul șefilor militari — a numeroși reprezentanți ai creștin-democraților și ai partidelor de dreapta — liberali și monarhiști. Chiar și Vaticanul participă cu investiții la producția de armament a societăților Alfa Romeo, Finmeccanica și altele. «Cu ajutorul masivelor investiții ale Vaticanului — scrie săptămînalul vest-german «Der Spiegel» — grupul industrial Finmeccanica a progresat de la un capital de 185 milioane dolari în 1959 la 420 milioane dolari în prezent».

Servind interesele marelui patronat, ale cercurilor politice și din armată legate de acesta, complexul militar-industrial este socotit de către comentarii realiști și lucizi din Italia drept un factor de agravare a crizei social-politice în care se află țara. De aceea, promovînd ideea unor schimbări politice, absolut necesare, presa progresistă italiană combate totodată influența complexului militar-industrial asupra vieții economice și politice a Italiei, participarea țării la pactul militar N.A.T.O., accentuarea cursei înarmărilor. Iar demonstrațiile ce au avut loc cu ocazia sesiunii Consiliului ministerial nord-atlantic din luna trecută sînt un indiciu clar al fermității cu care mase tot mai largi ale poporului italian luptă pentru înlăturarea din viața politică și economică a unor asemenea factori de criză și pericole.

Lt. col. Emil GEORGESCU

ȘOCURI

Nu e rău ca din cînd în cînd — mai ales în zilele acelea suspecte cînd avem conștiința împăcată, poate chiar curată — să vină spre noi, fie și din altă lume decît a noastră, cîte o norcărîe sănătoasă, cîte o mîrsăvie cristalină în simplitatea ei sau o vechitură de ticăloșie, din fondul de aur, care să ne dea elan în a ține ochii deschiși. Nu e absolut necesar să ne cadă în cap o bombă atomică pentru a fi siliți să scoatem capul din nisip — acum, cînd e vară, și la atîta nisip apar semne de struțomanie. Parlamentul statului Louisiana a respins, de pildă, o moțiune a singurului său deputat negru, dl. Ernest Morial. Domnia-so ceruse ca să se suprimă de pe flacoanele cu plasmă sanguină din spitalele publice menționarea originii rasiale. Etichetarea incriminată era de altfel contrară dispozițiilor ministerului sănătății. Ei și? Moțiunea antirasială a fost respinsă. În Louisiana, plasma sanguină va fi și pe viitor etichetată dacă-i pași sau neagră. Dl. Archie Davis, un alb cu conștiința curată, a declarat: «Prefer să-mi văd familia murind decît să știu că în singele ei circula un singur strop de sînge negru. Ministerul sănătății este o organizație comunistă, de sus pînă jos»...

Manovra. Elevi și părinți ai acestora demonstrează pe străzile orașului pentru a-și exprima protestul față de numărul insuficient de cadre didactice în școlile secundare și de specialitate.

MAGHREB — IMPERATIVUL COLABORĂRII

Acordul de la Tlemcen (Algeria), încheiat recent în urma întrevederilor dintre regele Marocului, Hassan al II-lea, și președintele Algeriei, Houari Boumediene, are o dublă însemnătate: pe de o parte, aduce soluții pentru vechea dispută teritorială dintre cele două țări, iar pe de alta, inaugurează o etapă nouă în relațiile dintre țările Maghrebului, acel spațiu geografic ce cuprinde patru state nord-africane: Tunisia, Algeria, Libia și Maroc. Este o perioadă cînd vechile animozități și conflicte sînt, în general, depășite, ceea ce permite acestor state — care, dincolo de poziția lor geografică, sînt apropiate între ele prin afinități de limbă și cultură, prin convergența intereselor lor economice — să acționeze ferm în direcția extinderii și intensificării colaborării reciproce în toate domeniile.

Problema petrolului are, în această privință, o pondere aparte, datorită atît faptului că reprezintă pentru două state maghrebene (Algeria și Libia) baza economiei proprii, cît și unei politici comune de îngrădire a activității companiilor petroliere străine care exploatează și comercializează uriașele lor zăcăminte. De altfel, în momentul de față sînt în curs negocieri cu companiile amintite pentru a le determina să sporească redevențele datorate Algeriei și Libiei și să accepte creșterea prețului la petrolul extras. Paralel cu măsurile de restrîngere

a sferei de acțiune a firmelor străine, țările Maghrebului se orientează mai activ în direcția unei cooperări reciproc avantajoase. În acest context se încadrează semnarea recentă la Tripoli, capitala Libiei, a unui important acord de cooperare algero-libian în domeniul hidrocarburilor; acordul stipulează că cele două țări își vor conjuga eforturile pentru a contracara ofensiva trusturilor petroliere occidentale și pentru salvagardarea intereselor naționale proprii. De asemenea, a fost constituită o comisie mixtă algero-libiană pentru a propune mijloacele concrete de natură să stimuleze colaborarea dintre cele două țări în ceea ce privește prospectarea, forarea, exploatarea, transportul și comercializarea hidrocarburilor. Acorduri similare au fost încheiate și între celelalte state ale Maghrebului. Întreaga cantitate de țiței extrasă din zăcămintul algerian de la El Borma, de pildă, va fi transportată de acum înainte printr-o conductă tunisiană cu debit anual de 1 000 000 tone. În același timp se pun bazele unei cooperări algero-marocane privind exploatarea în comun a imensului zăcămint de minereu de fier de la Diebilet.

Asemenea acțiuni se desfășoară pe fundalul unei vii activități diplomatice, care, dacă pe planul strict maghrebian se materializează prin consolidarea relațiilor de prietenie și bună vecinătate, pe plan extern vin să aducă noi concretizări noțiunilor de independență, suveranitate și cooperare în interes reciproc, atît de frecvent evocate în această regiune a lumii.

Venera ANGHEL

cronica de trei secunde

N-aș putea spune și nici nu vreau a spune pe larg de ce mă șochează acest tată de familie atît de grijuliu. Poate că n-ar trebui să mă șocheze, avînd în vedere cît de clare — pînă la alb și la negru — îmi sînt în căpșorul de struț unele probleme ale nisipului contemporan. Dar dacă șocurile ființei noastre ar avea loc doar cu prilejul cutremurelor scoarței terestre, scoarța cerebrală ar fi bună de pus pe pereți, ca orice scoarță decorativă. Lumea nu-i decorativă — spre progresul și deci regresul ei. Scoarța mea cerebrală — nici ea.

JOCURI

30 de societăți italiene și-au bătut bine capul, au pus idee lingă idee, mină lingă mină, și au deschis o interesantă expoziție la Florența, consacrată căutărilor creatoare în domeniul pompelor funebre. Somptuoase capele mortuare. Dricuri dintre cele mai confortabile. Năsălii bogat și funcțional decorate. Substanțiali pași înainte s-au realizat în valorificarea amănunțelor inerente unei înmormintări: luminări, șefșnice, tapiserii etc.

Plin de inventivitate s-a dovedit raionul sicriilor. Formal, se manifestă un dispreț tot mai accentuat pentru depășita formulă para-

lelipedică a celor patru scinduri. Tendința este de a construi fie rotund, fie pătrat. Și chiar dacă pare deocamdată o extravaganță, expoziția a prezentat un sicriu în formă de fuzee cosmică, denumit — cu straniu conformism — model Apollo. A fost un caz izolat — căci nomenclatorul în materie de modele al raionului a stat sub semnul fanteziei efervescente. Astfel s-au prezentat sicrie model «Medeea», model «Penelopa», model «Aida», model «Radames».

Intr-un cuvînt s-a creat intens, și aici modernitatea nu e o vorbă goală.

Ar mai rămîne doar ca să se moară — dacă nu la acest nivel de inspirație — totuși cît de cît modern. Posibilitățile sînt deocamdată, după cum se constată, reduse. Se moare tot ca-n antichitate, tot ca-n comuna primitivă. Dar să nu disperăm.

Radu COSAȘU

ERATĂ: O năstrușnică — să-i zicem — eroare de tipar mă «dovedește» tare la istorie, știind că Waterloo-ul a avut loc la 18 iunie 1815 — dar slab la adunare, avînd în vedere numărul trecut unde stă scris că în 1970 s-au împlinit 150 de ani de la acel masacrul...

FLACĂRA-ALBUM

După ce a fost, de câteva ori la rând, partenera lui Jean Marais și Louis de Funès în «Fantomas...», Mylène Demongeot se consacră acum filmelor regizate de soțul său, Marc Simenon, fiul celebrului autor de romane polițiste.

Foto UNIFRANCE

